

ISSUE #031 • MONSEY: Candle Lighting - 7:51 • Shabbos Ends - 8:59 • May 18, 2019 • 13 Iyar, 5779 • BS"D

רס התורה

DIVREI TORAH PRINTED & DISTRIBUTED BY RAMAPOST

PARSHAS EMOR

EVENTS THIS WEEKEND!

THIS FRIDAY NIGHT:
 ONEG SHABBOS - TISH
 WITH THE BIALE REBBE

THIS SUNDAY:
 KOLLEL LOMDEI SHAS
 PARLOR MEETING

SEE INSIDE FOR
 DETAILS >>

COMING SOON: ענפי ארז
 ALL NEW ORIGINAL CONTENT

TIV HAKEHILA • SHVILEI PINCHAS • AREIVIM • MIZMOR L'DOVID • PENINIM ON THE TORAH
 KINDER TORAH • PARSHA PSHETEL • RAV BRAZIL • ZERA SHIMSHON

**ENGLISH
 DIVREI TORAH**

SPONSOR A DVAR TORAH

SPONSOR AN ENTIRE WEEK FOR **\$360**

Following Daas Torah, Ramapost is sharing the opportunity to sponsor weekly Divrei Torah. The following publications are read by hundreds of people every Shabbos. Sponsor an individual Dvar Torah or the entire collection, in the zechus of a choleh, l'eiluy nishmas, or for someone in need. A small message can be put on the Dvar Torah of your choice which will be distributed across Monsey and online.

RESERVED
PARSHAS PINCHUS
ENTIRE WEEK OF
7/20/19

\$180

Ram HaTorah
150 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English & Hebrew)

\$126

Meoros Hatzadikkim
300 WEEKLY*
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits
(English)

\$100 (MONTHLY)

Divrei Chizuk
800 MONTHLY*
R' Gamliel Rabinowitz
(Hebrew)

\$100

Torah Wellsprings
200 WEEKLY*
R' Elimelech Biderman
(English / Yiddish)

\$54

Sichat Hashavua & Hitkashrut
125 WEEKLY*
(Hebrew)

\$*

Areivim
400 WEEKLY*
R' Shmuel Gluck
(English)

*CONTACT INFO@AREIVIM.COM

*AMOUNT DISTRIBUTED

YOU ARE CORDIALLY INVITED TO A

PARLOUR Meeting

BENEFITTING

כולל לומדי ש"ס

ראש הכולל ר' זאב קושיצקי שליט"א

**SUNDAY,
MAY 19TH 2019 AT 8PM**

at the home of
MR. AND MRS. BENZION RETTER
23 LAWRENCE PL. CHESTNUT RIDGE, NY 10977

Guest **SPEAKER**
RABBI TZVI MOSHE LANGER שליט"א

דברי ברכה
ר' זאב קושיצקי שליט"א

THIS SUNDAY

YOU CAN DONATE TO OUR TAX DEDUCTIBLE ORGANIZATION AT

**[SECURE.CARDKNOX.COM/
KOLLELLOMDEISHAS](https://secure.cardknox.com/kollellomdeishas)**

THE ENTIRE JEWISH COMMUNITY OF MONSEY IS INVITED TO

THE **FRIDAY NIGHT**

ONEG SHABOSS - TISH

SHABBAT PARSHAT **אמור** MAY 17

BIALE REBBE SHLITA

WITH THE

OF BNEI BRAK

AT THE RESIDENCE OF

MR. & MRS SHLOMO & SARAH GOLOMB

27 ROBLE RD. SUFFERN NY 10901, At 9:30 pm

Women section open

Come and invite your friends to this holy event with singing and dancing

*****

Havdalah Motzai Shabbos with Klezmer will be held @ 9:35 pm at the address above

THE REBBE WILL BE SHARING HIS VALUABLE TIME WITH INDIVIDUALS
TILL TUESDAY NIGHT MAY 21

AT **11 JAY COURT MONSEY ,NY 10952**

For appointments and information please call:

TEL. 917-272-4045

bialebneibrak@gmail.com

Biale Rebbe of Bnei Brak arrives to MONSEY

ONE OF ISRAEL'S GREATEST RABBIS, RENOWNED FOR HUNDREDS OF PHENOMENAL MIRACLES

Hardly a year has passed since the Biale Rebbe of Bnei Brak has visited MONSEY, yet hundreds are excitedly anticipating the return of their revered Rebbe. Each year when the Rebbe arrives in Monsey, where he lodges, the place becomes a public source of attraction as hundreds of people of various standards and types gather. The house becomes a hive of activity as lawyers, doctors, lay leaders, rabbis, educators and teachers, ranging from Hassidic to modern orthodox mingle as they flock to the Rebbe's house. From early morning until the small hours of the night the streets resound with miraculous tales of unnatural miracles seen and experienced firsthand as a result of the Rebbe's blessing.

Recently, large rallies of prayer were held throughout the world. Thousands prayed for the Rebbe to heal from his illness. The Rebbe was hospitalized following a heart attack where he received medical treatment. From all over people were heard praying for the Rebbe's well-being. Rabbis called to their congregations to pray for the Rebbe, young and old were united in tearing the heavens apart for "their" Rebbe.

What is his secret? What is it that pulls so many people to seek his presence again and again? What is it that causes thousands of people from different backgrounds to seek the Rebbe? What is it that brings people with no semblance to Chassidim to cleave to the Rebbe with all their might, involving him in every move they take in life? At every occasion, be it happy or sad their first phone call is to include the Rebbe! What is it that unites young boys and elderly, kehillah leaders and American high profile political figures alike to swarm to the Rebbe?

THE FAMOUS STORY

Last year the community of Long Island was ablaze with the following amazing story: the young man who was the cause of this uproar was a chasan who revealed the story to his guests at his own engagement party. This young man – son of a respectable family residing in the area has a friend who became engaged immediately after receiving a blessing from the Rebbe the previous year. And so, he decided to try the same "tactic" and went to visit the Rebbe to receive a blessing to find his destined match. When he came to the Rebbe, the Rebbe told him that if he is meticulous about a certain mitzvah for the duration of forty days he will immediately become engaged to be married. This young man was shocked at how the Rebbe whom he had never met before knew exactly what mitzvah he was lax about, accepted the "deal". He began to fulfill the required mitzvah steadily but on the 22nd day he forgot! The same thing happened twice more. However, on his third try he managed to stay focused on the mitzvah for forty successive days. On the fortieth day a relative contacted him to suggest the girl with whom he eventually became engaged. Now, during his engagement party he explained to his guests how come "I am standing here right now in the merit of the blessing from the Biale Rebbe Shlita from Bnei Brak.

The power of the Rebbe's blessing is well known in Central Manhattan. Many resident's have their own unbelievable story to share. Two years ago, the Rebbe received the public in the home of a well known business man who was close to reaching his fortieth birthday – a bachelor. Prior to bidding him farewell the host brought the Rebbe a bottle of whisky wishing to drink lechaim with the Rebbe. The Rebbe returned the bottle saying "save this whisky for next year. Next year when I will return we will drink lechaim together with your wife! The following year, at the time of the Rebbe's visit to Manhattan this young man was a newlywed of one week!!!

An honorable Rabbi relates as follows: "I was in contact with a couple, a chasan and kallah who had a certain problem of whom no one beside for the couple and myself knew about. Prior their wedding they went to receive a blessing from the Biale Rebbe. The Rebbe who had never met them before informed them of their problem. Ever since, I have yet to make a decision without consulting the Rebbe!"

"GO PROPOSE NOW"

Many young couples are waiting to meet the Rebbe. Each one shares his own tale. The first one tells us: I was in the middle of dating seriously and I had doubts, I could not decide. I consulted my uncle who is a smart man and he in turn directed me to the Rebbe. I arrived at the Rebbe's lodgings where tens of people were waiting to be seen. When my turn arrived the Rebbe greeted me as if I was the first he was seeing today... The Rebbe listened carefully weighing my question seriously. Finally, he proclaimed. "The Yetzer Hara loves to instill doubts into single people's mind when the right match is in question! This girl is your true match there are no doubts, so when are you going to propose?!" the Rebbe told me to leave immediately to inform her of our engagement. Thank G-d I listened to the Rebbe and now we are both here!

Many share similar stories how the Rebbe finalized their engagement. Young couples who were having shalom bayis issues and with the Rebbe's mentoring restored marital harmony and happiness to their homes. These stories mingle with stories of business men who reaped great success after receiving the Rebbe's blessing. Childless couples who had all but lost hope were blessed with children. People who were being harassed by the legal system and could not sleep at night from fear were miraculously straightened out after receiving the Rebbe's blessing. So, it is really no surprise or wonder at the crowds waiting to meet the Rebbe.

One Friday afternoon, ten minutes to candle lighting, the phone rings. The gabbai answers, and listens as a respectable man, executive of a chain of nursing homes throughout the country worriedly informs him of a sudden inspection which has just arrived. The Rebbe shlita tells the gabbai to tell him not to worry. The Rebbe who is at the time in California tells the gabbai to invite the caller to Melava Malka seuda and "bring with him good

tidings". Needless to say, on Motzei Shabbos the man came to the Rebbe's Melava Malka and related to the entire assembly how the Rebbe's blessing resulted in a miraculous turn of events.

THE REBBE SHLIT"A

Twenty-two years ago, The Rebbe was barely in his early thirties when the yoke of leadership of Biale chassidus Bnei Brak was thrust upon him. His greatness and guidance reached far beyond the borders of Bnei Brak as the Rebbe chose to draw his brethren from all over the world close to him by encouraging and helping them. The Rebbe is leader and mentor of a most respectable chassidus which is centrally based in Bnei Brak and has branches in Jerusalem, Beitar Eilit, Ashdod, Bet Shemesh and Modiin Eilit. This has added a new \old hue to the leadership of Biale chassidus. Every day hundreds of people from varying backgrounds, Sephardim and Ashkenazim alike. Ultra orthodox and those who have just donned a kippa, from Cholon to Bat Yam, Beer Sheba to Eilat all stream to one address. This Young Rebbe who was barely elected as Rebbe opened his door and his heart to the whole of klal yisrael. The Rebbe dedicates hours upon hours of his precious time to klal yisrael. Welcoming them with his compassionate heart and warm smile. People enter his room carrying a heavy load of troubles and worries however when they leave they are lighthearted and hopeful.

Biale Chassidus' holy lineage stems from the holy sage Rabbi Yaakov Yitzchok from Peshischa. This revered tzaddik lived some two hundred years ago and was known to all as the "holy Jew" – 'The Yid Hakudosh' from Peshischa. He was a disciple of the holy "Chozeh of Lublin" who was the fourth generation of disciples of the holy Baal Shem Tov. The Yid Hakudosh was the greatest of Polish Rabbis, and the Rabbi to the leaders of Gur, Kotzk, Alexander and other great luminaries. Generations of tzaddikim in succession continued the tradition of the "Yid Hakudosh". This chain was continued from father to son until the flame was rekindled in our generation by the holy tzaddik and Rebbe – Reb Yechiel Yehoshua from Biale, may his holy memory be blessed. He was the grandfather of our revered Rebbe, a direct descendent, fifth generation of the Yid Hakudosh.

The Chelkas Yehoshua

Prewar Poland boasted of the Rebbe's grandfather, Reb Yechiel Yehoshua Ztzk"l as one of its greatest leaders. However, his fame reached a pinnacle during the terrible holocaust when he uncompromisedly sanctified Hashem's name, first in occupied Poland and later in the freezing Siberia. His selflessness was indescribable. When he reached Israel all the great Rabbis acknowledged him as a great tzaddik. He was defied and honored as an angel in a mortal world.

The Lahavas Dovid

Next in line was the Rebbe's father, the holy Rabbi Dovid Mattisyahu ztzk"l. He was renowned and famous for his purity and greatness. During his lifetime, his father appointed him as head of yeshivas Biale. During his travels throughout the world he revived the broken hearted with his moving prayers and heartfelt talks. People were drawn to him from afar. His tall handsome profile reminded many of his holy father's image.

The Rebbe continues to tow this beautiful golden chain. However, he does not suffice with leading his own community. He is concerned about the welfare of all of Klal Yisrael. Several times a year he leaves the comforts of his home and visits countries and communities where no other Chassidic Rebbe has ever spent a Shabbos before. He embraces those who have strayed. He strengthens, encourages, motivates and directs until another Jew has found his way back to our Father in Heaven.

THE REBBE'S MITZVOS

During his annual visit to California, he is always welcomed by a Jew who proudly displays his tefillin saying: "Rebbe! Here are my tefillin! This man was born to a family who barely visited the Reform temple twice a year. Ever since he met the Rebbe he dons his tefillin daily. At every visit he comes to tell the Rebbe, hence his proclamation of "Rebbe! Here are my tefillin!

A Hollywood female celebrity returned to the ways of her Jewish fathers. Late in age she married and now she comes to the Rebbe to be blessed with offspring. She feels connected to the Rebbe shlita with her whole being, and indeed the Rebbe blesses her to be "doubly blessed!". After a while she gives birth to twins. At the Rebbe's annual visit she invites all her friends from her Hollywood past and introduces them to the Rebbe. One of her acquaintances in this group is a very publicized agent of one of the largest famous bands in the USA. The Rebbe spends several hours with her before she accepts upon herself to start keeping Shabbos and kashrus. The following year she invites the Rebbe to come spend Shabbos at her home. The Rebbe arrives with a minyan and a sefer torah. Her home is situated in a very prosperous district in the mountains. One hundred and fifty Jews from that region join the Rebbe at his Shabbos tisch. Amongst the crowd there were movie players, a female reform Rabbi and other Jews who had never before attended a Shabbos meal, never mind a Rebbe's tisch. The Rebbe made kiddush and proceeded to expound on the holiness of Shabbos, klal yisrael's uniqueness, explaining how a real Jew does not mingle with the goyim, a real Jew keeps Shabbos etc. etc. the Rebbe proceeds with zemiros and dancing as these lost souls join in. After the Rebbe eats the fish, he wishes to drink lechaim. A tall boy sporting a pony tail pulls a bottle of shnaps from somewhere and wants to pour the Rebbe a cup. The Rebbe stops him asking "when did you bring this bottle?" The boy admits to bringing it now with his car. The Rebbe asks him what time it was and once again the boy admits that it was already Shabbos. "G-d loves honesty" the Rebbe tells him. And he continues "I want you to know that if you keep Shabbos you will have tremendous luck your entire life. You will find a special woman and never lack for anything." "Rebbe I will keep Shabbos" the boy exclaims. That Shabbos he slept on the couch and ever since he keeps Shabbos. It is needless to mention that all the Rebbe's promises were fulfilled.

Following the ways of his ancestors up to the Baal Shem Tov, the Rebbe travels from town to town and searches for lost souls. Every Jew he meets receives individual attention and guidance. The Rebbe recognizes the spark however dim that is aflame within every Jew and all he asks is that the Jew accept upon himself one mitzvah. In this way he rekindles the flame and this is the merit behind the many blessings which are fulfilled.

THE FATHER OF THE ORPHANS

The Rebbe's institutions are famous throughout Israel. The center is based in Bnei Brak, and there are branches all over the country. However, his favorite project is the welfare of "his" orphans. The Rebbe is father to fifteen biological children and more grandchildren. However, hundreds of children throughout the world call him "Father". Amongst the many institutions which are under his auspices is the yeshiva gevoah called "Mishkan Shimon Biale" which is situated in Beitar Ellit. Batei Midrash and kollels for young men are spread out in Bnei Brak, Jerusalem, Beitar Ellit, Modiin Ellit, Ashdod and Beit Shemesh. However, the institution for widows and orphans are under the Rebbe's direct administration. This fund supports the widows and orphans studying in the Rebbe's institutions. The desolate orphans receive everything they need of the best quality and quantity. This includes clothing, shoes, scholarship, dorm service and of course pocket money. All this is naught compared to the personal attention the Rebbe bestows upon them. As far as the Rebbe is concerned they are his fully adopted children. His house is their house, their worries become his own. Point in case - the Rebbe who had just returned from a trip to the USA one Erev Pesach told his driver to take him to visit his orphans directly from the airport. His own family and children can wait – his orphans come first. Upon his arrival the Rebbe gave each orphan gifts and pocket money enough for everything he needs for yom tov. Only then did he make his own way home to his family and yom tov preparations.

Biale institutions in Israel, outstanding development:

For many years the Rebbe's "children" reside in an old building in the town of Beitar Ellit which is close to Jerusalem. The building lies in close proximity to the borderline and faces directly the Arab town "Hussan". The Arab inhabitants have a daily view of a Jewish town developing right in front of their hate filled eyes. The town is part of the "occupied territories" in an old dilapidated building. In the winter the rain leaks in, in the summer it is more of a furnace. This year the Rebbe reached a decision: NO MORE! "My wonderful children" deserve better! In recent months a new campus is being built on Kedushas Levi St. in the heart of Beitar Ellit. The campus will include spacious classrooms, computer and game rooms. A fully equipped dormitory and a modern kitchen. Everything one would wish for in one's own home.

In addition to the above, a huge chesed center is being built on HaRebbi Milubavitch St. the Rebbe is renowned for his acts of chesed. He is the first address which needy widows and orphans turn to. Truckloads containing everything possible are sent on every erev chag to provide the needy with everything they need for yom tov. Clothing, shoes, fish, meat, chicken, goodies and last but not least a hefty cheque to enlighten their sorrow filled hearts. Very often the Rebbe takes part in weddings where he acts as the "father" on both sides.

AROUND THE CLOCK

As day turns to dusk in New York, the phones in Israel become alive! Now it is the Jews of Israel's turn. They call non-stop asking the Rebbe for blessings and advice. Then when the Rebbe returns to Israel it is the yidden in Los Angeles, New York, Miami and New Jersey who are calling. It makes no difference, they are all his children. Hundreds of emails are sent to the Rebbe's office daily, and the Rebbe devotes precious hours to answer them personally. He carries these requests with him and remembers them in his daily prayers, and when he prays at his forefathers' gravesite. The burden becomes his own. He is with them in their sorrow and delights in their happiness. Seven gabbaim are employed throughout the day to provide immediate response to the thousands calling the Rebbe. How happy are the gabbaim when they can inform the Rebbe of another baby born a couple engaged or yet another miraculous turn of events!

EDUCATION AND MARITAL HAPPINESS:

Amongst his other vast talents is the Rebbe's deep understanding in matters of education. Parents worldwide call him for advice in education dilemmas. Very often the Rebbe's advice leaves the parents in surprise. Yet it is this very unique approach which eventually brings about a positive change to the entire family. Homes which were full of strife and angst are now happy, warm nests. So too, many issues of marital distress were solved by applying the Rebbe's insightful advice. Restoring peace at home is high on the Rebbe's list of priorities. Many hopeless couples who were already applying for divorce had a miraculous turn about enabling the holy shechina to dwell in yet another Jewish home.

An engagement at three o'clock a.m.

The Rebbe has an interesting "hobby". He enjoys seeing more and more new Jewish homes being established. Amongst the thousands of single boys and girls seeking for their true match. Anxious parents of aging children beg the Rebbe for a blessing and advice. The Rebbe not only bestows his holy blessing and direction to these desperate people but also takes an active part in finding them a match. In several weeks the wedding of two orphans, residents of Long Island will take place. Only the couple are aware of the secret that if not for the Biale Rebbe this would not be happening. The Rebbe encouraged, supported and even "pushed" the couple to make the decision. Hours upon hours were devoted to this holy cause and finally one early morning at three o'clock a plate was broken and another home was established. All in the merit of the Rebbe.

THE REBBE KNOWS!!

A couple enters the Rebbe's chambers, both have written a request with their names and the names of their children. Each name had a different request. One was having trouble in school another needed help in his business. The Rebbe looks on the kvittel and tells the husband "you should take a walk with your wife once a week! if you will respect your wife your problems will be solved. The woman burst out crying. This is the first time they meet the Rebbe, and he is aware of everything going on between the couple. The Rebbe is unconcerned about the tens of people waiting outside and patiently expounds on the importance of peace. The Rebbe gives them detailed instructions how to bring their hearts closer. The Rebbe tells them that the key to happiness and success as well as nachas of their children lies in the respect shown between the parents. And so, another couple exists with a happy smile on their faces. After a while the secretary receives a note from the wife saying: the Rebbe saved our marriage!!!"

THE REBBE'S ADDRESS IN MONSEY

These days are happy days for the residents of Monsey as they are anxiously preparing to meet once again with their beloved Rebbe. The Rebbe will be staying in Monsey, **from Wednesday May 15 for one week** at the house of the honorable hostesses Mr Chaim Citronenbaum. At 11 JAY COURT MONSEY NY.10952.

SHABBOS FARBRENGEN AND TISCH IN MONSEY

Thousands are expected to join and enjoy the amazing "Oneg Shabbos" tisch which the Rabbi will hold the next Friday night. The great Shabbos will take place **on Parshas Emor on the 17th of May 2019 At the residence of Mr. & Mrs. Shlomo & Sarah Golomb 27 ROBLE ROAD MONSEY NY. 9.30.**

The most special part of the tisch is during the famous kiddush which the Rebbe performs. It is well known that the Rebbe's kiddush is capable of bringing about great miracles. The emotive singing and dancing at the Rebbe's tischim elevate its participants to a standard of "maeyn oilam habah!" –an inkling of the world to come-and then followed by an abundance of divrei torah and hashkafah.

An amazing story has lately been publicized. A Monsey NY resident relates his experience in his own words. "Nine years ago, I was already married for several years, a happy family with four healthy daughters. However, my wife and I both craved for a boy. I gave the Rebbe a kvittel which listed the names of our family. The Biale Rebbe looks at the kvittel and says "what about a boy?" I answered that my wife and I would be delighted to have a boy. The Rebbe shlita says "come to my tisch. Friday night is a time for yeshuos!" Friday night I took part in the "oneg Shabbos" tisch. A large crowd participated enjoying the Rebbe's divrei torah and zemiros. Suddenly the Rebbe lifted his eyes and searched through the crowd as if searching for someone specific. The Rebbe looked to all directions until he caught my eye. The Rebbe took a piece of bone from the fish which he had just eaten, gives it to me and says "take a bein" (bone in Yiddish is a "bein" whereas "bein" is the Hebrew word for "boy"!) after the tisch the Rebbe spoke privately with me and told me which resolution to undertake. The miracle was imminent!!! Less then a year passed when I found myself standing outside the labor room excitedly calling the Rebbe in Israel, Bnei Brak. "Mazel Tov! I screamed "I have a son! "mazel tov" the Rebbe answers "I already know".

Havdalah Motzai Shabbos with Klezmer will be held @ 9:35 pm at the residence of Mr. & Mrs. Shlomo & Sarah Golomb

27 ROBLE ROAD, MONSEY

Now the residents of Monsey have this unique opportunity. If you have not yet had the merit of meeting the Rebbe and would like to book an appointment for a personal consultation, a blessing or advice call the Rebbe's private secretary now! Rabbi Moshe Freidman (English speaking) telephone no. 917-272-40-45.

Or send an email to bialebneibrak@gmail.com

Waiting to hear from you!

טוב הקהילה

בס"ד
"לע"קהילת שבת בניד'
בנשיאות מודנהר"צר'גמליאל רבינוביץ שליט"א

English Edition

Emor
5779

No.
460.362

טיב המערכת

וכי תזבחו – לרצנכם תזבחו

When you slaughter – it shall be an appeasement to you

The holy Baal Shem Tov once approached one of the congregants after davening and he asked him: 'Nu, how was the market? Did you buy? Did you sell?' The man replied in wonder, 'No, Rabbi. I haven't been to the market yet. I was here in shul.' But the Baal Shem Tov insisted and said, 'I saw that you were just in the market'. Then the Chassid understood that the holy Baal Shem Tov saw his thoughts during *davening*. True, during *davening* his mind wandered to the market, he thought about what he will do, what he will buy, and what he will sell.

The Torah states (22:29) 'וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצנכם תזבחו' – 'When you slaughter a sacrifice of a thanksgiving-offering to Hashem, you shall slaughter it to be an appeasement for you.' Rashi HaKodesh explains: 'At the outset of your slaughter, take care that it should be fit for acceptance on your behalf. And what is the condition for gaining favor? "It must be eaten on that same day" (22:30). The Torah is only warning that the slaughter should be on this condition, "Do not slaughter it on condition to eat it the following day, for if you will think about it a thought of disqualification, it shall not gain favor on your behalf." Rashi means by this that if at the time of slaughter, a person thinks to eat it after the proper time, *korban* will be disqualified. Even if the person ultimately regrets this and he does not eat of it passed its proper time, still the *korban* has already been disqualified based on this thought.

From this we can learn the power of thought, and how important it is that our thoughts should be good and proper, particularly when we are involved in things that are categorized as *karbanos*, such as Torah and Tefillah. While we are involved, strange thoughts enter our minds, thoughts are not wanted, this is literally like a *korban* that is offered with a disqualifying thought. This causes that entire action of Torah, or Tefillah, or good deed to descend and become disqualified. It is written in Shulchan Orach (Orach Chaim Section 1 Siman 98) that Tefillah is comparable to the *karbanos* in the Mikdash, 'Do not mix in another thought just like a thought that disqualifies in the Mikdash'. It is written in Sichas HaRan 'One must guard his thought very carefully because a thought can become something essential'. That is, even if we think that there is no substance to an ordinary thought, the opposite might be true for thoughts form reality. As the holy Baal Shem Tov said, 'Wherever you find the thoughts of a person, that is where you will find him.' A person can be sitting in the Bais HaMidrash immersed in Torah and Tefillah, but really he is in the market or worse places *Rachmana litzlan*, and Chazal have warned (Yoma 29b) that 'the thought of sin is worse than the actual sin', therefore, we must be strong and guard our thoughts that they are holy and pure.

- Tiv HaTorah - Emor

טיב ההשגחה

חוש השישי – חוש הששית

Baruch Hashem we were able to establish a home filled with blessing with thirteen children *bli ayin hara*. Every Shabbos additional guests join us so that every Shabbos the table is set for at least thirty people.

Preparations for Shabbos begin very early to make sure there is enough time to prepare the large amount of food and to receive Shabbos calmly since Shabbos is the source of all blessing, we make it as early as possible.

Thursday night, in the middle of the night, when all the salads and preparations are put away in the refrigerator, somebody realized that the refrigerator was not working. I came to check it and I saw that everything was still cold, but the motor was not working, and it was not blowing cold air.

What do you do in a situation like this? One of the children suggested that we bring everything to the grandmother's refrigerator who lives a few buildings over from us. I said it was a good idea, but I was afraid of *chalila* waking her from her sleep.

Ultimately it was decided that since Grandmother is alone in the back of the house and Grandfather is overseas, we will quietly go into the house without turning on any lights and we will put everything into her refrigerator. We loaded everything into the car and went to her house and then in the morning I could find a technician who could fix the refrigerator.

I went into the house first so that we do not frighten her too much and she was awake, and a strong smell of gas hit my nose. I panicked and remembered not to turn on the light so as not to wake her, and now so that the whole apartment should not catch fire. With the flashlight in my hand I went to the oven and I saw that the gas was on and a pot sitting on the fire slid and put out the fire, but the gas was still on.

My mother thought that the smell came from the pot that was cooking and she did not smell the gas that filled the house. I opened the windows to air out the house and I went to check on my mother who Baruch Hashem was fine.

We thanked Hashem for the revealed miracle, and we put everything into the refrigerator and then went home with thanks to Hashem Whose kindness never left us.

The story is not finished. In the morning my wife told me that the refrigerator was working as usual. We checked it again and again and it was working. Still, I called the technician and he assured me that he did not have to come, rather, Heaven confused you or stopped the refrigerator to save the grandmother and the family!!!

א.ה.

חובת הטהרה במקוה ומעלתה
The obligation and benefit of purifying in a mikveh

אמר אלהם לדורותיכם כל איש אשר יקרב מכל זרעכם אל הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לה' וטמאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא מפני אני ה': (כב:ג)

Say to them: Throughout your generations, any man from among any of your offspring who shall come near the holies that the Children of Israel may sanctify to Hashem with his impurity upon him, that person should be cut off from before Me, I am Hashem. (22:3)

Our holy Torah is eternal, and even these sections that apply in the time when the Bais HaMikdash was standing still teach the ways of life that are applicable to the days of exile. Therefore, it is appropriate to consider the verse before us and what was the intent of the Torah to apply these words to times when we cannot fulfill them literally.

I thought that perhaps the Torah wanted to enlighten us regarding the essence *tumah* [impurity]. Everyone knows that impurity keeps one from being pure and since we are warned regarding food that is holy and pure [*kadashim* and *taharos*] we are obligated to eating them in a state of holiness and purity. Therefore, it is the obligation of the person to be responsible for the *kadashim* and *taharos* that are found in his domain or the domain of others. He must purify himself from all impurity so that he not lose these *taharos*. This is the simple reason for the obligation of purity and holiness. Additionally, the Torah reveals to us that when a person brings in impurity to the *kadashim* he is harming himself. We are not talking about a small damage but rather, major damage that can end his life or excise him from Judaism.

This is relevant nowadays as well. Even though today, we cannot eat *kadashim*, every Jew can get close to *kedusha* which is the *kedushas HaTorah* [sanctity of the Torah]. One must be careful not to come close to the Torah when impurity hovers over him. Although the words of Torah cannot become *tamei* (Brachos 22a) this is due to their great sanctity. However, this is not an exemption for someone to get close to it when he is not *tahor*, just the opposite, since the sanctity of the Torah is higher than any other sanctity, if one draws near when he is not *tahor* this causes even greater damage to his soul. Especially when one is studying the hidden aspects of the Torah as explained in the holy *sefer* 'Me'or V'Shemesh' on our parsha, that one who delves into it when he is not *tahor* can make him become a heretic *Rachmana litzlan*. Therefore, it is fitting for every person to purify himself in a mikveh before uttering the holy words of Torah and Tefillah.

The Ari HaKadosh speaks at length in several places about the great damage that is done by delving into the Torah when one is not *tahor*, and the extra sanctity required when one learns Torah. Therefore, even though there is no obligation in halacha for this as explained in Shulchan Aruch (Orach Chaim 88:1) that in our days the obligatory immersion of Ezra has been cancelled, many Tzaddikim are scrupulous to follow the heeding of the Ari HaKadosh, and purify themselves in the waters of a mikveh. Chazal only loosened this decree because of the difficulty of maintaining it. In those days they had to break the ice and snow to fulfill this directive and most people did not have the fortitude to do this. However, today, when many Jews have merited living in places where there are kosher, beautiful *mikvaos* and even the collected rainwater is clean and warm, therefore, it is not right to forego this decree.

See also in Mishna Berurah (88:1 2-4) who wrote that even after the decree of Ezra was cancelled, still, whoever wanted to conduct himself with it would receive blessing, and he brings down that there were men of deed who conducted themselves this way.

One should also know that purification in a mikveh allows the person to have the proper awe and as the 'Me'or V'Shemesh' wrote: We learn from here that it is not possible for the person to attain the purpose of *yiras Hashem* [awe of Hashem], unless he keeps the immersion of Ezra. That is, it is impossible to know what awe is, that one learn and *daven* with burning and perspiration unless he was careful with the immersion of Ezra. If one learns or prays and he is not careful with this immersion, then it is impossible to attain the essence of Torah and mitzvos. If one studies Kabbalah *seforim* and he is not *tahor*, and in earlier times the word of Hashem was very dear in those days, and they were not aware of the loftiness of the awe at all because they were learning Torah, but they were not careful about this immersion. The world was desolate, until the two great luminaries came into the world, the holy Baal Shem Tov and the Admor HaRav Rabeinu Elimelech. They opened the gates to Hashem so the righteous could go through them. A person did not even think a thought of Torah unless he first immerse himself. However, those people that would like to attain the essence of the Torah and mitzvos, must be very scrupulous regarding this immersion. Furthermore, we learn this from the juxtaposition of the *posukim* (Devorim 4:9-10) 'והודעתם לבניך ולבני בניך' – 'and make them known to your children and your children's children' and then right away 'יום אשר עמדת' – 'the day that you stood', this too is impossible to teach to students and instill *yiras Hashem* [awe of Hashem] into their hearts if they are not careful about this immersion. These are the holy words of the 'Me'or V'Shemesh.

How amazing are the holy words and inspiration of the 'Reishis Chachmah' (Shaar HaAhavah 11): Purity through immersion is a great aid the person's soul to cling to his G-d and His service. When one is *tamei*, the *tumah* dulls the heart of the person. The main love and clinging to Hashem is dependent on keeping the heart pure from strange thoughts. Rabbeinu Tam wrote similarly in 'Sefer Hayashar', that purity of the body renews the purity of the soul, and when the body is impure, then certainly there is a little damage to the soul.

It is told about the leader of the holy land, HaGaon HaTzaddik Rebbe Yosef Chaim Sonnenfeld zt"l who went to the mikveh every day. Sometimes even several times a day, even when he was elderly and it was difficult for him to walk. When asked the reason for this, he would reply that if a mikveh can convert a gentile into a Jew, then surely it can make a Jew into a better and purer Jew.

Immersion in a mikveh is propitious to purify the soul of the person from the sins that he has transgressed. As is famously known regarding one of the great Tzaddikim who said: "When a Jew enters before him, he sees on his face all the things that he does not want him to see. But if he first purifies himself in a *tahor* mikveh before coming to him, then everything is erased, and it is not possible to see his deeds.

What emerges from our words is how proper it is to be meticulous about immersing in a mikveh. It purifies the soul and cleanses the person with a pure spirit. He prepares himself to get closer to G-d Who is the source of purity. As Rebbe Akiva stated in the Mishna (Yoma 85b), 'Just as a mikveh purifies the impure, so does HaKadosh Baruch Hu purify Israel.

“You shall offer a new minchah to Hashem”

Man’s Yearning during the Sefirah to Receive the Torah Generates Chiddushim of the Torah on Shavuos for the Entire Year

In this week’s parsha, parshas Emor, it is fitting that we examine the mitzvah of counting the omer—“sefiras ha’omer”—which we are currently performing daily (Vayikra 23, 15): **“וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום, והקרבתם מנחה חדשה לה.”** **You shall count for yourselves—from the morrow of the rest day, from the day when you bring the “omer” of the waving—seven weeks, they shall be complete. Until the morrow of the seventh week you shall count, fifty days; and you shall offer a new meal-offering (minchah) to Hashem.**

The author of the Chinuch (306), one of the Rishonim who counted and catalogued the mitzvos, provides us with a rationale for the mitzvah of “sefiras ha’omer.” It demonstrates our great desire and longing to reach the festival of Shavuos. After all, the entire world and Yisrael were only created for the sake of the Torah. Here are his sacred, inspirational words:

“משרשי המצוה על צד הפשט. לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה, ומפני התורה נבראו שמים וארץ וישראל, וכמו שכתוב (ירמיהו לג-כה) אם לא בריתי יומם ולילה וגו’ [חוקות שמים וארץ לא שמת], והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים כדי שיקבלו התורה בסיני ויקיימוה, וכמו שאמר השם למשה (שמות ג-יב) וזה לך האות כי אנכי שלחתיך, בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה. כלומר, שתקבלו התורה שהיא העיקר הגדול, שבשביל זה הם נגאלים והיא תכלית הטובה שלהם, וענין גדול הוא להם יותר מן החרות מעבדות...”

ומפני כן כי היא כל עיקרן של ישראל, ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה, נצטוו לנו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד בלבנו, כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה באדם, כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא.”

At the root of the mitzvah is the fact that the essence of Yisrael is the Torah. The heavens and the earth and Yisrael were created for the sake of the Torah. It is the reason that Yisrael were redeemed and taken out of Egypt—so that they would receive the Torah at Sinai and abide by its precepts. It is their purpose and destiny. It is more important for them than the liberation from slavery and bondage.

For this reason—because it is the essence of Jewish life, and they were redeemed and rose to greatness on its account—we were commanded to count the days from the day after the festival of Pesach until the day of the giving of the Torah. Thus, we demonstrate with our very beings our great yearning for that distinguished day that our heart longs for—as a slave eagerly longs for the shadow and constantly counts and reckons for the longed-for time of his liberation. For, the counting illustrates that all of this person’s hope for salvation and desire is to reach that time.

The Redemption of the Body Is on Pesach the Redemption of the Soul Is on Shavuos

If we delve into the explanation of the Chinuch, it becomes apparent that he is teaching us a vital principle regarding the geulah of Yisrael from the galus of Mitzrayim. That geulah incorporated two forms of redemption—a physical, material redemption and a spiritual redemption. Physically, HKB”H redeemed Yisrael from the difficult, bitter enslavement at the hands of their Egyptian masters.

Nevertheless, that geulah was merely a prequel and preparation for the spiritual geulah to follow. As we know,

Yisrael had sunk to the forty-ninth level of tumah in Mitzrayim. HKB”H redeemed their souls and gave them the holy Torah, which guides them and teaches them the proper way to live. This is the message inferred by the passuk (Shemos 3, 12): **“When you take the people out of Mitzrayim, you will worship G-d on this mountain.”**

Thus, the Chinuch explains brilliantly that these two distinct geulos are celebrated on two distinct holidays—Chag HaPesach and Chag HaShavuos. On Pesach, HKB”H primarily redeemed the physical bodies of Yisrael. It began with the exodus from Mitzrayim on the first day of Pesach and concluded with the incredible miracle of Krias Yam Suf on the seventh day of Pesach—when Yisrael passed through the sea on dry land, while the Egyptians who pursued them were drowned. Yet, Yisrael’s spiritual geulah—the ultimate purpose of the geulah from Mitzrayim—was not completed until the festival of Shavuos, when they received the Torah on Har Sinai. In the words of the Mishnah (Avos 6, 2): **“שאינן לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה— for there is no free man other than one who engages in the study of Torah.**

In this manner, the Chinuch explains the reason HKB”H commanded us to count the days between Pesach and Shavuos—the occasion of Matan Torah. Thus, we demonstrate that our main cause for rejoice and celebration of the geulah from Mitzrayim on Chag HaPesach is the achievement and completion of the spiritual geulah on Chag HaShavuos, when we received the Torah. The Chinuch articulates this as follows: **“To demonstrate with our very beings our great yearning for that distinguished day that our heart longs for—as a slave eagerly longs for the shadow and constantly counts and reckons for the longed-for time of his liberation.”**

The main reason for the mitzvah of counting the omer according to the Chinuch—to demonstrate our longing to reach the day of the receiving of the Torah—is, in fact, brought down by the Ra”n (end of Pesachim 28a) in the name of a Midrash Aggadah: **When Moshe informed Yisrael in Mitzrayim (Shemos 3, 12), “You will serve G-d on this mountain,” Yisrael said to him, “Moshe Rabeinu, when will this service be?” He replied to them, “At the conclusion of fifty days.” Every individual began counting to himself. This prompted the sages to institute the counting of the omer.**

On Every Chag HaShavuos HKB”H Reveals Chiddushim of the Torah for the Entire Year

I would like to share with our readers a wonderful and valuable idea regarding the tremendous yearning to receive the Torah that we demonstrate through “sefiras ha’omer.” The Sefas Emes (Shavuos 5635) writes: **Just as Chazal wrote (S.R. 28, 6) that all of the neviim received their prophecy from Har Sinai; similarly, every year, every Jew receives on this chag all that he is destined to understand and introduce (new insights and interpretations) in the Torah.**

Based on this, he interprets what we have learned in the Gemara (Pesachim 68b): **“רב יוסף ביזמא דעצרתא אמר, עבדי לי עגלא”**—**on the day of Atzeres (Shavuos), Rav Yosef would say, “Prepare a third-born calf for me.” He explained: If not for the influence of this day, how many Yosefs are there in the market place.** Rashi explains: **He instructed his servants to prepare a festive meal for him (from prime calf meat). He explained that if not for this special day that caused me to learn Torah and become spiritually elevated, there are many men in the marketplace named Yosef, what would distinguish between me and them?!** In other words, he arranged a festive meal for his household on every Shavuos to express his joy and gratitude for the chiddushim of Torah that he was inspired with from above throughout the year.

Then, the Sefas Emes (Shavuos 5661) adds a fascinating interpretation of the Mishnah (R.H. 16a): **“בארבעה פרקים העולם נגידון—the world is judged at four junctures.** It elaborates: **“בעצרת על פירות האילן”**—on Chag HaShavuos, the world is judged on the fruits of the tree. The Sefas Emes provides the following clarification:

The Torah is called the Tree of Life. Just as a tree yields fruit year in and year out, in similar fashion, the Torah renews its fruit annually. Therefore, on Atzeres, the world is judged with regards to the fruits of the tree—namely, the novel interpretations of the Torah, which is called the Tree of Life . . . Therefore, it is called (Bamidbar 28, 26) the Day of the First Fruit. As the Midrash explains, all the neviim and chachamim received their portion of the Torah on Har Sinai; however, each one presented his message at his specific time. Thus, on every Chag HaShavuos, the time of the giving of our Torah, Bnei Yisrael receive the portions of the Torah

that will be introduced throughout the year. Subsequently, they become a reality, each one at its proper time.

In the Kitvei Kodesh RM”M (334), authored by the great Rabbi Moshe Minder, z”l, he brings down in the name of Rabbi Baruch of Medzhybizh, zy”a, that he used to say that he feared the festival of Shavuos more so than Rosh HaShanah. For, on Rosh HaShanah one is judged primarily on material things: א” “קויליטש ארױף א קויליטש אראפ” —one loaf of bread more, one loaf of bread less. Whereas on Chag HaShavuos, one is judged on his spiritual accomplishments. Did we study Torah and fulfill its mitzvos properly?

Combining these ideas, we can conclude that the judgment of Chag HaShavuos concerns the portions of the Torah that we received last year on Shavuos for the entire upcoming year. Did we exert ourselves enough to reveal the portions of the Torah that HKB”H revealed to us? If so, HKB”H will continue to bestow upon us a new bounty of Torah on Chag HaShavuos for the entire year to come.

The Mitzvah of Pesach Sheini Was Introduced in the Merit of Their Tremendous Yearning

It is with great pleasure that we will now explain the significance of the mitzvah of “sefiras ha’omer” based on the pesukim related to the mitzvah of “Pesach Sheini” in parshas Beha’aloscha (Bamidbar 9, 6):

”ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא, ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא, ויאמרו האנשים ההמה אליו, אנחנו טמאים לנפש אדם, למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל, ויאמר אליהם משה עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם.”

There were men who had been made impure by a human corpse and could not make the Pesach-offering on that day; so, they approached Moshe and Aharon on that day. Those men said to him, “We are impure through a human corpse; why should we be left out by not offering Hashem’s offering at its appointed time among Bnei Yisrael?” Moshe said to them, “Stand and I will hear what Hashem will command you.”

Rashi comments: Stand where you are, and I will hear G-d’s response to your request. He was like a student who is assured of hearing a response from his teacher’s mouth. Fortunate is one born to a woman, who is assured in such a manner; for any time that he so wished, he would speak

with the Shechinah. And so it was; just had he had anticipated. While he stood there, at that very moment, he heard the mitzvah pertaining to the Pesach Sheini offering directly from HKB”H. Here is HKB”H’s response as recorded in the Torah (ibid. 10):

”איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה לכם או לדורותיכם ועשה פסח לה', בחודש השני בארבעה עשר יום בין הערבים יעשו אותו על מצות ומרורים יאכלהו”

—if any man will become impure through a corpse or will be on a distant road, whether you or your generations, he shall make the Pesach-offering for Hashem, in the second month, on the fourteenth day, in the afternoon, shall they make it; with matzos and bitter herbs shall they eat it. Rashi explains (ibid. 7): This passage was fit to be said by Moshe like the rest of the entire Torah, but these people were privileged that it should be said by them—for we bring about that which is worthy through one who is worthy.

We find a tremendous chiddush regarding this subject brought down by the Sifsei Tzaddik (Beha’aloscha 13) in the name of his esteemed grandfather, the author of the Chiddushei HaRim. He writes that the mitzvah of Pesach Sheini became a reality in the heavenly realm at that time in the merit of those individuals’ anguish and sorrow due to not being able to offer the Korban Pesach. In that merit, HKB”H introduced a new mitzvah—the opportunity to offer a compensatory korban on Pesach Sheini.

The affected, impure individuals cried out, “Why should we miss out?!” Their claim is difficult to comprehend. After all, they themselves admit that they were in a state of tumah, thereby acknowledging the reason that they missed out. Nevertheless, their anguish was so great at having missed the opportunity to perform this sacred mitzvah that they could not restrain themselves. So, they cried out, “Why should we miss out?!” Their fervent desire to fulfill the mitzvah generated a new reality and window of opportunity; the kedushah of Pesach was extended thirty days, and they were able to perform the mitzvah at that later date.

The Yearning to Learn Torah Is the Source of Chiddushim

We know from our sacred sefarim that every Jew has his own, unique portion in the Torah. We express this fact in the middle berachah of our tefilos on Shabbas: “זתן חלקנו בתורתך”—and

grant us our portion in Your Torah. Now, let us introduce the incredible words of the Gaon Chida in his sefer Chasdei Avos on Maseches Avos regarding the Mishnah (Avos 3, 8): **”כל השוכח דבר— whoever forgets even a single item of his Torah learning is considered guilty of death.** Here is what he writes:

”אפשר לומר במה שידוע כי כל אחד קיבל חלקו בתורה בסיני, ואם הוא ירא שמים הוא המוציא לאור אשר קיבלה נשמתו, והחידוש ההוא אין אחר יכול לחדשו כי הוא חלקו, ואם זכה וחידש החידוש ההוא אשר קיבלה נשמתו, ואחר זה שכוח מעיקרא, זו רעה חולה, שהחידוש ההוא אין חכם אחר יכול לחדש, וזהו שאמר כל השוכח דבר ממשנתו דייקא, מהשייך לשורש נשמתו ושכחו מתחייב בנפשו.”

Every Jew received his personal portion of the Torah at Sinai. If he is G-d fearing, he will reveal that which his neshamah received. That particular chiddush cannot be revealed by anyone else; it belongs solely to him. If he was privileged to reveal that chiddush that his neshamah received, and he subsequently forgot it completely, it is ominous. For, that chiddush cannot be revealed by any other scholar. This is the message of the Mishnah: **“Anyone who forgets a single item of his Torah-learning”—specifically from the Torah belonging to the root of his neshamah--and he forgets it, then he is guilty of death.**

This is consistent with what the Chida writes elsewhere in Dvash L'Fee (8, 3): **”האחרונים יכולים לחדש מה שלא יכלו הראשונים, כי עדיין לא הגיע זמן החידוש ההוא—the later scholars are able to reveal chiddushim that earlier scholars could not, because the time for that chiddush had not yet arrived.** Thus, we learn that in every single generation, Torah-chiddushim are revealed that had not been revealed previously. For, this was the decree of His divine wisdom—that these novel interpretations of the Torah must be revealed specifically by the Torah-scholars of that generation. They could not be revealed any earlier, even by earlier scholars resembling malachim.

We can now begin to comprehend the incredible lesson we must learn from Pesach Sheini. Just as the new mitzvah of Pesach Sheini was revealed in the heavens at that time—in the merit of those impure individuals’ burning desire to offer the Korban Pesach, even though they were exempt from doing so—so, too, in every generation, it is impossible to attain the chiddushim of Torah belonging to one’s portion without a similar burning desire. A Jew must yearn with all his heart

to attain the knowledge and wisdom of the Torah; it is that yearning that generates and reveals his portion of the Torah.

This is the message conveyed by the wisest of all men (Mishlei 2, 4): **”אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה, אז תבין יראת ה' ודעת אלקים: תמצא—if you seek it as you seek money, and search for it as for hidden treasures; then you will understand the fear of Hashem, and discover the knowledge of G-d.** Apropos this passuk, we find the following elucidation in the Midrash (Yalkut Shimoni, Mishlei, ibid. 932): **”אמר ריש לקיש, אם אין אדם הולך אחר דברי תורה, הם אינם באים אחריו, וכן רבי נהוראי אומר, הוי גולה למקום תורה, ואם אדם מחפש אחריהו, מותר כן זוכה לחכמה ולבינה, לכך נאמר ודעת אלקים Reish Lakish said: If a person does not pursue “divrei Torah,” they will not pursue him. Similarly, Rabbi Nehorai says: Be exiled to a place of Torah; and if a person searches for them, as a result, he will merit wisdom and insight. Hence, it was said: “And discover the knowledge of G-d.”**

This coincides magnificently with what Reish Lakish himself says in the Gemara (Berachos 63b): **”מנין שאין דברי תורה מתקיימין:—from where do we learn that words of Torah can only be retained by someone who is willing to sacrifice himself on its behalf? For, it says (Bamidbar 19, 14): “This is the Torah of a man who dies in a tent.”** This explains very nicely what we have learned elsewhere in the Gemara (Megillah 6b): **”אם יאמר לך אדם, יגעתי ולא מצאתי אל תאמן, לא יגעתי ומצאתי אל תאמן, יגעתי ומצאתי—if a person claims: “I labored and did not succeed,” do not believe him; “I did not labor and I succeeded,” do not believe him; “I labored and I succeeded,” believe him.** In keeping with our current discussion, the Gemara teaches us that through exertion in Torah-study, a person reveals his true desire to attain the wisdom of the Torah; thus, he earns and reveals his unique portion of the Torah.

Yearning for the Torah in His Mother’s Womb: “If only I could relive the months of previous times”

Based on what we have learned, we can explain the following Gemara (Niddah 30b): **”דרש רבי שמלאי למה הולד דומה במעי אמו, לפנקס שמקופל... ואוכל ממה שאמו אוכלת ושותה ממה שאמו שותה... וגר דלוק לו על ראשו, וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו, שנאמר בהלו נרו עלי ראשי... ואין לך ימים שאדם שרוי בטובה יותר מאותן הימים, שנאמר מי יתנני כירחי קדם... ומלמדין אותו כל התורה כולה... וכיון שבא לאויר העולם בא מלאך וסטרו על Rabbi Simlai expounded: To what**

is a fetus comparable in its mother's womb? To a folded ledger . . . it eats of what its mother eats and drinks of what its mother drinks . . . and a lamp is lit above its head, and it peers out and sees from one end of the world to the other end, as it states (Iyov 29, 3): "When his lamp shone above my head, by its light I was able to walk in the dark" . . . And there are no days during which a person experiences more bliss than during those days (in his mother's womb), as it states (ibid. 2): "If only I could relive the months of earlier times" . . . And they teach him (the unborn child) the entire Torah . . . but as soon as he emerges into the air of the world, a malach comes and strikes him on his mouth causing him to forget the entire Torah.

In the sefer Maalot HaTorah, authored by the brilliant Rabbi Avraham, he explains in the name of his brother, the Gra of Vilna, zy"a, the meaning of this Gemara. The unborn child is taught the entire portion of the Torah that is his to reveal and clarify in Olam HaZeh. Afterwards, as he is born, they cause him to forget what he has learned, so that he will learn it again through his toil and effort in Torah-study and be rewarded for such.

Let us elaborate. It is man's nature to yearn for the good times experienced in his youth. When a fetus is in its mother's womb, without a worry in the world, nurtured by its mother, it is taught its entire portion of the Torah. Yet, when it emerges into the world, it is made to forget all that it learned. Thus, it attains its portion of the Torah through laborious study and exertion. Apropos this process, it is written: "מי יתנני כירחי קדם". By yearning to remember what he learned during those formative months in his mother's womb, he succeeds in revealing the entire portion of the Torah allotted to him.

"Like the Forty-nine Day Counting of Sefiras HaOmer" וכמטמונים תחפשנה

Following this line of reasoning, we will now rise to the occasion and explain why HKB"H commanded us to count the forty-nine days of "sefiras ha'omer" before receiving the Torah on Chag HaShavuos. As it is written: "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה, עד ממחרת השבת You shall count for yourselves—from the morrow of the rest day, from the day when you bring the "omer" of the waving—seven weeks, they shall be complete. Until the morrow of the seventh

week you shall count, fifty days; and you shall offer a new meal-offering to Hashem.

Regarding this mitzvah, we find a wonderful explanation from one of the Rishonim in the sefer HaRokeiach: "תספרו חמישים יום. כי נ' שערי בינה הם, מ'ט ימים מונים, כנגד מ'ט שערים שמסר הקב"ה למשה, לכך מונים עד נ' ימים וכמ'ט מונים תחפשנה"—you shall count fifty days, because there are fifty levels of "binah"; forty-nine days are counted corresponding to the forty-nine levels that HKB"H bestowed upon Moshe . . . In other words, HKB"H commanded us to count forty-nine days of the Omer corresponding to the forty-nine levels of "binah" that were revealed to Moshe. We learn in the Gemara (R.H. 21b): "וכולן ובעולם, וכולן חמישים שערי בינה נבראו בעולם, וכולן חסר אחד שנאמר ותחסרהו מעט מאלקים"—fifty gates of "binah" were created in the universe; they were all given over to Moshe except for one—as it is written (Tehillim 8, 6): "You have made him slightly less than G-d."

The Rokeiach concludes: "לכך מונים עד נ' ימים וכמ'ט מונים"—he associates the passuk from Mishlei cited above with the counting of the Omer: "If you seek it as you seek money, and search for it as for hidden treasures; then you will understand the fear of Hashem, and discover the knowledge of G-d." The passuk employs the term "וכמטמונים", which means "like hidden treasures"; however, it can be broken down to read "וכמ'ט מונים"—like forty-nine, we count. Thus, he interprets this term as an allusion to the forty-nine days of Sefiras HaOmer that we count prior to Shavuos.

To achieve a better understanding of the association the Rokeiach draws between the simple reading of the passuk: "אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה" and the allusion he finds in the word "וכמטמונים", let us refer to the Ra"n cited above (End of Pesachim) regarding the rationale underlying the mitzvah of Sefiras HaOmer. He cites a Midrash Aggadah: **When Moshe informed Yisrael in Mitzrayim: "You will serve G-d on this mountain," they inquired of him, "When will this service take place?" He answered, "At the conclusion of fifty days." Hence, each individual began counting for himself. This prompted the sages to institute the counting of the Omer.**

Let us provide an explanation based on our current discussion. As mentioned, the Torah incorporates forty-nine levels of "binah" that were revealed to Moshe Rabeinu. He graciously passed them on to Yisrael—to each individual according to his capabilities. As we have shown, revelations of

Torah knowledge depend on desire and yearning. Therefore, when Moshe informed Yisrael that they were destined to receive the Torah, their yearning began, and they started counting the days until their desire would be gratified by receiving the treasured Torah. As a reward for their yearning, they were privileged to have the forty-nine levels of “binah” revealed to them, corresponding to the forty-nine levels of yearning demonstrated during the forty-nine days of the Omer.

This process repeats itself annually in anticipation of Chag HaShavuos. Forty-nine days are counted to express our yearning to receive the forty-nine levels of “binah” on Shavuos once again. In this manner, we are privileged to receive the Torah anew on every Chag HaShavuos.

This explains very nicely the connection between the simple reading of the passuk under discussion and its inherent allusion. Understood simply, the passuk is telling us that it is impossible to attain the knowledge and wisdom of the Torah unless one searches for it and yearns for it, as he would for silver and hidden treasures of gold: «אם תבקשנה ככסף וכמטמונים» — **if you seek it as you seek money, and search for it as for hidden treasures; then you will understand the fear of Hashem, and discover the knowledge of G-d.** For, the yearning generates and reveals his portion of the Torah that had been concealed heretofore.

The coincides beautifully with the inherent allusion in the passuk related to the words: “וכמטמונים תחפשנה”. We count the forty-nine days of the Omer annually to express our fervent desire and yearning to receive the Torah. In this merit, the forty-nine levels of “binah” incorporated in the Torah will be conferred upon us on Chag HaShavuos. Similarly, whenever a person wants to attain new insights into the Torah, he has to labor, search and yearn for them, just as he did during the forty-nine days of counting the Omer--“וכמ”ט מונים”. Solely in this merit will the levels of “binah” be revealed to him.

We have now been enlightened as to the meaning of the passuk: “וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאתכם את עומר התנופה שבע ימים” — **שבתות תמימות תהיינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום**. As Rashi explained, the Torah commands us to count forty-nine days until the fiftieth day but not including the fiftieth day. By doing so, we express our tremendous yearning to receive the Torah anew on Chag HaShavuos. Then, the Torah explains the purpose of this process: “והקרבתם מנחה חדשה לה” — in the merit of this yearning, we will be privileged to offer a “**new offering**” to HKB”H—namely, the chiddushim of Torah that descend on Chag HaShavuos for the entire year.

Our thanks and blessings are given to those who donated for the publication of our weekly dvar Torah for the merit of **אחינו בני ישראל**

Family Madeb for the
Refuah Shelimah of Lea bat Virgini

לזכות Arthur & Randi Luxenberg
of their wonderfull parents, children and grandson

To receive the mamarim by email: mamarim@shvileipinchas.com

To sponsor or dedicate this publication, please call the Areivim office: 845-371-2760 or email info@areivim.com

Areivim

LIFELONG SUCCESS

EMERGENCY HOTLINE
Dial: 845-371-2760
or Text: 914-490-8129
and type the word
"EMERGENCY"

845-371-2760

| [INFO@AREIVIM.COM](mailto:info@areivim.com)

| [WWW.AREIVIM.COM](http://www.areivim.com)

To subscribe to the Weekly Email, please email info@areivim.com and enter "Subscribe" into the subject line.

Please go to www.TorahAnytime.com to listen to Rabbi Shmuel Gluck, and other popular speakers, on TorahAnytime.

By Rabbi Shmuel Gluck

This Parsha discusses the daily Mitzvah of cleaning and lighting the wicks for the Menorah. The Halacha is that this must be done by a Kohen. Nevertheless, the actual lighting can be done by a non-Kohen.

Why would the preparation of the Mitzvah require a Kohen when, what should be considered to be more important, the actual lighting of the wicks, can be done by anyone? In addition, a non-Kohen is not allowed to walk past the beginning of the Mizbeach. Practically speaking, a non-Kohen would be unable to light the wicks unless he lights them from more than one hundred fifty feet away.

To properly answer this question, we must appreciate what the Menorah represented.

The Menorah represented the Torah, and the Kohanim, its teachers. Rav Shamshon Raphael Hirsch explains that the Halachos of the Menorah are based on the role of a Rebbe.

The Rebbe's responsibility is to teach his students how to independently think consistent with the Torah's approach. They can't just teach them the Halachos.

They achieve that by teaching them the foundations that will make these Halachos sensible, empowering their students to make their own decisions.

Parents are their children's Rabbeim. They should not teach their children by repeating to them that, "I'm your father, and I know what is best for you". (Parents speak like this for various reasons. This Parsha thought does not focus on those reasons, intending only to highlight the importance of explaining the Torah's messages and laws.) They must explain their statements so that their children can extract the foundational rules and apply it to other, similar, situations. Explaining to children requires parents to have the necessary knowledge to properly explain their teachings and will require the parents' personal actions and their teachings to be consistent, as their children will easily recognize contradictions in their parents' words and actions.

The Kohen prepares the wicks, but anyone, and everyone, has to be able to light it.

Only a select few people can properly teach Torah. Nevertheless, everyone should learn Torah and then apply it.

The Difference Between Boundaries & Defenses Part 2 of 2

By Rabbi Shmuel Gluck

What I described in part one are some of the challenges that even healthy people will find when they want to create boundaries. Many people are "slaves" to their "upbringing", and believe that they are creating boundaries when, in truth, they are creating walls.

People should remember the following definition: the difference between creating boundaries and building walls, is that walls are absolute, and completely subjective. Boundaries are partial, and based on what is personally and culturally accepted. They are lines that are not to be crossed. Since people are the products of their personal experiences, they often do not know whether they are creating boundaries or building walls.

A woman recently told me that she finally realized that her background led her to believe that what were actually walls were healthy boundaries. She explained that during her "upbringing", she would be asked random questions, such as, "Are you going anywhere today?" Those random questions usually led to a request for a favor. In other words, they were not random. Her survival instincts caused her to bristle when she was asked the most innocent of questions. "Are you going to sleep soon?" meant something more than a curiosity of whether she was tired. She believed that it was intended to request a favor, or to be critical in some way.

Many years later, she realized, that because she felt under siege by her husband's questions, which were asked innocently, she built walls around herself, believing that she was only creating boundaries. The damage that she caused was significant, as her husband was aware that she was building walls, and was not letting him inside her world.

"Boundaries have to be made clear to others, despite any challenges that may arise when they are told."

What may be a fair boundary in one family is a wall in another. Because people assume their upbringing environment is the "norm", they transfer their youthful family beliefs into their married home, barely considering the differences between the two. Instead, they should realize that many previously necessary survival skills will become obsolete, even damaging, when applied in non-dangerous environments.

There are other reasons that people build walls, believing that they are boundaries.

Sensitive people build walls thinking that they are creating boundaries, but what is more damaging than the wall that they have created is the unspoken message that's attached to it. I, personally, am comfortable with people having walls (in limited areas), as long as everyone agrees that it's a wall. It becomes more difficult for people to accept walls when those building them insist that they are boundaries.

I believe that people would allow someone else to take advantage of them, even in a healthy relationship, as long as they understand that one of them is taking this advantage because of a personal need. For example, I would not mind keeping the thermostat on higher than what is generally accepted, if it is seen as a favor, and not an unalienable right. I am willing to accept a few unfair boundaries as a courtesy, and not as a need to protect people from being mistreated.

Here is another example: Some people have a difficult time being on time. Some tardy people apologize with a smile. They know it's a weakness, and

LAYOUT BY RAMAPOST.COM

PARSHAS EMOR 5779

appreciate their spouses, co-workers, etc., being patient with them. Hopefully, their redeeming qualities make it easy to overlook this fault. Others are not prepared to “fix” what they believe to be their unalienable right, and therefore a boundary, instead of what it is, a wall. Doing this will cause their friends to change from being understanding into being resentful.

Here are some tips that will help create effective guidelines:

1) Boundaries have to be made clear to others, despite any challenges that may arise when they are told. When people want to speak to me in my home, I text them that they should not ring the front doorbell, because my home is private, and not part of Areivim. This is easy to do (although a surprising number of people still do it), because my relationship with the people who come for advice begins with boundaries.

However, it is more difficult to create boundaries when they are necessary for an existing, but evolving, relationship. Boundaries that were never required suddenly become necessary, although others may not see the same need.

2) It is difficult to create, or increase, boundaries, when they are obvious to one person, and selfish to another. Nevertheless, I have found that it is better to have an initial, quick, confrontation (laying down boundaries), than to hint at boundaries, and allow others to claim ignorance of those boundaries, since this will often lead to numerous arguments.

3) It is more important to focus on boundaries that are realistic, and that are consistently sustainable, than to create boundaries which people may consider to be their personal “rights”. Boundaries define relationships. The fewer the boundaries, the closer the relationships. Nevertheless, what is more

important than the chosen boundaries is the consistency of the relationships. Strict boundaries often require adjustments, and sometimes require complete “looking away” from the people who cross those boundaries. Making rules and changing them, or not following through with them, will confuse people, with what would have otherwise been clear and acceptable boundaries.

4) In my personal life, I convey, verbally and in other ways, that I have fewer boundaries than most people, but will hold firm to those boundaries. This allows me to ask people to respect my boundaries without my feeling, or risk being looked upon, as mean, because I know that other people’s boundaries are more exclusive than mine. For example, parents who allow children to have later curfews than their friends’ children, have created a boundary which, despite children’s natural instinct to always want “more”, should be accepted by their children, since their parents are allowing them more freedom than other parents.

5) Do not become upset when boundaries are consistently broken. Just mention to the violator that they have been broken. Don’t mention it each time, because that will usually create more problems than it will solve. If the people who break your boundaries refuse to acknowledge them, people should consult with a professional as to what should be the next step.

6) In conclusion, do not look at every “boundary crossing” as an ongoing violation of your privacy. You do not have to defend your territory immediately, because this will only increase any resentment. On the contrary, speaking calmly to the violator after the event is over will make you sound more rational, and make the request to protect your boundary more believable.

Story from "Torah Tavlin" By Rabbi Dovid Hoffman

מעשה אבות... סימן לבנים

When speaking about his childhood and growing up in the holy city of Jerusalem, the famed Maggid, R' Sholom Schwadron zt"l, would always insist that he was a wild child. “I owe a great deal of thanks to my Rebbe, R' Leib Chasman zt"l, for he removed half of my wildness.” And when he was asked about the other half? R' Sholom just smiled.

What lay beneath this early wildness? What was the nature of R' Sholom's personality during this period? We can learn some of the answers from a story his friends have preserved from their days in the Talmud Torah of Meah Shearim. R' Sholom himself authenticated this tale and repeated it to one of his beloved grandsons. “The gabbai of the local chevrah kaddisha,” he recalled, “was a very tall man. He also had an unusual walk, which, together with his height, gave him an unusual and out-of-the-ordinary appearance.” The boys were playing in the Talmud Torah schoolyard one day when the gabbai climbed the stairs of the nearby Ohel Sarah Synagogue. Seeing him, young Sholom Schwadron began imitating the gabbai's movements. His appreciative classmates doubled over with laughter at his antics. At first, the gabbai swallowed the insult in silence. As the laughter grew louder, however, he spun around and called out angrily, “Who is making fun of me?” Young Sholom was rendered mute, but his friends exploded in frightened cries. The man descended the stairs, walked toward them at a rapid pace, and entered the Talmud Torah schoolyard. At once, all the boys fled into the building.

“I was scared,” R' Sholom recalled. “I still remember how I felt that day. He was a giant of a man, chasing me in fury.” To his friends' credit, they did not tell on him. The gabbai searched the Talmud Torah for a while, then left, frustrated.

“I could have let myself forget that incident, but the man's humiliation bothered me deeply. Regret gnawed at me all that day and night. A Jew had been hurt because of my wildness and callousness. The next morning, I made a daring decision. I would find the gabbai and ask his forgiveness. The problem was, I didn't know where he lived.”

Young Sholom searched for the gabbai across the length and breadth of

Meah Shearim. One day, he stepped inside a shul and glimpsed the man he sought, standing at his full height in the center of the room. Little Sholom fled in a panic. In both age and stature, Sholom was small. And the gabbai was huge! Sholom was afraid of his own idea. He was terrified at the notion of entering that shul again. What if the gabbai decided to “repay” him as he deserved? The boy's heart pounded and his breath became short. More than anything, he longed to return to his cheder. He wished he could vanish from the spot and run back to school. But the regret that had filled his heart the preceding day held him firmly in place.

“I gathered my courage,” said R' Sholom, with a wistful smile, “stepped back into the shul doorway, and stood looking inside. I lifted my head, cupped my hands around my mouth, and screamed out (in Yiddish), ‘I am the boy who laughed at you yesterday. Please forgive me!’ With that, I turned quickly and began to make my escape.”

R' Sholom smiled as he recalled the memorable event that helped shape his future growth. “Suddenly, the giant man spun around and came after me. He took giant steps. Before I could get far, he had caught me in a vise grip!”

Young Sholom trembled with fear. He tried to struggle, but the man's grip was too strong for him. The gabbai, a good and honest man, held the boy's arm and shook him vigorously. Then he lifted the boy almost to the ceiling, brought him close, and stared into his eyes. The little boy, feet dangling helplessly in the air, thought he saw his short life flash before his eyes! This was it! The end was near! And then .... the giant man gently kissed young Sholom on the forehead! His face transformed into a wide smile that lit up the room and he turned to the other congregants in the shul saying in a ringing voice, “Look at this boy! Have you ever seen a boy ask for forgiveness?”

He set Sholom down on the floor and patted him on the head. Worn out from the mental and physical struggle, Sholom left the shul, chastened, but far lighter in spirit than when he had arrived. It was unconfirmed, but perhaps this giant gabbai removed the other half of young Sholom's wildness, paving the way for him to become one of the leaders of the Jewish people in the coming generations.

MIZMOR L'DOVID

Divrei Torah Inspired by the Torah Commentaries of
RAV SHIMSHON RAPHAEL HIRSCH ZT"l

Dovid Gurwitz

Parshas Emor

Speaking and Informing in Fours

Rav Shmshon Raphael Hirsch zt"l distinguishes between the word *devar* and the word *vayomer*. *Dibur* and *emor* differ, meaning "speaking" and "informing."

Speaking is the expression of thought in words, without any consideration of its being accepted by the hearer, but informing is always "telling somebody." One can speak to oneself, but not inform.

Dibur is the concise expression of a thought, while *emor* is addressing the same to the mind and feeling of another person, the complete explanation and development of a thought into genuine understanding.

Hence, in the speech of the *Torah*, *dibur* is always the concise expression of the Law, as given in the Written Torah, but *emor* refers to the full explanation of it in the Oral Torah.

We see this in the way the *Torah* is written with two types of fire. Black fire makes up the letters, but its teachings are confined to them - *dibur*. White fire is the space between the letters, which has no such limitation - *emor*. True understanding of *Torah* requires more than words on a page - it requires conversation, interaction, creative expression of something more intimate than letters can convey.

There is another mystical teaching here as well. The word *dibur*, Rav Hirsch tells us, can also be pronounced as if the middle letter is a *Vav*, not a *Bais*, its phonetic cousin. The result changes the word *dibur* into the word *dor*, a generation of words, coming from one side.

A *dibur*, or the entire *Sefer Devarim*, is not a conversation, or a dialogue. It is a one-way communication, like a generation. Hashem spoke the Law in Ten Statements - "Asseres HaDibros," following *yetzias Mitzrayim* - but He created the world in Ten Utterances "Assarah Ma'amaros" at *Bereishis*.

These two "tens" also have something else in common - the idea of 4. How do we see this? We just had a *Seder* with four questions, four cups of wine, four sons, and four expressions of *geula*. *Bereishis* has a value of 913, which has a *mispar katan* of 9 and 1 and 3, or 13, which equals...4!

Therefore, both at Creation - representing *zecher maase bereishis* - and at the *Seder* - and representing *zecher yetzias mitzrayim* - the idea of 4 was implanted. It is interesting to see, even in the *hagadah*, that the value of the first words of the first 14 sections - *kadesh*, *urchatz*, etc - equals 913, *Bereishis*!

What can we learn from this idea of 4 in *parshas Emor* - which, at a value of 247, reduces to 13, which also reduces to....4. What is the spiritual significance of 4? The following are all manifestations of 4:

The value of *omer* is 310, which reduces to ...4. The value of *atzeret* - *Shavuos* - is 760, which reduces to 13, which reduces to....4. The number of days we count is 49, which reduces to 13, which reduces to....4.

There are four chambers of the heart. There were four expressions of *geulah*. We hold four species during *Succos*. There are four matriarchs - *Sarah, Rivkah, Rachel, and Leah*. There are four elements - air, water, fire, and earth. There are four corresponding *malaachim* - *Uriel, Michael, Gabriel, and Raphael*.

There are four directions.

There are four letters in *Hashem's* name.

There are four mystical worlds - *Asiyah* (world of action), *Briah* (world of creation), *Asiyah* (world of formation) and *Atzilus* (world of shadow of *Hashem*).

There are four rivers coming out of *Gan Eden*.

There are four levels of souls - *Nefesh, Ruach, Neshama, and Chaya* - that are accessible in this world.

There are four ways to analyze anything and see in our one world - *pardes, remez, drash, and sod*. They form the word *pardes*, garden, from which the word Paradise derives.

There were four *Galuses* - Babel, Modi, Greece, and, including now, still, Rome.

There are four main vessels in the *Mishkan* - *The Aron, the Menorah, the Shulchan, and the Mizbeach*.

There were four pieces of *matzah* left over after the *afikomen* was broken.

The value of *echad* - the one heart we had when we camped outside *Har Sinai*, awaiting to receive the *Torah* - is 13, which also reduces to...4.

The *Maharal* of Prague, in his commentary on *Pirkei Avos*, says that the number 4 represents diversion and multiplicity, and that the number 4 conveys the physical world, the plane of physical existence.

Yet, he also says that the number four signifies a completion, and a fullness. The nation of Israel became full and complete upon the fulfillment of the fourth utterance of redemption, this fourth and final stage in their development.

The four questions also serve to summarize the entire *seder*.

The four sons also serve to represent the entire intellectual spectrum of questioning and involvement.

Therefore, the number 4 represents the method by which flow comes completely from above and develops completely.

This is why the *Torah* was transmitted in the first 4 sections.

There are 4 compartments on our head in our *tefillin*.

There are 4 fingers which are of similar length.

It took *Moshe* 4 times 10 days to bring the *Torah*.

The *mikvah* brings someone to be pure through the 4 times 10 *sah*.

It took 4 times 10 years to enter *Eretz Yisroel*. *Netzach* - the fourth *midot* - represented by *Moshe* - means victory and eternity.

Netzach, has a value of 148 - like *Pesach*. It, too, reduces, to 4.

Therefore, *Parshas Emor*, as we explained above, as opposed to *dibur*, serves its complete explanation and development of a thought into genuine understanding through the word *emor* and through its reminder of *Pesach* and the completeness of the group of 4.

It makes sense, since 1 and 2 and 3 and 4 add up to 10, which reduces to ...1, the true *echad*.

ולא תהללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני ד' מקדשכם
You shall not desecrate My holy Name, rather I should be sanctified among Bnei Yisrael; I am Hashem Who sanctifies you. (22:32)
(והתקדשתם והייתם קדשים כי אני ד' אלקיכם)
(And you shall make yourselves holy, and you should be holy, for I am Hashem, your G-d. (20:7))

The Torah exhorts us to strive to be holy. Some make it – others do not. Some make the attempt – others do not even bother. One might think that the barrier to achieving success in *ruchniyos*, spirituality, is a lack of aptitude, a deficiency of talent, or whatever excuses we might advance to justify our own lack of trying. In an inspiring exposition on the *Midrash* related to this *pasuk*, *Horav Tzvi Kushelevsky, Shlita*, explains the real reason that many fail to achieve the mark of greatness.

The *Tanchuma (Emor 2)* relates that, in desperation, *Shaul Hamelech* went to a sorceress who employed an *ove* (form of sorcery) to raise *Shmuel HaNavi* from the dead, so that *Shmuel* could consult with him (concerning the war). When *Shmuel* appeared, he was wearing the coat that his mother, *Chanah*, had made for him when he was a little child. Obviously, *Shmuel HaNavi's* mode of dress was significant. What was so significant about this coat that it must be mentioned in the *Navi (Shmuel I 2:19)*, underscoring the fact that it was the same coat that his mother had made for him? Was *Shaul* concerned about going to war or not? He was unable to consult through the *Urim v'Tumim*, so he called up *Shmuel*. What role did the coat play?

The *Rosh Yeshivah* posits that from the mere fact that *Shmuel* was laid to rest wearing this coat (regardless whether it was the very same coat that his mother had made for him and it grew with him, or it was a replica of the original), we see that this coat was much more than a covering for his body. It was, in fact, a part of his essence. The *Rosh Yeshivah* notes that a material/physical object that plays a critical role in someone's life can become an essential part of him. For example, the *Rogatchover Gaon, zl*, instructed the *Chevra Kaddisha* of *Dvinsk* to bury *Horav Meir Simchah*, author of the *Or Sameach* and *Meshech Chochmah*, with the wood of his *shtender*, since it was essentially a part of him (as he was always learning over it).

Both the *Radak* and the *Malbim* emphasize that the purpose of this coat was not to keep the young *Shmuel* warm. Despite the fact that it had been sewn for a three-year-old boy, it was designed to resemble the coat of the *Kohen Gadol!* *Chanah* was intimating a powerful message to her son: You must strive for greatness. Never settle. Mediocrity is unacceptable. This coat conveyed to *Shmuel* not to measure his personal achievement by the barometer of the average person, but to strive for unparalleled, unprecedented greatness. He must yearn for – and work towards – becoming the *gadol hador*, the leader of the generation.

This is why the coat was considered to be a part of *Shmuel's* essence. It encouraged *Shmuel's* constant striving for greater achievement, thus reflecting his constant desire to grow spiritually in every way. Indeed, as the *Rosh Yeshivah* notes, when *Chazal* compare *Shmuel* with *Moshe Rabbeinu* and *Aharon HaKohen (Bamidbar Rabbah 18:8)*, they point to the coat as the reason for *Shmuel's* unprecedented spiritual achievement. Every time *Shmuel* donned that coat, he understood that it represented his chance to become great.

The primary deterrent to our achieving greatness is our lack of awareness of our full potential. If we would only be able to acknowledge our skills, talents, qualities and capabilities, and apply our genuine and

sincere willpower toward utilising them completely – we would maximise our potential and achieve greatness.

There is a well-known story that occurred concerning *Horav Zushe, zl, m'Annipole*, as he lay on his deathbed. He suddenly began to weep uncontrollably. His students who stood around his bed wondered why he was so emotional. He replied that he feared his Heavenly judgment. His students were really surprised. They were acutely aware of their revered *Rebbe's* saintliness. He explained, "When I arrive in Heaven, I know that Hashem will not question me why I did not become as great as *Moshe Rabbeinu* or *David Hamelech*. When He asks me, however, 'Why did you not become more like *Zushe?*' – what will I say?" We are not asked to be like *Moshe*, but we are asked to be "ourselves" – to maximise "our" own potential.

Our devoted mentors are charged with taking note and cultivating that potential. They must also help us to *see* and *realise* it. Some are more successful than others. Some either care more, or are more talented in noticing a student's potential and acting upon it. One thing is for certain: one who ignores a student's potential, because it is not his area of concern, is doing his student a great disservice by depriving him of his G-d-given function in life. *Gedolei Yisrael* made great demands on those charged with educating Jewish children, enjoining them to focus on the full potential of each student. There are times, however, when carrying out this objective is difficult. For example, when a student, for whatever reason, lacks motivation or presents serious discipline issues or other impediments to learning, this escalates the challenge for the mentor. How the mentor reacts determines his mettle and plays a critical role in the future success of that student. The following two vignettes present us with the perspective of our *gedolim*, Torah leader's, concerning how *not* to react, how not to respond.

A *menahel*, principal of a *yeshivah*, came to *Horav Aharon Leib Shteinman, zl*, complaining that he had a student in his school that had broken every rule, had been impossible to teach, and had disrupted the class on a regular basis. He had decided that it was time to ask the student to leave the school. What did the *Rosh Yeshivah* think about this? *Rav Shteinman* asked the *menahel* if he had exhausted every possible avenue of discipline, both punitive and therapeutic. The *menahel* confirmed that he had tried everything. "Did you pray for him?" *Rav Shteinman* asked. "Not really," was the *menahel's* reply. "Tell me his mother's name, and I will pray for him," *Rav Shteinman* said. "I do not know his mother's name," the *menahel* responded. "What?! You are prepared to eject a student from *yeshivah* – and you do not even know his mother's name? You have failed this student." (Obviously, he did not receive *Rav Shteinman's* permission to remove the student from school).

The second case took place at 1:00 am when a broken-hearted father knocked on the door of the home of the *Tolner Rebbe, zl*. One o'clock in the morning is late, but this father was distraught, since his son – who was, in his father's mind and words, a wonderful, sweet boy who just needed understanding – had been asked to leave his *yeshivah*. The father felt that the *menahel* was unjustified in ejecting his son from *yeshivah*. The *Rebbe* listened to the father and said, "Quick, let me get my coat. We will go visit the *menahel*." The fact that it was essentially in middle of the night did not seem to concern the *Rebbe*.

They went to the *menahel's* home and knocked on the door long enough until the *menahel* came to the door in his pajamas. The *Rebbe* looked at him incredulously: "You were in bed? I assumed that since you had adjudicated a life/death situation today (concerning

sending the boy out of *yeshivah*), you would be unable to sleep.” (In other words, if you were so cold, so dispassionate, concerning a boy’s life then you have no business being a *menahel*).

ובחמשה עשר יום לחדש הזה חג המצות לדי'

And on the fifteenth day of this month is the Festival of Matzos in Hashem. (23:6)

One year, *Horav Tzvi Hirsch Levin, zl*, had occasion to invite the mayor of Berlin (a gentile, but one who was quite respectful and friendly to the members of the Jewish community) for the first *Seder*. The mayor entered the home to observe the rich finery of the tablecloth and napkins on a table bedecked with the finest china and silver flatware. The mayor had a superficial knowledge of Jewish traditions and customs. He was, thus, taken aback that *Pesach*, when we sit as kings, the young child traditionally asks the Four Questions, which begin, “Why is this night different?” when, in fact, on *Succos*, a festival during which we sit in a flimsy *Succah*, he asks nothing. One would think that a festival which emphasises the temporal nature of our existence would invoke greater incredulity in the mind of a child than a festival in which we sit as kings.

Rav Levin responded with a practical explanation. “A Jewish child grows up with the notion that everything around him is temporary. One day he can be ensconced in his home and, the next day, the dictator who rules the country where he lives decides that it is time to expel the Jews. Thus, on *Succos*, when he sits in a temporary dwelling which, at best, can be described as flimsy (this was before our modern day structures that are made to withstand a tornado), he is not surprised. He is acutely aware that this is how Jews live.

“On *Pesach*, however, he enters a home wherein the table is bedecked with finery; the chairs have pillows on them, on which the family members recline; fine wine accompanied by a rich meal is served – and the child asks questions: “Why is this night different?” We are living like kings. Jews are supposed to be on the run; instead, we are reclining and relaxing. Is it possible that our exile has ended?” the child wonders.

Let us analyse the difference between the *Pesach Seder*, which is experiential in nature and demands that we relive the Exodus by acting like free men, while never forgetting that we were once slaves; and the meal in the *Succah*, which is to remind us of the temporary nature of everything in life. *Pesach* is to convey the message of freedom from slavery. Thus, we have *marror*, bitter herbs, on the table to serve as a reminder of the bondage. The *Matzah* reminds us of the urgency of our liberation, intimating that Hashem – not us or Pharaoh – was in control of our destiny. “Earlier in the day I was a slave – tonight I am a free man – a king!”: This is the message of the *Pesach Seder*. It is difficult for anyone – especially a child – to absorb such a metamorphosis. Therefore, he asks, “Why is this night different?”

The *Succos* meal is standard fare – no reminders, no messages other than the flimsy walls and leaky roof of the *Succah*. Message: We must trust in Hashem for everything, every movement, all of the time. The *Pesach* message is: You are free, but never forget from whence you came; do not forget that you were once a slave. Thus, keep the *marror* prominently on the table amidst your finery. It belongs there. The *Succos* message: Never forget that whatever you have is temporary; in the space of a moment, the nice, friendly neighbours whom you felt were your friends can turn on you. It happened in Germany prior to World War II. Who says that it cannot happen again? Trust in Hashem. That is all that we can do.

Which message provokes questioning? Which scene beleaguers the mind of a young child more? I think the bowl of *marror* sitting right in middle of the table is a greater anomaly than sitting in the flimsy *Succah*. Paradox invokes question. *Pesach* is a greater paradox. After all – are we free, or not?

Veritably, *Pesach* and *Succos* both have parallels that end up being different from one another. Indeed, this is because the two Festivals have varied foci. Both *Pesach* and *Succos* address four types of Jews who are different from one another in levels of belief, commitment and knowledge of Judaism. *Pesach* is celebrated with four sons “sitting”

at the *Seder* table: the wise and wicked sons together with their brothers, the simple son and the one who knows not what to ask. When the wicked son scoffs at the traditions which we observe, we blunt his teeth, intimating to him that with such an attitude, he has no business at the *Seder* table.

On *Succos*, we celebrate with the Four Species, which symbolise four classes of Jew: the Jew who has “taste” and “fragrance” i.e., the *Esrog*, (this means that they have Torah, *taam*, taste – and *maasim tovim*, good deeds); the *Lulav*, which has taste, but no fragrance; those who have fragrance, but not taste, i.e., the *hadass*, myrtle; last, the Jew who has neither taste nor fragrance, no Torah or *maasim tovim*; the *aravah*, willow. Hashem instructs us to bind all of these together as one; thus, as a group, they all achieve atonement.

The question is obvious: Why on *Succos* are we instructed to include all factors, yet, on *Pesach*, we are told to blunt the teeth of the *rasha*, wicked son? *Horav Elchanan Sorotzkin, zl*, distinguishes between *Succos* and *Pesach*, which is a family/home oriented festival/celebration, *seh labayis*, a lamb for a household. The *Korban Pesach*, Pascal offering, is to be eaten together in a group in the house where all are included. In contrast, *Succos* is celebrated outside of the regular house, outdoors, under the sky, without the protection of the home. On *Succos*, we leave our homes and go into exile, while *Pesach* is about *yetzivus*, staying in one place. We are free men with a home. Free men celebrate their freedom in a concrete, stationary edifice. They are not compelled to move around.

When the celebration is homebound, family-oriented, stationary, our attitude concerning including the wicked son is clear: Sorry. We love you and want you to return (on our terms), but this is a (small) family celebration. We require a cohesive family, all of one mind and level of commitment. We are celebrating the Festival of Freedom. You are not free. You are enslaved to your desires, false ideologies, arrogance. When you repent and change, you will be treated with respect.

On *Succos*, we remove our family from the home and take them on the move into exile, protected by flimsy walls/roof and a prayer. Exile implies adversity, *tzaros*, troubles. Along the way, we will pick up the stragglers who are also suffering. In exile, we are all together as one, bound by our common heritage and (hopefully) destiny. In exile, we turn our back on none. We wait – and wait – for the glorious day on which Hashem will send us *Eliyahu HaNavi*, who will return all of the lost and alienated and bring them “home.”

וספרתם לכם ממחרת שבת

You shall count for yourselves – from the morrow. (23:15)

The *halachah*, as recorded in *Shulchan Aruch*

Orach Chaim 493:1, states that the prevalent custom is not to make weddings between *Pesach* and *Shavuos* (during a specific thirty-three day period), because it was during this time that the students of Rabbi Akiva (twenty-four thousand) died. The *Talmud* (*Menachos* 29b) states: “*Rav* Yehudah said in the name of *Rav*, when Moshe *Rabbeinu* ascended *Har Sinai* to receive the Torah, he found Hashem attaching crowns to some of the letters of the Torah. Moshe asked, ‘Hashem, who is holding You back (preventing you from making the Torah larger)?’ Hashem replied, ‘One day, there will be an individual whose name will be Akiva ben Yosef, who will expound mounds and mounds of *halachos* from each point of the letters.’ When Moshe heard this, he asked, ‘*Ribono Shel Olam*, You have such a (great) person, and You chose (instead) to give the Torah through me?’ Hashem replied, ‘Be silent. This is My thought.’ (In other words, it was My decision for a reason that you are not able to understand.)”

Horav Yechezkel Abramsky, zl, asks a compelling question. If Rabbi Akiva was able to expound mounds and mounds of *halachos* from the points of the letters of the Torah, then our *Shas/Talmud* should be voluminous. What happened to the *Shas* “according to Rabbi Akiva”? How did so many *halachos* disappear from *Shas*? *Rav Abramsky* explains that, clearly, Rabbi Akiva taught these *halachos* to his *talmidim*, students, and when they died, the *halachos* disappeared with them. This is a monumental *chiddush*, innovative idea, but one that illuminates for

us why we, after all of these years, still continue to mourn the untimely deaths of these twenty-four thousand Torah giants. This mourning rite seems to ignore the *halachah* that one does not mourn for the deceased for longer than twelve months. How are we to reconcile this *halachah* with our continued mourning for the *talmidim* of Rabbi Akiva?

Rav Abramsky explains that the *gezeirah*, decree, that *ha'meis yishtakach min ha'lev*, the deceased should be forgotten from the heart, applies only when one mourns for the loss of an individual, someone external of himself. In such a case, too much expression of grief is unhealthy. Life must go on. Concerning the *talmidei* Rabbi Akiva, we are mourning for *ourselves* over the irreplaceable loss of wisdom that ceased with their demise. Had they lived, they would have transmitted to us the Torah expositions of Rabbi Akiva to us. Our Torah would have grown exponentially in size. Thus, their untimely passing deprived *us* of untold Torah wisdom. During the weeks of *sefirah*, when we mourn the *talmidei* Rabbi Akiva, we lament our loss – a loss for which we can never be compensated.

This idea (I think) applies to all of the tragedies sustained by our People throughout the millennia. When great sages are suddenly taken from us, we lose the Torah they would have transmitted to us. While there are those who have placed a number to the unspeakable tragedy of the Holocaust, we must add to this number the potential of Torah that was lost to our People. Had they lived... *Klal Yisrael* would have had a completely different self-image, appearance and identity. Life would have been different. Thus, we continue to grieve – and grieve.

וירצו את המקלל מחוץ למחנה וירגמו אתו אבן

And they took the blasphemer to the outside of the camp, and stoned him to death. (24:23)

וירצו אתו כל העדה אל מחוץ למחנה וירגמו אתו באבנים

The entire assembly removed him to the outside of the camp, they pelted him with stones and he died. (Bamidbar 15:36)

The Torah is teaching us about the punishment meted out to the *mekallel*, blasphemer. In *Sefer Bamidbar*, the Torah relates the punishment which the *mechallel Shabbos*, desecrator of *Shabbos*, received. The *mekoshesh eitzim*, the individual who gathered twigs on *Shabbos*, was stoned, as was the blasphemer. While their punishments were similar, the Torah's description of the actual execution is textually different. With regard to the *mekallel*, the Torah writes, *Vayirgemu oso even*, "They stoned him with *even*," which means one stone. Concerning the *mekoshesh*, however, the Torah writes, *Vayirgemu oso b'avanim*, "They stoned him with stones." Why is the blasphemer stoned with *even*, one stone, while the *mekoshesh* is stoned with *avanim*, many stones?

Horav Yeshayah, zl, m'Prague (quoted in *Nifloasecha Asichah*) explains that the variance lies in the sin and how the nation viewed it. There is no question that the blasphemer's action was an egregious sin, abhorred by the entire nation. When they threw the stones at the blasphemer, it was a collective execution for which there were no detractors. This man was evil. He had committed a heinous crime and was receiving his due punishment. Thus, the Torah writes that he was stoned with *even* – one stone, which describes the collective agreement of the entire nation to be divested of this human scourge.

The *mekoshesh eitzim* was an individual who claimed that he was acting *l'shem Shomayim*, for the sake of Heaven, to teach the nation the stringency of desecrating *Shabbos*. When the people would see the severity of his punishment, they would realise that this was no ordinary sin. There were people, however (those who see only good; who, regardless of the detestable nature of the sin, find some way to excuse or justify the most evil behaviour), who were prepared to gloss over the *chillul Shabbos*, even labelling Tzafchad (the name of the *mekoshesh*) as a *tzaddik*, righteous person, for having the "courage" to give up his life, so that others would learn an important lesson. Sadly, such reaction to flagrant sin is not uncommon. Perhaps this is why those who observe Torah and *mitzvos* are in such a minority. When the *mekoshesh* was stoned, it was with *avanim*, many stones. Everyone participated equally (in action), because Hashem had instructed the nation. In their minds, however, there were those who had questions, who were not in

agreement. They were not all on the same page. Thus, they threw numerous stones, representing dissenting ideas.

At first, I felt the Torah's wording does not support this exposition. With regard to the *mekoshesh*, the Torah writes *Va'yotzi oso kol ha'eidah*, "And the *eidah*, community, group, took him out." The Torah uses three different terms to describe a community: *tzibbur*; *kehillah*; *eidah*. Obviously, each has a distinct meaning. *Eidah* is derived from the word *eid*, which means witness. The people who constitute an *eidah* agree with one another. They maintain a strong sense of collective identity, having witnessed and been a part of the same events. They are all focused on a common purpose. Korach's *eidah* was evil. They were all focused on mutiny and impugning Moshe *Rabbeinu's* leadership. An *eidah* is a group of like-minded people bent on a common goal. If this is the case, the people who gathered to enforce Hashem's instructions to execute Tzafchad were all in agreement, a notion which is inconsistent with the above exposition.

We must, therefore, submit that as far as taking the *mekoshesh* out to be executed, the entire community was like-minded, but when it came to carrying out the judgment against him, they began to hem and haw. This is not uncommon at a time in which an unpleasant decision must be carried out. At first, everyone seems to be on the same page. When the actual deed must be executed, we notice how suddenly (and conveniently) certain individuals just realise that they have a meeting, an appointment, a pressing issue to attend to, etc. Apparently, communities have not changed.

Va'ani Tefillah

בונה ירושלים

Boneh Yerushalayim.

Who is the Builder of Yerushalayim.

Noticeably, it does not say *yivneh Yerushalayim* – He *will* build Yerushalayim; rather, it says *boneh*, He is the Builder of Yerushalayim. *Horav Shimon Schwab, zl*, explains that the building of Yerushalayim (future) is an ongoing process throughout our long *galus*, exile. Just as a deep foundation must be dug in order to support a tall structure, so, too, the historical events of our long *galus* are the preparation, the foundation, for the rebuilding of the future Yerushalayim. Our entire *galus* (and it has been longer than anticipated) is the deep, dark, underground pit upon which the foundation of the future city of Yerushalayim will be built. Thus, Hashem has been *Boneh*, building, Yerushalayim since the *Churban*, destruction, of the *Bais Hamikdash*. This process has not ceased during our *galus*. It will cease only with the advent of *Moshiach Tzidkeinu*.

To sponsor a *mazaltov*, *simcha* or *yartzeit*, email: peninim@dvar.info

This publication is available worldwide via email and e-readers.

For info call: ISRAEL 02 532 6058 / USA (216) 371-7609 / UK 0208 420 4821

or e-mail: peninim@dvar.info

Kinder Torah

ת"דב

Parashas Emor

Dedicated in Loving Memory of Avigdor Ben Avraham and Breina Chaya Bas Efraim
Mr. and Mrs. Victor Groffman ז"ל ✦ Yahrzeit זי"א ז'א

The Holy Name

“Yes, can I help you sir?”

The man hesitates a bit. He is coming to exchange a shirt that he bought a month ago and he does not have a receipt.

“Yes, please. I bought this shirt here and the style does not suit me. Can I exchange it for a different one?”

“Surely, sir. Which one would you like?”

“A plain one like the one that I am wearing.”

The store owner goes to look for the shirt. He returns empty handed.

“I am sorry sir, we do not have any more shirts like that.”

“Do you plant to order more soon?”

“I’m afraid not. Would you like your money refunded?”

“Yes, please.”

“How much did you pay for the shirt.”

“I bought it on sale. Five shirts for \$50. That comes out to \$10 per shirt.”

“Not exactly. That sale was special. Four shirts alone really sell for \$50. I threw in the fifth shirt free. I can only refund \$7 for this shirt.”

The man is dumbfounded. It seemed so straightforward. Five shirts for \$50 is \$10 per shirt. Why is this man trying to short-change him?

“I don’t understand. Why is this not \$10 per shirt?”

“I explained that this shirt was for free. I really do not have to refund the money. Seven dollars is really a good deal. Take it or leave it.”

The man begins to get upset. He really wants to raise his voice and tell the store owner how unfair this is. However, he stops himself. “I am a religious Jew,” he thinks. “People look at me and judge me. I could influence their opinion about the entire Jewish people. Worse than that, I could disgrace Hashem’s name. The Torah commands us, ‘You shall not desecrate My Holy Name’ (Vayikra 22:32). I will keep quiet. Three dollars is not worth making a chilul Hashem (disgrace of the Holy Name).”

“Thank you. I will take the seven dollars. Have a good day.”

“Thank you sir.”

The man rushes off to his next errand. His daughter’s schoolbag has a broken buckle. It is seven years old, but has a lifetime

guarantee. He is going to have it fixed.

“Can I help you sir?”

“Yes, please. This schoolbag has a broken buckle. Can you fix it.”

“Certainly, but it will cost three dollars.”

“But it has a lifetime guarantee.”

“That guarantee is only on the sewing of the seams, not the buckle.”

“Oh well,” the man thinks. “There goes another three dollars.”

“Never mind. I’ll fix it for free.”

In less than a minute, the man has a new buckle on his daughter’s schoolbag.

“Thank you very much, sir.”

“My pleasure.”

The man thinks to himself. “I did not make a chilul Hashem at the first store over three dollars. Now I got this three dollar buckle for free.” The man smiles, as he feels Hashem smiling down upon him.

Kinderlach . . .

We are Hashem’s ambassadors. People are watching us all of the time. How do we act? Do we behave nicely and make a Kiddush Hashem (sanctify His Name)? Or chas veshalom (G-d forbid) the opposite. Be a good ambassador. Show everyone how wonderful Hashem really is.

Rebbe Akiva’s Students

“What a terrible tragedy! Twenty four thousand people killed!”

“What was it? Mudslides in Chile?”

“No.”

“Earthquake in China?”

“No.”

“Tsunami?”

“No.”

“Please tell me. I must know.”

“The Gemora (Yevamos 62b) tells the story. Rebbe Akiva had 12,000 pairs of students from the town of Gvas to Antifras who all died suddenly because they did not give the proper respect to one another. The world was void of Torah until Rebbe Akiva came to the south of the land of Israel and taught five new students: Rebbe Meir, Rebbe Yehuda, Rebbe Yosi, Rebbe Shimon, and Rebbe Elazar ben Shamua. These new students disseminated the Torah. The others all perished between Pesach and Shavuos, from a painful disease called ‘ascora.’”

“Oy va voy, 24,000 yeshiva students died! So many! How could it be? Was

their sin so terrible?”

“The Maharal explains that the time between Pesach and Shavuos is a time to prepare ourselves to receive the Torah. This preparation involves perfecting our character traits. One of the crucial aspects that we must work on is honoring our fellow Jews. It is so important that the Maharal calls it the essence of life. Those who did not value the essence of life were not permitted to continue living. They died from ‘ascora,’ a disease of the throat. Speech comes from the throat; therefore, this disease is associated with sins pertaining to speech. This is the meaning of the verse, ‘Life and death are dependent upon one’s speech’ (Mishlei 18:21).”

Kinderlach . . .

We should use the wonderful gift of speech that Hashem gave us to honor each other and to learn His Torah. Listen to what your Rebbe is saying. Let your chavrusa finish speaking before you comment on what he is saying. If you feel that he is incorrect, tell him in a respectful way. That is the proper way to speak. B’ezras Hashem, we will all work on honoring each other and merit long lives, filled with blessing.

Anticipation

“Chaim, it’s time to get up. Today is the big day. Today is the day you receive your special gift.”

Chaim practically jumps out of bed.

“Oh boy, I can hardly wait! I have been thinking about this gift for weeks. I have even been counting the days.”

☪ ☪ ☪ ☪ ☪ ☪

“You shall count for yourselves from the day after Shabbos” (Vayikra 23:15). This is the mitzvah of counting the Omer. We can all identify with Chaim. How many of us have felt this anticipation of a big event such as a bar mitzvah, a vacation trip, or a special gift? We are so anxious that we can’t wait for each day to pass. The Sefer HaChinuch explains that the Torah is the biggest gift that a person could receive. Therefore we count the days from after Pesach until Shavuos, the time of the receiving of the Torah on Har Sinai.

Kinderlach . . .

How many days have we counted so far? We are getting closer and closer to Shavuos. Let us all prepare ourselves to receive the Torah by strengthening our learning and our relationships with people and Hashem.

All rights reserved to the author ✦ Please direct all inquiries concerning this publication to (02) 585-2216. #1069#

Save Yourself from the Clutches of the Yetzer Hara

**ויאמר ד' אל משה אמר אל' 21:1
הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם
"לנפש לא יטמא בעמיו"**

"Hashem said to Moshe: Say to the Kohanim, the sons of Aharon, and you shall say to them that to a dead person he shall not become impure among his people." Why does the Posuk say that they should not become Tamei to the "Nefesh" instead of saying that they should not become Tamei to the "Meis", the dead person?

This Parshah deals with the special holiness of the lives of the Kohanim. The usual format of the Torah is, "דבר אל בני ישראל," while here the Torah uses a different Loshon of, "ואמרת אליהם אמר אל הכהנים בני אהרן," "ואמרת אליהם". The term דבר denotes stating the concept in concise, general terms, whereas אמר denotes explaining the law in detail, appealing to both mind and heart. דבר differs from אמר as speaking differs from telling. To speak is to express an idea; whether there is anyone listening is immaterial. However, "telling" implies communication. When a person is alone, he can speak, but he cannot tell. The מדבר gives precise expression to an idea, whereas the אומר conveys an idea to the mind of another, fully explaining and developing the idea. Accordingly, in the Torah דיבור is the concise and exact expression of the Mitzvah as given to us in Torah Shebiksav, whereas אמירה is the full explanation as handed down to us through Torah Shebal Peh. An אמורא (Amorah) is one who interprets what he has heard; and thus, the אמוראים, are the interpreters of the Mitzvos, and the successors of the תנאים. תנאים comes from the word "שנה" – to repeat that which they heard – they handed down to their disciples what they received from their masters.

The world was created with the עשרה, and we were given the עשרת הדברות. The word used for Creation is אמירה because it immediately materializes in the object to which it is addressed. The word used to tell us of the ten commandments is דיבור, for the fact that it was pronounced does not necessarily mean that it will automatically be accepted and fulfilled. The Posuk here regarding the Kohanim revolves around the אמירה. The ideas that are stated here in terse sentences were explained by Hashem to Moshe in detail, and their meaning and content must likewise be communicated to the Kohanim, so that they may understand these matters and take them to heart. Moshe was to speak to the Kohanim as בני אהרן, meaning to explain to them that their Kehunah derives from their being descendants of Aharon. They must recognize and be aware that their Kehunah does not come to them on their own merit, but is transmitted to them by birth. Kehunah is a task that is assigned to a person at birth, a task where one is born and raised, so that in the future it will absorb one's whole life. Therefore, even as the Kohanim are to view themselves as בני אהרן, so should they view

their children as future Kohanim and raise them for the duties of their tribe. (ר' שמשון רפאל) (הירש)

ויאמר ד' אל משה אמר אל הכהנים... זה "שאמר הכותב (תהילים יטג) יום ליום יביע אמר" – The Posuk of "אמר אל הכהנים" is connected to the Posuk in Tehillim, "Day to day utters speech, and night to night speaks out." What is the connection between this Posuk from Tehillim with the Posuk of Moshe speaking to the Kohanim here? The Arizal explains that the reason that we make Brochos every day of, "שלא עשני גוי, ושלא עשני עבד," is for when our Neshomos leave us when we go to sleep at night, and the Neshomos of Goyim or Avodim do not connect to our holy Neshomos, and we are Zoche to receive back our pure and holy Neshomos in the morning. This is not something that we should take for granted, rather it is an Avodah that we must work on in order to be Zoche to receive a pure and holy Neshama return to us in the morning. We say every morning, "אלקי נשמה שנתתי בי טהורה היא" – "אתה בראתה אתה יצרתה אתה נפחתה בי ואתה משמרה בקרבי" – "My G-d, the soul that You placed within me is pure. You created it, You fashioned it, You breathed it into me, You safeguarded it within me." Why were Chazal Mesaken that we say this everyday, when really it should be enough for every person to bless and praise Hakodosh Boruch Hu once in his life for giving each of us a pure and holy Neshama? However, based on the Arizal above, we can explain that the intention of this Brocha is for the Zechus that we are Zoche to receive "the return of our Neshama" each and every morning, a pure and holy Neshama, and that our Neshomos were not switched with the Neshama of a Goy or Eved. It is for this that we thank Hakodosh Boruch Hu and say, "שנתתי בי – ביום הזה" – we are thanking Him for giving us back our Neshama – on this day. "ואתה משמרה בקרבי" – we thank Hakodosh Boruch Hu for safeguarding our Neshomos overnight, and ensuring that our pure and holy Neshomos are returned to us in the morning. Now that we are Zoche to have a holy and pure Neshama, one should want to nurture his Neshama so that it remains alive with Kedusha at all times.

The advice for one to accomplish this is to fear Hakodosh Boruch Hu, and to follow the Mitzvos of the Torah. More than fulfilling the Mitzvos of the Torah is to be Osek in Torah as much as possible, and that will save him from following the Yetzer Hara, who seeks to get one to turn away from the path of Hashem. The Gemara in Kiddushin 30b says, "בראתי יצר" – "I created the Yetzer Hara, and I created an antidote for it – the Torah." If you will attach yourself and continuously busy yourself with the Torah, then you will be protected from the Yetzer Hara. The Alshich Hakodosh asks, why the Posuk here says, "ולנפש לא יטמא" that one should not become Tamei from the Nefesh, instead of saying that which is more

accurate, "ולמת לא יטמא" – That you shall not become Tamei from the Meis. The Torah hid this message in the command to the Kohanim to remain Tahor, that the Kohanim are not to cause their Nefesh, their holy and pure soul from Above – which we are Zoche to receive anew every day, and not receive one from a Goy or Eved, to become Tamei. The Medrash tells us that the Posuk in Tehillim relates to us how to keep our Neshomos pure and holy. "יום ליום יביע אמר" – One must be Osek in Torah - specifically using his mouth, as it says in Eiruvin 54a – "כי חיים הם למוצאיהם" – that one should bring forth words of Torah from his mouth. If one will be Osek in Torah every day, then, "ולילה ללילה יחזה דעת" – every night when your Neshama goes up to Shomayim, you need not worry, for your Neshama will be infused with דעת, which represents the essence of the Neshama. By learning Torah, one saves himself from the clutches of the Yetzer Hara, and ensure, that one follows the correct path of Avodas Hashem. (ברך משה)

Why does the Posuk say, "ולנפש" and to the "Nefesh," the Kohen is not to make himself Tamei? There are three parts of a Yid's soul: Nefesh, Ruach, and Neshama. When a Yid dies, the Ruach and Neshama leave, and return back to where they came from Above, as it says in the Posuk in Koheles 12:7 – "הרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה" – "And the Ruach returns to Hashem, Who bestowed it" – and certainly the Neshama is also returned. However, the Nefesh, which is of a lower level and was attached more to the Guf, that remains in the world below. The evil spirits take hold of it, and causes there to be Tumah, being that it no longer has the Ruach and Neshama to ward off these evil spirits. (עבודת הקודש)

The Kohanim must understand what the essence of their own Neshama is and what is the essence of every Jewish Neshama. There is much Kedusha there, and they must harness that Kedusha, and bring it forth. While this Parshah is exclusive to Kohanim, it is also a lesson for the rest of Klal Yisroel. The Kohanim spend their time performing Avodah for Hakodosh Boruch Hu on behalf of Klal Yisroel. They must understand this message, the message of the importance of the Nefesh, and how they must remain Kodosh. It is also a message to the rest of Klal Yisroel to value what Hakodosh Boruch Hu gave each and every one of us – a holy Neshama from below the Kisai Hakodosh, and we must cherish it. We must seek to become Kodosh, and to truly recognize the greatness of Hakodosh Boruch Hu. While it is important for us to know the great deficiencies of man versus Hashem, more importantly we must recognize the greatness of Hakodosh Boruch Hu, and this will bring us to Yiras Hashem and Ahavas Hashem. May we be Zoche to truly recognize Hakodosh Boruch Hu in this world, and to have a true Yirah and Ahavah for Hakodosh Boruch Hu.

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

PARSHAS EMOR

THE BEIN ADAM LECHAVEIRO SHMUZ MIDST THE PARSHA OF THE BLASPHEMER

The *Parsha Emor* ends with the story of Shlomis bas Dibri's son, a Yid was fathered by an Egyptian in *Mitzrayim*, who went out and began to argue in the camp. Afterwards, he cursed the Name *Hameforesh* of Hashem. They put him in prison until Hashem revealed the fitting punishment for such a blasphemy. When Hashem told Moshe that he should be stoned, the entire *Bnei Yisrael* took him outside the camp and they stoned him. The *meforshim* ask that the Torah goes into a tangent of eight *pessukim* that separates Moshe's receiving from Hashem the fitting punishment of stoning and the blasphemer's actual execution. The Torah mentions in this tangent many *mitzvos* concerning *Bein Adam Lechaveiro*. One is given the death penalty for murder. If one kills the animal of another Yid he must pay for the damages. If one causes injury to a Yid he must pay compensation. If one damages an animal of a Yid he must pay for the loss. If one inflicts a wound to his parents he receives the death penalty. Why did the Torah insert all these *dinin* in between the instruction of Hashem to stone the blasphemer and his actual death?

One must first ask himself the question how is it possible for an individual to stoop so low so fast to curse Hashem? This individual stood at *Har Sinai* and received the Torah, saw the spectacular revelation of Hashem, heard the *Sheim Hameforash*, and now goes to curse Hashem's name? The Torah reveals by this eight *passuk* insertion that this horrific cancer starts with the failure to give the proper respect in one's relations between *אדם לחבירו*. In *Pirkei Avos* (3,) Rabbe Akivah says Man was created in the *tzelem* of *Elokim* the image of Hashem. An extra love was shown to him by revealing this knowledge that Man was created in the image of Hashem. Why does the knowledge of such a fact show extra love? Even if one doesn't possess the knowledge how the galaxies function or how the trees grow, it doesn't really matter because the galaxies and the trees will fulfill their function anyway. So why was it necessary for Man to know that he was created in the image of Hashem?

The answer is that Hashem desires from man that he should give Him *kovod*. Therefore if you know that man was created in His image then you will also give people *kovod* as well for it is like honoring Hashem. If we were not made aware of such important information, we will live our lives without the concept of *כבוד הבריות*. We wouldn't at all care or be sensitive to use people in an abusive manner in order to benefit ourselves. If I scratch his car I wouldn't have to leave my number on his windshield. I would talk *lashan hara* incessantly, embarrass and insult people and wouldn't have to control my lips. I would push people and physically stampede over their bodies on Black Friday or *Motzei Pesach* to get what I need at the expense of others. "Survival of the fittest by hook or crook" would be my mission statement in life. If I had a bad day on work I wouldn't think twice to let my anger and frustration out on my family members even though they are not to blame. I wouldn't call my wife to tell her that I am coming home late and cause her to worry about me. Basically I could act like an animal to others and not feel the slightest guilt about it. However, now that I know that man is created in the *tzelem Elokim*, by honoring him I am honoring Hashem. If I cannot bring myself to honor the *tzelem Elokim* with *derech erez*, then at the end I will not honor Hashem either.

Pharaoh made believe that he did not Yosef and all the life benefits and welfare he brought to Egypt. He lacked the *middah* of gratitude. Later when Moshe comes to him, Pharaoh says who is Hashem? If you fail to refine the *middos*, the lack of *yiras shamayim* will follow even if you learn Torah all day. This *shmuz* of Hashem about responsibility for damages to humans and to their possessions is a directive to honor the *kovod* of the *Tzelem Elokim* and not cause him any unwarranted anguish or *tzaar*. Man is a king and you must honor him as such.

The *gematriah* of *צלם אלהים* (with the two words) is *אברהם*. He recognized that he himself was created with the *tzelem Elokim* and he strove to bring this consciousness to all of Mankind. There is tremendous *kovod* to Hashem by enlightening the world to the recognition of Hashem's *kovod* through the *tzelem*.

We can now understand the juxtaposition of the episode of the Blasphemer, and the *parshiyos* of the *Lechem Hapanim* and the Menorah which precede it. In *Pirkei Avos*, Rabbe Akivah also says that *Yisrael* is beloved before Hashem because they are called *Banim* His children. An extra love was shown to them by letting them know about this love. *Chazal* say that at the end of every *Shelosh Regalim* the *Kohanim* would lift up the *Shulchan* that held the *Lechem Hapanim* to show to *Yisrael* the steam rising from the loaves, days later after it was placed on the *Shulchan*. The *Kohanim* would then declare "See how beloved you are before Hashem".

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

The *Lechem Hapanim* was placed on the *Shulchan* six on one side and six on the other. This symbolizes the letter *vov*. The letter *vov* translates as hooks as we find in the *Mishkan* (Shmos 26,32). The letter *vov* is used to connect one thought to the previous one. The *Lechem Hapanim* was to arouse the deep connection and love that one *Yid* should have for the other.

The juxtaposition of these two was to teach that the Blasphemer was oblivious to this miracle. He failed to recognize Hashem's overt love for *Yisrael* and His expectation from each *Yid* that he must have positive feelings towards one another. With the lesson from the *Lechem Hapanim* He would have realized and understood the words of *Chazal* (Sanhedrin 58b) that whoever slaps the cheek of a *Yid* is tantamount to slapping the *Shechinah*. If he would have taken the *Shulchan* and the *Lechem Hapanim* seriously to heart, he would never have had a heated *machlokes* with another *Yid*, which eventually led him to curse Hashem.

The *Lechem Hapanim* was changed every *Shabbos*. Why on *Shabbos* one might ask? The *Zohar* writes that *Shabbos* is called *Shalom*. The *Medrash* says (Shir Hashirim Rabba 8,17) *Hakadosh Baruch* says "My children pay attention that you don't come to hate one another, nor be jealous of one another, don't fight with one another, don't embarrass one another a"K. *Shabbos* is a day of *achdus* and peace וּמִי כַעֲמֵךְ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ. *Shabbos* gives us the knowledge that *Am Yisrael* possesses both the *Tzelem Elokim* and the title of *Banim* to Hashem. That is why *Shabbos* is *shalom* and *achdus* because the *Tzelem Elokim* can be seen radiating from a *Yid's* face on *Shabbos*. פְּנִים חֲדָשׁוֹת בָּאוּ. לְכָאן. On *Shabbos* we don't need a new face who didn't attend the *chasunah* in order to recite *Sheva Berachos*, because everyone has a new face through the *Tzelem Elokim* that emanates.

We can now suggest another interpretation to why the name of *Lechem Hapanim* "bread of the face" was given to it. The loaves on the *Shulchan* directs the spectator to focus on the faces of a *Yidden*, for it is the face of a person's body that manifests the *Tzelem Elokim* and the relationship of *Banim* that *Am Yisrael's* possess. This concept is derived from the *passuk* (Devarim 21,23) that one who is executed by *Bais Din* for blaspheming Hashem or worshipping idolatry, his body is hung on a wooden beam during the day. Before night his body is removed and buried. The reason the Torah gives for the body's removal is that it is an insult of Hashem. Rashi explains it is a degradation of the King, for man is made in the likeness of His image and *Yisrael* are His sons. This can be compared to two twin brothers. One became a King and the other a bandit. They caught the bandit and hung him. Whoever saw him hanging would say the King is hanging a"K. The *Lechem Hapanim* directed one to look at the face of a *Yid* and see there the expression of Hashem's love for a *Yid* how precious he is in the eyes of Hashem that His image is fixed upon him.

The Menorah also symbolizes peace and *achdus*. The *meforshim* learn that the light that shone in the Menorah was the light of the *Ohr Haganuz* created during the first day of creation. Every *Shabbos* when we light the *Shabbos* candles we also glean from the light of the menorah and the *Ohr Haganuz* (Sfas Emes Bereishis תשמח). That is why the lighting of *Shabbos* candles brings *shalom*, for *shalom* is only through light (Rabbeinu Chanana'il *Shabbos* 34). Especially if the *Shabbos* lights reflect the *Ohr Haganuz* which was called האור כי טוב. This light revealed the spiritual unity behind every physical object of creation. Everything and everyone was in *shalom* and harmony with each other.

Both the *Menorah* וּשְׁלוֹחַן represent *shalom* and *Shabbos*. That is why the *gematriah* of both (with the kollel) is שבת.

We are in the days of *Sefirah*. During this time period 24,000 *talmidim* of Rabbe Akivah perished because they did not give the proper *kovod* to one another. No one knew this tragedy more than Rabbe Akivah. He was the one who authored in *Pirkei Avos* that Hashem told man that he was beloved because he created in the *Tzelem Elokim* and *Am Yisrael* are beloved because that they were called the *Banim* of Hashem. This obligates one to look at another *Yid* with a loving and respecting eye. His *talmidim* failed to see their fellow *Yid* through the lens of בְּצֶלֶם אֱלֹהִים וּבְנֵי. The *gematriah* of both including the three words comes out to שטן. The Satan strives to blind the *Yid* from looking at another *Yid* with love. With *achdus* we weaken his powers who is also power of the *yetzer harah*.

Every *Shabbos* we have *Challos* for *Lechem Mishnah*. They are in shape of two letter *vovs* symbolizing the *Shulchan* which also appeared as two *vovs*, two stacks of loaves. It was on *Shabbos* that the *Lechem Hapanim* was changed. Every *Shabbos* when we make *Hamotzei* we are given the opportunity to renew and rededicate our love to our fellow *Yid* in an enhanced passionate steaming manner. Especially this *Shabbos* during the mourning period of Rabbe Akiva's *talmidim's* death we should think about our *Challos*. The *Lechem Hapanim* had twelve loaves. Each loaf was made with two עשרונים, two tenths of an *aifah* of flour. Altogether there were 24 עשרונים which can be read 24 tens of thousands, which alludes to the twenty four thousand *talmidim* of Rabbe Akivah. The *gematriah* of עשרונים with the two words equals שבת. Making *Hamotzei* this *Shabbos* on the *Lechem Mishnah* with a little extra thought can make a difference in our *Shabbos* and in our lives and the bringing of משיח which is *gematriah* (including the word) צֶלֶם אֱלֹהִים וּבְנֵי

GUT SHABBOS

RAV BRAZIL

Zera Shimshon Emor

The Zera Shimshon, Rav Shimshon Chaim ben Rav Nachmon Michael Nachmani, was born in 5467 (1706/1707) into an illustrious family with great Rabbinical lineage. He studied the revealed and concealed parts of the Torah by the Torah greats of his day.

He served as Rav of Modena, Pisa, Sayna and Reggio, Italy, and was recognized as a holy and pious individual, as well as a tremendous Torah scholar in all areas of Torah. He passed away on the 6th of Elul 5539 (1779).

His Seforim were named, Toldos Shimshon (The 'Offspring' of Shimshon) on Pirkei Avos and Zera Shimshon (The 'Seed' of Shimshon) on the Parshi'os of the Torah. In his introduction, he explains that since his only son had died during his lifetime, he wrote his Seforim to perpetuate his own memory after his passing.

The following is his passionate request to learn his works.

"I implore of you with ten terms of supplication to choose from my Chiddushim (novella) the piece that finds favor in your eyes, for your learning will sooth my soul etc..."

"This righteousness will stand by you forever – to 'eat' in this world, and be satiated in the next. In this merit, Hashem will repay you with children, health and sustenance.

"...and now my brothers and friends etc. do a true kindness, and with your eyes you will see children and grandchildren surrounding your table, houses filled with all that is good, wealth and honor will not cease from your children..."

לזכר נשמת

רבינו שמשון חיים בן רב נחמן מיכאל זצ"ל
בעל הזרע שמשון זיע"א
יה"ר שיתקיימו בנו ברכותיו של אותו צדיק

זכות רבינו שמשון חיים בן הרב נחמן
מיכאל זיע"א יעמוד להחפץ בעילום
שמו ולכל בני משפחתו
יה"ר שיתקיימו בהם ברכותיו של אותו
צדיק אמן ואמן

ליווג הגון בקרוב
אלישבע נעמי בת רחל

ברכות וישועות בזכות רבי שמעון בר יוחאי

אמור אל הכהנים וגו' (כא', א')

Say to the Kohanim etc. (21:1).

In this week's portion of the Yalkut, R' Yehoshua ben Levi says that Hashem showed Moshe Rabbeinu all the future generations and their leaders. When he saw that Shaul HaMelech and his sons would die by the sword he asked Hashem, "Is it proper that the first king of the Jewish people should die by the sword?" Hashem answered, "It is because the Kohanim that he wiped out (the entire city of Nov) cry out (in Heaven) against him."

The Zera Shimshon asks that Moshe Rabbeinu's question is difficult to understand. What difference does it make which number king, Shaul is? Regardless, it is not proper that any Jewish king should die in such a manner, be it the first king or any king thereafter?

As well, since Shaul HaMelech was indeed guilty of killing the Kohanim of the city of Nov, why does it seem from Hashem's response to Moshe Rabbeinu that Shaul was only punished 'because the Kohanim that he wiped out cry out against him'? Wasn't he deserving of a punishment even if there was no active prosecution against him?

The Zera Shimshon answers as follows:

The Asara Ma'amaros explains that the reason that the Shevet of Binyomin merited that the first king of the Jewish people came from them, was because all of the other Shevatim bowed to Esav when he met up with Yaakov Avinu upon returning from Lavan's house. The only one of the Shevatim that did not bow to Esav was Binyomin, as he was not yet born. Thus, Shaul became king in his ancestor, Binyomin's, merit of not further empowering Esav by not bowing to him.

R' Shimon Bar Yochai recounts in the Zohar (Balak 192b), that when Hashem approached the angel of nation of Esav (the Satan) to offer the Torah to its nation, it said, "Esav lives on the sword and cannot keep the commandment of 'Do not kill.'" In fact, the Satan said, "Chas VeShalom! I can't accept the Torah." He begged Hashem not to offer it to him again since his nation's (Esav) entire power came from the sword. The Satan told Hashem to offer it to the Jewish people. Hashem asked the Satan, "How can I convince the Jewish people to accept it?" The angel of Esav said, "Take some of my light." The Satan was so afraid of Esav being forced to accept the Torah and possibly losing his power that he was ready to give away some of his strength to bribe the Jewish people into accepting the Torah.

R' Shimon Bar Yochai explains that this light means that the Satan gave the minimal amount of kedusha that he possessed to Hashem to pass on to the Jewish people to 'bribe' them into accepting the Torah. Since the Satan represented Esav, whose power was with the sword, the kedusha aspect that the Jewish people received was the right to use the sword for capital punishment and Milchemes Mitzva. If not for this, the Jewish people would not have had the ability to use a sword.

This is what Moshe Rabbeinu was asking Hashem when he saw that Shaul would die by the sword. How is it the Shaul, who became the first Jewish king due to the fact that that his ancestor did not empower Esav by bowing down to him, should die by the tool that is the essence of the power of Esav?

To this Hashem answered that since Shaul murdered the Kohanim of Nov for no justifiable reason, he had empowered Esav by using the sword in a sinful fashion. This is why the merit of Binyomin did not protect him. The Kohanim's outcry was that Shaul should be punished since his *own* action overweighed what his *ancestor* did and he should not be protected from Esav's tool, the sword, in his ancestor's merit.

signup & dedications – zerashimshon@gmail.com

MENTION THIS AD FOR
10% OFF
YOUR FIRST ORDER*
*RESTRICTIONS APPLY

WE ARE YOUR
ONE-STOP-SHOP
TO MARKETING SUCCESS

WE ARE A ONE-STOP ADDRESS FOR ALL YOUR
MARKETING, GRAPHIC DESIGN, PRINTING & MAILING NEEDS.

We take care of all details from start to finish - under one roof.

MARKETING

DESIGN

PRINT

MAIL

We need you
to *carry us*,
so that we can
continue to *carry you*
every shabbos.

Would You Ignore

THESE UTILITIES?

DON'T IGNORE THE UTILITY THAT ALLOWS
YOU TO *carry worry-free* ON SHABBOS

RAMAPOST.COM

FOR MORE INFO & TO PAY YOUR ANNUAL DUES:
888.805.ERUV (3788) • WWW.ROCKLANDERUV.ORG

❧ בדידי הוי עובדא ❧

**לכבוד מזכה הרבים
ועורך הגליון החשוב "דברי שי"ח"**
אני גר בעיר רמת גן ולאחרונה התחזקתי מאד בענין שימוש בחשמל בשבת לאחר ששמעתי כמה הרב מקפיד בענין זה ורצייתי מאד להתחבר לגנרטור אבל באזור מגורי אין עדין אפשרות כזו מחמת חוסר תשתיות מתאימות.

לאחר ברורים רבים נודע לי שיש אפשרות לחיבור בטריה שנטענת, מעין מצבר, וכך החשמל כשר לשימוש בשבת, ללא כל חשש. טכנאים רבים הגיעו לביתי להכין את התשתיות לחיבור המצבר אך ללא הצלחה, וכמה וכמה טכנאים בכירים ומנוסים ניסו בכל דרך אפשרית אך לא הצליחו לבצע המלאכה.

בערב פסח האחרון נכנסתי למרן שר התורה שליט"א ושטחתי את בקשתי לברכה שאוכל לסדר בביתי חשמל כשר ללא חשש חילול שבת ומרן בירכני בברכה והצלחה.

לאחר כמה ימים, פניתי לטכנאי נוסף, שלא היה מודע לכל הנסיונות הקודמים וללא שום הכנה מיוחדת, ואכן תוך זמן קצר של עבודה קלה, ללא שום עיכובים ותקלות הטכנאי סיים את המלאכה ויהי הדבר לפלא.

ישר כח גדול על המשך הוצאת הגליון.

❧ עלי הדף ❧ בענין אמירת דבר בשם אומר

בכורות ל"א ב' דא"ר יוחנן משום רשב"י כל ת"ח שאומרים דבר שמועה מפיו בעוה"ז שפתותיו דובבות בקבר כו'. נר' דהא דשפתותיו דובבות הוא דוקא באומר הלכה או סברא מחודשת מעצמו כהא דרב ששת בסוגיין וכהא דר' יוחנן ביבמות צ"ו ב' אבל באומר מימרא ששמע מפי אחרים אין ענין זה וכן מוכח בפסחים ק"ז א' למאי נ"מ למירמא דידי' אדידי' וכן בקידושין מ"ד א' ולא קאמר משום שצריך לומר בשם אומר שיהיו שפתותיו דובבות אלמא משום דקאמר ברייתא אין שייך ענין זה וכן בקידושין שסיפר מעשה, ומ"מ צריך לומר בשמו כדי לידע למירמי דידי' אדידי' [אמנם ברשב"ם פסחים ק"ד ב' ד"ה דלא נר' דגם בכה"ג שייך שפתותיו דובבות וצ"ע ולר"ד רשב"ם אפ"ל שאי"ז משום שפתותיו דובבות אלא ע"י שמזכירין שמו נזכר לטובה וברכה וזכות הוא לו וכמ"ש בחולין נ"ד א' ברם זכור אותו האיש לטוב שאמרו שמועה מפיו ובסוכה כ' א' הריני כפרת ר"ח ובגין כו' וכך אמר ר"ח ובגין ושם ל"ג א' דבר זה רבנו הגדול אמרו והמקום יהיה בעזרו וע"ד שאמרו בבר' רפמ"ט כל המזכיר את הצדיק ואינו מברכו עובר בעשה], מיהו מההיא דפסחים ק"ז יש לדחות דל"ש שפתותיו דובבות דכיון שמזכיר רב גידל מה לו לידע איזה רב גידל קמי שמיא גליא מי הוא לכך לא קא' אלא למירמי דידי' אדידי', ונר' דהא דאמר' בנזיר נ"ו ב' כל שמעתתא דמתאמרה בבי תלתא קדמאי ובתראי אמרי' מציעאי לא אמרי' היינו משום דקמאי משום דהן בעל המימרא ואיכא שפתותיו דובבות ובתראי משום שהוא לימדו המימרא הזו והיו כרוב וחייב בכבודו ובהכרת טובה לכן צריך להזכיר שמו אבל מציעאי ליכא קפידא רק משום למירמי דידי' אדידי' ולכן במקום שאין לחוש לזה יכול לדלג.

(שערי אמונה פאה פ"ב מ"ו ונ"ש עוד)

❧ יפה מראה ❧

כל הנוכח שמורת ©

בתמונה הנדירה מחודש כסלו תשנ"ד:

מרן שליט"א מגיע וטורח לעלות כמה קומות עד לביתו של הגאון רבי ישראל יפת זצ"ל, להשתתף בשמחת אירוסיתו (יש"כ) לחתנו החשוב הרה"ג רבי צפניה עטרי על סיועו בכל הענינים).

הרה"ג רבי ישראל יפת זצ"ל

בחול המועד פסח תשע"ט הסתלק מעמנו השקדן המופלא הרה"ג רבי ישראל יפת זצ"ל, שלא פסיק פומיה מגורסא ושקד במשך עשרות שנים על תלמודו יום יום בהתמדה נוראה, בהיכלה של ישיבת פונביז' המעטירה, לצד הכולל בתל אביב בו עמד בראשו, והיה דוגמא של יהודי מושלם שזכה לקדש שם שמים בכל הליכותיו.

קשר מיוחד ועמוק היה לו לבין להבחל"ח רבינו שליט"א, כאשר זכה לפני יותר מארבעים שנה לקבוע לימוד משותף בתברותא עם מרן שליט"א, ולמדו יחד כמה וכמה פעמים את הש"ס בבלי וירושלמי, בכל יום הם למדו יחד זמן קצוב.

נביא כאן את אחד העובדות המפתיעות ביותר הקשורות ללימוד המשותף שלהם. עוד בעודו בחור בישיבת פונביז' הוא ביקש מרבינו שליט"א ללמוד עמו, ורבינו הסכים לשנה אחת. כעבור שנה התחנן רבי ישראל וביקש שימשיך איתו, ורבינו סירב בטענה כי סדר לימוד זה אינו מתאים לבחור בישיבה שצריך להשקיע את עצמו בסדרי הישיבה.

אבל רבי ישראל זצ"ל שאהב את התורה בכל מאודו לא אמר נואש, הוא אמר שהוא מונח גם בסוגיות הנלמדות בישיבה. לבסוף החליטו על 'פשרה', מרן הסטייפלר יכריע...

מרן זצוק"ל שמע את הנדון ומיד פשט את הספק, ואמר: הבה נבחן את הבחור, על מסכת כתובות, אותה למדו אז בישיבה, והיה, אם יעמוד בכור המבחן, אם כן הוא מתאים להמשיך ללמוד, ואם לא, יפסיק.

ואכן, בחנו אותו, וידע היטב את כל המסכת על בוריה, ומאז המשיכו ללמוד עוד הרבה שנים, ואף היה יושן בלילות בביתו של רבינו כדי שיוכל להשכים קום מיד בבוקר וללמוד עמו...

רבינו שליט"א הכיר במעלתו ואף דיבר כמה פעמים בשבתו. וטרח להשתתף בהלוייתו שהתקיימה בעיצומה של ימי חול המועד אשתקד. ת.נ.צ.ב.ה.

ליצירת קשר: ✉ ig0533145900@gmail.com

✉ רבי יהודה הנשיא 52 בני ברק

☎ 053-3145900 📠 077-2092005

ניתן לתרום גם במכשירי "קהילות" ו"נדרים פלוס" בבתי הכנסת,

יש ללחוץ על לחצן 'קופות נוספות' ובחיפוש 'דברי שי"ח', או בטלפון:

נדרים פלוס 03-7630585 שלוחה-1586

קהילות 073-2757000 שלוחה-4310

גליון מס' 330 פרשת בהר (בחול'ל אומר)
תשע"ט שנה שביעית

גליון זה יו"ל לזכות ידידנו
החשוב שיראה ברכה והצלחה
בכל העינים

הספר שנתגלה ע"י מרן רשכבה"ג
שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א
והודפס ע"י מרן הגראי"ל שטינמן זצוק"ל

ספר חסד לאלפים

לרבנו אליהו פנחס הכהן מריינא זיע"א

הודפס לראשונה
בשנת תרע"א
ועתה סודר מחדש
בצורה מתוקנת ומהודרת
באותיות מנוקדות
ומאירות עינים
ניתן להשיג
בחנויות הספרים
להזמנת מנוכחות 053-3145900

בהמנה דרך מוקדרי הדפסת ספרים גליציה
יהיה נחמד הספר 18 ע"ה

דברי שי"ח

ממרן רשכבה"ג שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א

פנינים על הפרשה

"אל תונו איש את אחיו" (כה, יד)

שאלה: הנה באונאת ממון כתיב לשון "אחיו", ובאונאת דברים כתיב (להלן פסוק י"ז) "ולא תונו איש את עמיתו", מדוע?

תשובה: העולם אומר שאי אפשר להזהיר שלא יקניט את אחיו, וזה אפשר רק באינו אחיו, "ואהבת לרעך כמוך", אבל את אחיך סגי ש"לא תשנא את אחיך בלבבך".

ואמרתי לרבינו שליט"א שבשל"ה הק' כתב להיפך, שאונאת דברים אינה מצויה באח, ורק שייך אונאת ממון, כמו שמצינו "ושפטתם צדק בין איש ובין אחיו" (דברים א, י"ז) ופירש רש"י "אף על עסקי דירה בין חלוקת אחים", ואמרתי לרבינו גם לדברי המהרש"א (ב"מ כ"ט, א), ע"ש, ונהנה.

"ולא תונו איש את עמיתו" (כה, יז)

סיפר לי רבינו שליט"א שהיה אצלו רב אחד, וסיפר לו שפעם היה אצל מרן הגר"ח חיים עוזר זצ"ל מוילנא, ודיברו בלימוד. הנ"ל הזכיר "תוספות" מסויים ואמר לו הגר"ח"ע כי אין תוס' כזה! הלך הנ"ל להוציא גמרא מהארון, בא ר' חיים עוזר והניח ידו על הגמרא שבארון ולא נתן לו להוציא הגמרא. כשהגיע הרב הנ"ל לביתו, ראה שאכן אין כזה תוס', והגר"ח"ע עשה מה שעשה כדי שלא לביישו!

(דרך שיהיה)

עלי שי"ח

"התגלית באישון לילה"

היה זה לפני למעלה מחמש עשרה שנה.

באותם שנים, קבע רבינו את זמן קבלת הקהל לשעות הערב, אחרי שכבר גמר את כל סדרי הלימוד היומיים, כבר ענה לכל המכתבים וכתב עוד כמה דפים בספר חידושי התורה. תור ארוך של כשישים איש היה משתרך עד למטה ובמשך כחמישים דקות היה מקבל את כולם. פחות מדקה (והוא זמן רב מאוד במושגי) הקציב לכל אדם.

והאנשים, שהגיעו מכל הארץ, המתונו בתורם. זה מבקש ישועה לפרנסה, והאחר שואל שאלה חמורה בקדשים, השלישי בא לדרוש את ה' ולדעת מה עליו לתקן בעבודת ה', ואחריו בחור מבוגר שטרם מצא את זיווגו.

והנה, אחד האנשים בא לבקש עיצה וברכה לשלום הבית שלא היה מתוקן אצלו כראוי, וכתב על גבי דף את סאת צרותיו. רבינו שליט"א קורא, ולפתע, כמו ברק שניצת בשמי שמים, הוא אומר לו: נזכרתי בסגולה שראיתי לפני הרבה זמן...

ראיתי בספר עתיק שאיני זוכר שמו, שצדיק אחד מלפני יותר ממאה שנה אסף מדרשי חז"ל בסגולות הנמצאות בברכת כהנים. כל תיבה שם, יברכך וכו' יש בה סגולה גדולה לבעיה אחרת, 'ישם כך שלום' הוא מועיל לכוין על שלום בין אנשים ושלום בית, ואם הכהן יכוין באופן פרטי על האדם, יכול להועיל לו לישועה!!!!

האיש המופתע הלך מיד לחפש את הספר, ואכן מצאו ספר ישן שנדפס פעם אחת בשנת תרע"א, בשם 'חסד לאלפים' מהרב אליהו פנחס הכהן מריינא, ומביא שם ליקוט נפלא על כל תיבה ותיבה בברכת כהנים. אותו האיש ביקש מכהן שיכוין עליו, ואכן תיכף ומיד ראה ישועה גדולה.

והנה גלגלה ההשגחה ובשנת תשס"ט רשכבה"ג מרן הגראי"ל שטינמן זצוק"ל שמע מזוה, והתפעל מאוד כי הנה יש לנו אוצר כה גדול שאינו ידוע, ומאד רצה להדפיסו, כמה ימים לאחר מכן בא אלינו בנו של הרב יואל קלוגמאן מארה"ב, שידידו רב לו בההדרת ספרי קדמונים, ושאל מה כדאי להוציא לרגל הבר מצוה לבנו, ואמר לו שכדאי מאד שיהדיר ספר זה, ואכן הדפיסו בחוברת לרגל הבר מצוה וידוע שמרן הגראי"ל ביקשו שיביא אלינו מספר חוברות כדי שיהצקם למבקשים ברכה וישועה בעינים שונים.

זכינו כמערכת 'דברי שיח' לעשות רצון שני צדיקים הנ"ל.

בסייעתא דשמיא זכינו, בברכת והדרת רבינו שליט"א, להדפיס בשנית מחדש את כל החיבור הנ"ל, והפעם תורה מפוארת בכלי מפואר, לא בא כבושם הזה. מנוקד ונאה, מפוסק ומפורש, על גבי נייר משובח ומאיר עינים, בכריכה קשה ומשובחה, ואנו מודים לה' שנתן בידינו הזכות הזו. ובהזדמנות זו נודה לכל השותפים שסייעו הן בעצה והן בממון בהוצאה מיוחדת זו.

בימים אלו ניתן להשיגו בחנויות הספרים ובמחיר מיוחד במוקדי הפצה של ה"קובץ גליונות" את הספר הנפלא, כדי להגדיל תורה ולהאדירה. ובדרך רמז נסיים בפסוק מתוך ההפטרה השבוע לפרשת בהר "ועושה חסד לאלפים וגו'

בברכת שבת שלום, יום חק 8106781

להצטרפות לרשימת מקבלי הגליון במייל ניתן לשלוח בקשה לכתובת: divreysiach+subscribe@googlegroups.com

ניתן לתרום ולהקדיש ע"ג הגליון לע"ג, לרפואה ולהצלחה וכד', נשמח לקבל עובדות, הנהגות, וש"ת מרבינו.

לכן אדם צריך לשיר [הרב שיחיה שר בניגון
'עוד אבינו חי':] "לא מגיע לי כלום, לא
מגיע לי כלום. תודה רבה לך ה' יתברך על
כל מה שיש עד עכשיו כי הכל זה בחסד
חינם". "ה' לא חייב לי כלום, ה' לא חייב
לי כלום, ה' יתברך לא חייב לי כלום. רבנו
של עולם תן לי מהאוצר הגדול, אוצר
מתנת חינם".

כי באמת בא נסכים על זה, שאם יש מישהו
בעולם הזה שמגיע לו זה משה רבנו! מה
הוא לא עשה? והכל במסירות נפש. ולמרות
שבאמת מגיע לו, מה הוא אמר: "לא מגיע
לי כלום!".

ובאמת לאמיתה גם מתנת חינם לא
צריכים לבקש, רק אומרים תודה! 'זה מה
שהחלטת בורא עולם? מצוין! חסר לי דבר
אחד! מה חסר לי? שלא אמרתי מספיק
תודה, זה הדבר היחידי שחסר לי'.

כי הזוהר הקדוש אומר על 'תפילה לעני',
שהיא יותר גדולה מתפילה למשה, ויותר
גדולה מתפילה לדוד, והיא מתקבלת מליון
אחוז. למה? כי אדם הוא בא כמו עני, שלא
מגיע לי כלום! אין לי לא תורה לא תפילה
לא מצוות, אין לי כלום! אני עני! אין לי
שום דבר! באתי לבקש ממך מתנת חינם!!
ויותר גדול מזה 'באתי רק להגיד לך תודה
רבה! אין לי? הכי טוב שאין לי! כל מה
שאתה עושה זה מצוין! אין לי? תודה רבה
שאין לי'.

מרון הרב שטיינמן ע"ה כותב דבר עצום
מאוד, שכדי להחזיר בליבו להרגיש חיוב
ההודאה, הרי כל מה שיוסיף בשבחים
ותארים, לתאר בכל הפרטים את חיובו
להודות זה יוסיף בליבו להרגיש ולבטא
חיוב הודאתו.

לכן אדם צריך תמיד לספר לעצמו, כמה
צריך להגיד תודה, כמה טוב ה', כמה ה'
אוהב אותי, ברא עולם שלם בשבילי!
רבי יהודה הלוי כותב שאדם שילך כל הזמן
ויגיד רק תודה הוא יחיה חיים ערבים
תמיד!

ואפילו אם יש לו ייסורים יש לו להלל לה'
שזיכהו להיות בכלל 'את אשר יאהב ה'
יוכיח, ה' אוהב אותך!
להבין את העניין הזה! שמה חסר לנו? שלא
אמרנו מספיק תודה.

יש גם עניין לא לשכוח להגיד תודה לבני
אדם, הרב וולבה כותב עצה ששלוש פעמים
ביום אדם ישב עם עצמו ויחשוב איזה
טובות עשו לו אנשים, יחשוב 'זה הביא לי
כוס מים', 'זה הביא לי ככה', ויגיד להם
תודה. כי אדם חי לפעמים בלי לשים לב
שצריך להגיד תודה לאנשים. כי הכרת
הטוב היא קודם כל עבורנו שנלמד להיות
מכירים בטובה.

צריכים להגיד גם תודה לאנשים לא רק
לקב"ה.

שנזכה בעזרת ה' שנחליף את הדיסק, מה
חסר לי? שלא אמרתי מספיק תודה.

מה שאמרנו שאי אפשר להגיד תודה על
מצוות, על הפצה? אדם מפיץ חוברת אחת,
ספר אחד? אין אנחנו מתחילים להספיק
להודות לך. כל אחד יקח מאה חוברות,
ויפיץ בהילולות, רבי מאיר בעל הנס, רבי
שמעון בר יוחאי זיע"א, תקח חוברת, אתה
לא יכול לדעת מה אתה יכול לזכות. כמה
פעמים שמענו סיפורים מה חוברת עשתה
לאנשים, חוברת קטנה שהפכה לאנשים
את החיים לטובה.

העלון

לכבוד נשמתו הטובה והקדושה של הדייק הקדוש אדוני מורנו ורבנו נחמן בן פינא זצ"ל.

וכן לעילוי נשמת הדייק הקדוש רבי יהודה זאב בן רבי יחיאל צבי ע"ה

וכן לעילוי נשמת חברינו היקרים ארז בן דליה ע"ה ובנו בן חמיה ע"ה. וכן לעילוי נשמת פעור בת ר' מאיר ע"ה. וכן
לעילוי נשמת שלמה בן נעמה ע"ה בתוך שאר כל נפטר ישראל

ולהבדיל לרפואה שלמה של משה בן אידה שיחיה וכן לרפואה שלמה והצלחה של בת שבע בת ימיה שתחיה וכן לרפואה
שלמה וחזרה בתשובה שלמה ב"י ייסורים של כל בני ובנות ישראל בארץ ובעולם

וכן להצלחת כל התורמים והתורמות ברחמי ובשמיות.

לתרומות: 0527161619

לקבלת העלון במייל: elitzur424@gmail.com

לעילוי נשמת יפה בת גולסטאן ע"ה, וכן לעילוי נשמת יוסף חיים בן אברהם ע"ה

סתם מהשפה ולחוץ 'תודה שאין לי זיווג'.
זה לא ילך.

צריכים קצת להכניס שכל, תדברי עם אבא
שבשמיים: "רבונו של עולם, הרי אתה
אוהב אותי אהבה אין סופית, והרי אתה
רוצה בטובתי הרבה יותר ממה שאני רוצה
את הטובה של עצמי, ואתה בראת את כל
העולם הזה בשבילי! כל העולם הזה הגדול
הזה בראת אותו כולו בשבילי לבד! והרי
אתה רוצה שיהיה לי זיווג..."

לא סתם להגיד 'תודה תודה', מהשפה
ולחוץ. תדבר עם ה' קודם כל! תדע עם מי
אתה מדבר! למי אתה בא להגיד תודה!
למי?! לבורא עולם שאוהב אותך פי אין
סוף ממה שאתה אוהב את עצמך, ורוצה
שיהיה לך זיווג יותר ממה שאתה רוצה,
וכו', ועכשיו תגיד תודה מכל הלב!

"...ובכל אופן, למרות שאתה אוהב אותי,
ואתה רק רוצה בטובתי, ואתה רוצה
שיהיה לי זיווג, החלטת שלא יהיה לי זיווג,
אז ודאי שאני צריכה להגיד לך תודה מכל
הלב! תודה לך בורא עולם! תודה!"

אז היא סיפרה לי שכל דבר היה מעורר
אותה להתפלל, כל דבר. היא מקבלת
הזמנה לחתונה של אחת החברות, היא
מתעוררת להתפלל על הזיווג שלה. רואה
אולם, מתחילה להתפלל. רואה מישהי עם
עגלה, עם תינוק, מתחילה להתפלל.

אמרתי לה: "הלכה שניה, מעכשיו אל
תבקשי אף פעם כלום! רק להגיד תודה!",
את רואה מישהי עם עגלה, תגידי: "תודה
שיש לה ילד ותודה שלי עוד אין זיווג
בכלל", וכו', רק תודה! אל תבקשי כלום!
חודשיים את לא מבקשת ואת תראי
שתמצאי את הזיווג שלך.

ולא בגלל ששלוס ארוש אמר את זה, לא.
בגלל שכשאדם חי באמונה נמשך עליו שפע
מעל השכל.

ה'נועם אלימלך' כותב שעל ידי אמירת
השבח אפשר לפעול ישועה יותר בקל מעל
ידי הבקשות.

למה? כותב ה'נועם אלימלך': "והטעם
שבאמירת השבח האדם יכול לדבק נפשו
לעולם הנקרא תהילה".

יש בשמיים עולם שקוראים לו 'תהילה',
וכשאתה מתחיל להודות לה' יתברך, לשבח
אותו, כמו שאמרתי, עם שכל, לדבר עם
"הרי כולך טוב, כולך רחמים, כולך שכל:
אהבה, ישתבח שמך", תדבר עם ה', תשבח
אותו ותגיד לו תודה. אז אתה מקשר את
עצמך עם עולם שקוראים לו תהילה,
"...אשר שם אין שייך שום קיטרוג. ואז
נעשים כל בקשותיו מבלי שיצטרך לפרטם
ולבקש עליהם".

לא צריך לבקש בכלל! אתה רק עולה
לאותו עולם שקוראים לו 'תהילה', ישר
שואלים: "מה חסר לו? זיווג? תן לו זיווג!
ילדים? תן לו ילדים!", בלי לבקש. רק
פשוט, להגיד תודה, להגיד רק תודה.

כתוב על משה רבנו שרצה להכנס לארץ
ישראל התחנן לפני ה', התפלל 515
תפילות. רש"י הקדוש מביא את המדרש
שמשה רבנו ביקש מה' מתנת חינם. וחז"ל
אומרים שמשה רבנו פעל אצל הקב"ה
לדורות שה' יתן להם מתנת חינם. לא רק
שהוא פעל לעצמו אלא פעל לדורות.

וה' חנן אותי להבין, ואני בטוח שזו האמת
לאמיתה, שמשה רבנו בתפילות שלו, ב515
תפילות שהוא ביקש מה' יתן לי מתנת
חינם', הוא ברא אוצר שקוראים לו 'אוצר
מתנת חינם'. וחז"ל אמרו ש'מתנת חינם'
זה האוצר הכי גדול שיש בשמיים.

ומה זה האוצר הזה? זה אוצר שאפילו
אדם לא מגיע לו, הוא לא עשה תשובה, לא
התפלל, רק ביקש 'רבונו של עולם תן לי
מתנת חינם, לא מגיע לי!'

החידושי הרי"ם כותב שבשביל לקבל
מהאוצר הזה צריך האדם לדעת שלא מגיע
לו כלום ולא חייבים לו דבר מצד מעכשיו,
רק מצד חנינה. עוד הוא אומר שאפשר
להשפיע מהאוצר הזה את כל השפע
שבעולם.

על חורבן בית המקדש, שצריכים לבכות על חורבן בית המקדש, כתוב רק 'ראוי', אבל על התודה כתוב [שו"ע או"ח סימן רכ"ב:

ג' תיב אדם לברך על הרעה
בדעת שלמה ובנפש חפצה,
כדרך שמברך על הטובה, כי
הרעה לעובדי השם היא
שמחתם וטובתם, כיון
שמקבל מאהבה מה שגזר
עליו השם. נמצא שבקבלת
רעה זו הוא עובד את השם,
שהיא שמחה לו."

ה'פלא יועץ' כותב שקבלה בידנו מרבי יהודה החסיד ששבח נשמת כל חי מסוגל על כל צרה שלא תבוא לקבל האדם על עצמו שיהיה ניצול ממנה לומר 'נשמת כל חי', בתודה וקול זמרה בפני עשרה וכבר נכתב בספרים קדמונים רבין שמדובר בסגולה בדוקה ומנוסה.
מרן הסטייפלר כך נהג והיה ממליץ שבעת צרה לא עלינו יקבלו על עצמם שני דברים, א' צדקה, וב' לומר נשמת כל חי כשיצאו לרווחה.

רבי יצחק, הבן של ר' נתן מברסלב, פעם חלה במחלה קשה מאוד מאוד, אז הוא התפלל, ואמר לקב"ה: "רבונו של עולם וכי מה אוכל להבטיח לך אם תעשה אותי בריא? אם אבטיח לך שאהיה צדיק, לא יכול להבטיח לך, שאני אהיה איש כשר, לא יכול להבטיח לך. אבל זה אני כן יכול להבטיח לך, שאם תבריא אותי לעולם לא אשכח זאת, ותמיד אודה על החסד והטובה הזו". ובאמת הוא נהיה ישר בריא.

ובאמת ודאי שאדם שיגיד תודה כבר על הייסורים בעצמם, שזה האור שה' האיר חזק בדור הזה, ודאי שהוא יראה ישועות גדולות.

סיפרתי לכם על תלמיד שלי, שהייתה לו מיטה חד סטרית, יודע רק איך להכנס אליה, איך לצאת הוא כבר לא יודע. אמר לקב"ה: "אם אתה תעיר אותי בחצות לילה אני אגיד לך חצי שעה תודה", ומאז הוא קם כל לילה. זה הכח של התודה.

ומה חידשתי היום? שעל מה נכתב נשמת כל חי? על גשמיות! על ניסים בגשמיות! על מצווה? אי אפשר לכתוב נשמת כל חי! על מצוות? לא יודע איך אפשר לכתוב על זה נשמת כל חי.

ואמרתי לכם, אנחנו צריכים להתחיל להנהיג פה הנהגה. כל פעם מישהו יזמין אותנו לאולם, סעודת הודיה, אוכל כיד המלך, ופינוקים, וממתקים, ושוקלדים, וכמובן תזמורת, וריקודים ושמחה. על מה? על מה שיש לו כיפה על הראש, או על מה שיש לו ציצית, וכו'. כי מה שאומרים בינשמת' שאין אנחנו מספיקים להודות לך, זה רק על גשמיות. על רוחניות לא תספיק שום תודה. לכן צריכים להתחיל להנהיג את זה, לעשות סעודת הודיה על כל ברכה, על כל מצווה, לילה שלם של ריקודים, תודות והודיות, על נטילת ידיים שנטלת בבוקר. ככה צריך להיות! זה האמת לאמיתה!

אדם צריך להכניס במח שלו דיסק: "עוד לא אמרתי מספיק תודה".

שבוע שעבר באה לקבלת קהל בחורה בת 40 שהיא רווקה, אז הרבנית אמרה לי 'תדבר איתה'. טוב, היות והיא בחורה יראת שמיים, והיא מתפללת ובוכה בלי סוף על הזיווג שלה. אז מישהי הקריאה לה בטלפון כמה סיפורים מהספר 'אמרתי תודה ונושעתי', עוד לא היה לה את הספר, רק הקריאו לה, כמה סיפורים ודיבורים שלא צריכים לבקש, צריכים רק להגיד תודה. אז היא באה לשאול שאלות,

בהלכות תודה ☺.

אז אמרתי לה: הלכה ראשונה, חצי שעה ביום תגידי 'תודה לך הקב"ה שאין לי זיווג עד היום'. אבל אל תגידי 'תודה שאין לי זיווג' ואת בוכה. או אפילו שתגידי בחיך

דיבורים ניתקן שיפורו השבועי של הרב שלום

החברך את עמו ישראל

ארוש שליטי"א

בשלום

יחכנו טעויות בשל הרוצת הכתיבה

נא לא להרוא בשעת התגילה וקריאת התורה / העלין פיקודי לזכותו של פורטו הרב שלום בן יענה שיהיה ויארך ימים בפריאת איתנה עד פאה וקשרים שנה

ישראל, כל הדיסק הזה שחסר בעולם הזה, של הבכיינות בכל מיני צורות, היום אני מחליף לכם את הדיסק, לדיסק שקוראים לו – חסר לי רק דבר אחד, חסר רק שלא אמרתי מספיק תודה. קוראים לדיסק 'לא אמרתי מספיק תודה', זה הדיסק.

כל אחד שישאלו אותו: "מה חסר לך?", יגיד: "עוד לא אמרתי מספיק תודה", "מה אתה צריך?", "עוד לא אמרתי מספיק תודה". זה הדיסק, כל אחד ישים את הדיסק הזה במח שלו, ומבטיח לכם שמי שיהיה לו את הדיסק הזה במח שלו בגן עדן בשמיים יעשו בג"ץ. כי יגידו לו: "רבונו של עולם, בעולם הזה אנשים נהנים יותר מאיתנו!", כי יהיה לו גן עדן בעולם הזה, גן עדן כפשוטו! לא יחסר לו כלום עד כדי כך שבשמיים יתלוננו ויעשו בג"ץ למה בעולם הזה נהנים יותר.

ומה צריכים בסה"כ? להחליף את הדיסק! לדיסק 'עוד לא אמרתי מספיק תודה'. מה חסר לך? שעוד לא אמרת מספיק תודה. וה' זיכה אותי היום לחדש חידוש עצום ביותר.

אומר הישערי תשובה' לרבונו יונה, "ואחרי אשר יתברר כי הכל ברא ה' יתברך לכבודו, חייב האדם לשום אל ליבו בכל עת לכבד את ה' ולקדשו בכל דרכיו ולרוממו, להודות לו ולברכו תמיד, כמו שנאמר 'אברכה את ה' בכל עת תמיד תהילתו בפני...".

אומר רבונו יונה שחייב אדם לברך את ה' יתברך!

באמת בסימן הראשון בשולחן ערוך כתוב שראוי לכל ירא שמיים שיהא מצר על חורבן בית המקדש, רק ראוי לכאורה. אבל על התודה? כתוב חייב!

תתפלאו לשמוע, היום לתלמיד שלי היה יום השנה של אבא שלו, והלכנו לבית העלמין, אנשים היו כבר על המנגלים כבר 6 בבוקר! אלה המחמירים, הדתיים החזקים מדליקים בנץ, הזריזים מקדימים למצוות. לא האמנתי, ממש על הבוקר, כי התפללנו בנץ וישר הלכנו לבית העלמין, על הבוקר אנשים כבר ישבו על המנגלים. טוב,

ב"ה ☺

שתבח שמו, כמה טוב ה'.

איזה אישה הביאה לרב בקבוק שמן, וביקשה שיברך את הבנים שלה: "אברהם, יצחק, יעקב...". אומר לה הרב: "את צריכה להביא עוד 2 בקבוקי שמן", אמרה לו: "כבוד הרב אני לא ביקשתי שתטגן

אותם" ☺

שבשבוע שעבר, שבת שעברה הייתה שבת מברכים של אייר, ואז יש סגולה לעשות חלה בצורה של מפתח. אז אחד בא לרב, אמר לו: "כבוד הרב! מה יהיה איתי! אשתי עשתה חלה בצורת מפתח ונשרף לה! מה זה אומר, שלא תהיה לי פרנסה?!", אמר לו הרב: "תהיה לך פרנסה, רק שהיא

תהיה בשחור" ☺

טוב, היום אני באתי בעזרת ה', בחסדי ה', ברחמיו המרובים, במטרה להחליף לכם את הדיסק. היות ויש לכם דיסק במח שלכם ואני רוצה להחליף לכם את הדיסק. יש לכם דיסק שאתם לא מרוצים, לא טוב לכם תמיד, לא הולך, וזה חסר לכם וזה חסר לכם, זה אין לו זיווג, וזה אין לו ילדים, וזה אין לו פרנסה, רק בכיינות, וזה עוד לא חזר בתשובה, וזה עוד לא צדיק גמור, וזה עוד לא משית. כל הדיסק של הרדיפה עצמית ושל היכמה צרות יש בעם

גן הדעת חידושים לפרשת שבוע

כנינים חסידות ברסלב

את הנגון הפסוקים על התיבות "על והדר לבושה ותשחק ליום אחרון", הברו תלמיד מוהרן"ת והברו ר' מאיר ליב בלעכער זכרון-לבך, שילוב ענייתו הגדולה קשהגיע עת נשואי בתו לא היה לו שום קעות להשיאה, אף להוצאות בגדי פלה, וינה אלה ונחקה: "בתי אין לי בטה להשיאה אולם אמת לך זמר נאה", והבר נגן זה לכבוד נשואיה. (שיש"ק ג-שצח)

רבי נחמן טולטשינער זכרון-לבך היה מקפיד שלא יעבר עליו יום ללא רקוד, ופעם קשנזכר אחר שכתבו קבר על קטנתו, אחר שקרא קראת שוקע שעדן לא רקד באותו יום, ירד מסקנתו ורקד לעצמו והזר לקטנתו. (שם ג-ערב)

א. ב. של החיים

שבת היא יסוד היסודות של היהדות.

השבת היא מקור הגעגועים של הנבדל לברא.

להיות שותף למשהו שנעשה בלעדי ושאינו לו בו שום זכות? אלא שעל ידי שמירת השבת של איש הישראלי הוא מחזק את עיקרי האמונה שלו ושל זולתו, עיקרים שבעבורם נברא העולם, ובמעשה זה הוא נעשה שותף למעשה בראשית, שהרי הוא מעמידו על קיומו.

של האמונה.

טעם נוסף המבואר בפסוקים הוא שיום השבת הוא יום מנוחה לכל שכבות החברה, ששתי ימים תעבד ועשית כל מלאכתך; ויום השבועי שבת לה' אלהיך לא תעשה כל מלאכה. למען ינוח עבדך ואמתך כמוך" בשבת כולם כמוך, לא משנה אם אתה מוכל" או פועל, נגר או איש הייטק, עובד ערייה או שר ביטחון, כולם שווים לפני המלך, כל אדם זכאי לזכות להרגיש בן חורין לזמן מה, ולכלם מגיע מנוחה. זה גם הטעם שלא עושים מלאכה בבהמות ובחיות ואף לא משתמשים בצמחים ולא עובדים את האדמה, לחדד את יסוד השוויון שהוא מועיל מאד לתיקון של חברה. השבת היא גם תזכורת על הברית בין ה' לעם ישראל, כמאמר הנביא יחזקאל "וגם את שבתותי נתתי להם להיות לאות ביני וביניהם לדעת כי אני ה' מקדשם" והיא האות המרכזית, כי יש שלוש מצוות שנאמר בהם אות, ברית המילה, תפילין, והשבת, שהיא הציר המרכזי של האותות ושל כלל התורה, כי השבת היא שורש כל הימים הטובים, ואלמלי לא התקדשה השבת, לא היו ימים טובים לא היו, שעל כן תיקנו מסדרי התפילות לומר: "מקדש השבת ישראל והזמנים" - ללמדנו, שאלמלי השבת, לא היה ישראל מתקדשים, וממילא לא היה בכוחם לקדש את הזמנים. על פי זה מובן מה שאמרו "כל המקדש את השבת... ואומר: ויכולו השמים והארץ. כאילו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית", ואיך יכול אדם

כשמחפשים במקורות את הטעמים המרכזיים של מצוות השבת מוצאים דברים מרתקים שצריך כל אדם לקרוא ולשנן אותם, וכך השבת שלו תקבל טעם מתוק יותר.

הטעם הראשון והמרכזי העולה מן הכתובים הוא שהשבת היא העדות על אמונת חידוש העולם, האמונה שהעולם נברא יש מאין: "זכור את יום השבת לקדשו... כי ששתי ימים עשה ה' את השמים והאדמה ואת הים ואת כל אשר בהם וינח ביום השביעי על כן ברוך ה' את יום השבת ויקדשהו".

האמונה שהעולם מחדש ולא קדמון מחזקת אצל האדם את האמונה הפשוטה שלעולם הזה יש בעל בית, שבידו לחדש דבר כרצונו. זה הטעם הראשון לשמירת שבת, לזכות לאמונת חידוש העולם. ואם העולם מחדש ומתחדש בכל עת פירושו שגם אני יכול להתחדש, לא משנה מה עבר עלי, תמיד אפשר להתחיל התחלה חדשה, במחשבה דיבור ומעשה לייצר הויה חדשה וחיובית לעצמי ולסביבתי. הטעם השני המתבאר מתוך הפסוקים הוא שהשבת היא זכר ליציאת מצרים, "שכוח את יום השבת לקדשו... וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויצאך ה' אלהיך משם ביד חזקה ובזרע נטויה על כן צוה ה' אלהיך לעשות את יום השבת" בכל יום צריך לזכור את יציאת מצרים, כי מוציאת מצרים אנו למדים שלא רק שהבורא ברא את העולם אלא גם שיש השגחה ויש שר ופונש, וכדי לרענן עיקר חשוב זה נקבע לנו יום בשבוע כדי שנהיה כפונים לחדש את המצברים

שו"ת של חסד ע"י בית הוראה-חוט של חסד

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט "שיבת חוט של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"

קו ההלכה הספרדי: *3030

מענייני ל"ג בעומר

טעמים: א: כי לא ספר את השבועות רק את הימים. ב: שלא ספר את המספר רק בראשי תיבות "ל"ג", ובאופן כזה יש לומר שלא יצא. ג: ועוד שאין כוונתו לומר מנין ספירת העומר כלל, אלא לומר שהוא יום טוב כדי שלא יאמר וידיו וכן עיקר.

ח. מידוך מי ששכח לספור את העומר בליל ל"ג בעומר, וביום ל"ג בעומר עצמו אמר לחבירו "היום ל"ג בעומר", או שתיקן את השליח ציבור כשכבא לומר תחנון, ואמר לו "היום ל"ג בעומר", תיקן בכך את מה שלא ספר היום ויכול לספור אחר כך בברכה, על ספק זה.

ט. למנהג האשכנזים כל מנהגי האבילות של ספירת העומר מסתיימים בל"ג בעומר. אמנם מנהג הספרדים שאין שומעים מנגינות עד יום ל"ד בעומר בבוקר, אבל מותרים להשתתף בשמחה לכבוד רבי שמעון ולשמוע אף שיש השידורים מההילולא של רבי שמעון אף שיש שם כלי נגינה.

י. ולענין תספורת לאשכנזים מותר להסתפר בבוקר של ל"ג בעומר, ומנהג הספרדים שאין מסתפרים עד בוקר של ל"ד בעומר.

ה. אין אומרים וידיו ותחנונים ביום ל"ג בעומר, ולכן כבר ממונה שקודם ל"ג בעומר אין אומרים תחנון.

י. יש נוהגים לקחת את ילדיהם הקטנים שהגיעו לגיל שלש שנים למירון בל"ג לעומר כדי שישתפרו תספורת ראשונה בשמחה ובשירים סמוך לקברי התנאים הקדושים רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ויש סמוכין למנהג זה מדברי רבינו חיים ויטאל בשער הכוונות (דף סז ע"א) שכתב שכך נהג רבינו האריז"ל כאשר הגיע בנו לגיל שלש, שהעלה אותו למירון וגילה את שערות ראשו ועשה יום משתה ושמחה, וכן כתב בשו"ת נחפה בכסף חלק ב' (דף ז' עמוד ג) שכן נתפשט המנהג בעיר הקודש ירושלים להרבות שמחה בתופים ובמחולות בתספורת הראשונה של הקטן, בשביל חיבוב מצוה שעושים לו סיאות הראש.

ז. אם אמר לחבירו אחר שקיעת החמה של יום ל"ב לעומר, אל תאמר וידיו כי הלילה ל"ג לעומר, יוכל לחזור ולספור בברכה, מכמה

א. יום ל"ג בעומר הוא יום שמחה וחדוה לכבוד התנא רבי שמעון בר יוחאי, טעם השמחה ביום זה מובא בשער הכוונות לרבינו האריז"ל (דף סז עמוד א) שבימים זה סוחר רבי עקיבא את רבי שמעון לדינות והוראה. ויש אומרים שבימים זה נפטר רבי שמעון, ורבי שמעון שמח ביום פטירתו, ולכן גם אנו שמחים.

ב. שונה יום פטירת רשב"י מפטירת שאר הצדיקים, ששאר הצדיקים היו עצבים ביום פטירתם ולכן אנו גם נוהגים בהם תענית וצער וכגון יום פטירתו של משה רבינו בז' באדר שנוהגים להתענות בו, מה שאין כן ביום פטירת רשב"י שהיה שמח ביום זה ורצונו שנשמח.

ג. נוהגים לערוך לימוד בליל ל"ג בעומר במנין, וללמוד שבחי רבי שמעון בר יוחאי שכתובים בגמרא ובזוהר הקדוש ומנהג יפה הוא.

ד. יש נוהגים ללכת על קבר רשב"י במירון, ומכל מקום ההולכים למירון יתרחקו מקלות ראש וקדומה, ובמקום גילה שם תהא רעדה.

כנס מיוחד, למחברים בלבד! u5812210@gmail.com

בדיחות הדעת

חודש לאחר שהעובד החדש התחיל לעבוד פונה אליו המנהל ושואל: "מה ההתחכמות הזאת? בשאלון הקבלה לעבודה כתבת שיש לך חמש שנות ניסיון, ובניתיים התברר לנו שאתה חסר ניסיון לחלוטין".

"נכון", עונה העובד, "אבל אל תשכח שבמודעה ביקשתם עובד בעל דמיון מפותח".

לשכר ולקדם, אבל אתם ב"ה עובדים, מתמודדים ומצליחים.

אם תחשבו שילדכם מטורד, הרי תצרו לכם מטורד. שנו את מחשבותיכם וצרו מציאות חיובית עם ילדכם. אתם מתקשים להיות עם הילדים ולהינות מכך, פנו לאיש חינוך שיברר אתכם את הקושי.

והעיקר, כמו שאומר תמיד מו"ר הרב שלום ארוש שליט"א אהבה, אהבה ושוב אהבה! אהבה זה לא פינוק. אהבה זה להוכיח לילד שאנחנו אוהבים אותו בלי שום סיבה רק בגלל שהוא הילד שלנו.

תוך כדי התייעצות טלפונית סיפרה לי פעם אמה אחת, כי הבת שלה מרגיזה אותה כמעט בכל ערב, בדיוק לפני שעת ההשכבה לישון. כעונש על כך היא "מדלגת" עליה בשלב הנשיקות שלפני השינה, ומונעת מלאחל לה לילה טוב. בהמשך השיחה סיפרה האם, כי לילה אחד היא החליטה בכל זאת לתת לילדה נשיקה ולומר לה כי למרות ההתנהגות שלה, אמה אוהבת אותה. כשסיימה ויצאה מהחדר שמעה האם את הבת מתחילה לבכות חרישית מתחת לשמיכה... הילדה הייתה זקוקה לכך, כמו אוויר לנשימה. לא מענישים במוניעת אהבה. להעניש יש מספיק אפשרויות, אהבה נותנים ללא כל תנאי. אהבה זה לראות את הדברים הטובים של הילד ולהגיד לו אותם. את כל הדברים הכי פשוטים כמו אתה כל כך מוכשר, אתה מוצייר נפלא.

תשקיעו בתקשורת המפריגת עם הילדו! משפט לציאת ידי חובה כגון "וואו איזה יופי" על ציור שהילד הביא מהגן זה לא זה! התעניינו התעניינות אמיתית וכנה, ילדים מרגישים כשזה לא אמיתי. תתעניינו מה הוא צייר, תרדו לפרטים ולסוג הצבע ותפריגו.

לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

חינוך באהבה
הרב יצחק אבוחצירא

הערכה או ביקורת פרק יד'

עצמם אחראיים למתרחש בחייהם. הם מבינים שיש בחייהם את הכוח לשנות את חייהם כפי שיבחרו. "בחייהם" היא משמעותית בחייהם. השליטה בחייהם היא אינה שליטה באנשים אחרים, אלא בתגובותיהם ופועולותיהם. לאנשים בעלי הערכה עצמית נמוכה נדמה שכל המתרחש בחייהם הוא מחוץ לשליטתם, ושהכל רק קורה להם. לעיתים הם מנסים לשלוט באנשים אחרים. הם מפרשים את המציאות בצורה מעוותת, מדגישים חלקי מציאות ויחד עם זאת מתעלמים מחלקים אחרים במציאות. נדמה כי החיים מתאכזרים ומתנכרים להם. חשים בחוסר כח, חלשים ופגיעים, מרגישים כקורבנות חסרי ישע מבלי יכולת להתמודד עם אתגרים ולקטנים ביותר בחיי היום יום.

אבחון וטיפול

אני כמעט בטוח, שכשקראתם את הפרמטרים של הערכה עצמית נמוכה או גבוהה הכתובים לעיל, מיד ניסיתם לבדוק איפה אתם נמצאים על הסקלה. מטרת בע"ה הייתה, להעלות את רמת המודעות שלנו. הפרמטרים לעיל טובים גם לאבחון ילדינו. ברגע שנוהה זאת בעצמנו ונבנה את הערכה העצמית שלנו, נגלה עם הזמן שגם הילד שלנו הפך להיות בטוח בעצמו. הערכה עצמית גבוהה תביא לבריאות נפשו של הילד, להצלחה בכל תחומי החיים ולסיפוק אמיתי. כאשר ילד חש שהוא גדל בסביבה תומכת, הרואה את הטוב שבו, הוא רגיש חשוב ובעל ערך, עם תחושה חיובית כזו הוא יהיה מוכן לנסות ולהתנסות, להציב לעצמו יעדים ולהתמודד עם אתגרים. ילד בעל הערכה עצמית גבוהה, רגיש בטוח לצאת, לחקור, ללמוד, לבדוק מבלי לפגוע בשום דבר, הוא בטוח בעצמו, יאמר מה שיש על ליבו, יבקש עזרה אם צריך כשבלבו תמיד הידיעה שאוהבים אותו והוא שווה ונהדר כמו שהוא.

המלצות השבוע:

ראשית העלו את הערכתם העצמית, אתם הורים טובים העושים כמיטב יכולתכם, תמיד יש מה

הנושא שלנו השבוע הוא: השפעת הערכה עצמית על חייו. הזכרנו כבר, שהגורמים המשפיעים על הערכה עצמית של הילד הם בעיקר אנחנו ההורים. נחשוב, מה קורה במשפחה בה ההורים הם בעלי הערכה עצמית נמוכה?

אם נדמה את מבנה האישיות של אדם בעל הערכה עצמית נמוכה- כתהום, ואת מבנה האישיות של אדם בעל הערכה עצמית גבוהה כפסגת הר, אזי התשובה היא: "מאיחודם של שתי תהומות- לעולם לא יצמח הר" ולכן עיקר עבודתנו כהורים היא להעלות את הערכה העצמית שלנו ושל ילדינו "מהתהום".

השפעת הערכה העצמית על חינוך

במשפט מסכם אפשר לומר, כי "אין תכונה חשובה יותר להצלחתו של האדם מתכונת הערכה עצמית גבוהה". אין כל ספק, שלמידת הערכה העצמית שלנו, יש השפעה ישירה ומכרעת על הרגשתנו והתנהגותנו ומכאן על איכות החיים שלנו. ולכן, החשיבות שבהבנה מהי הערכה עצמית ראויה, מהם מאפייניה, על מה היא מבוססת וכיצד ניתן לשקם וליצור אותה מחדש באופן ראוי- היא רבה. מה הם ההבדלים בין אנשים בעלי הערכה עצמית גבוהה לאנשים בעלי הערכה עצמית נמוכה? נציג את ההבדלים בשלושה תחומים (ע"פ מוצ'ניטון):

א. היחס של האדם לעצמו.

ב. רגשותיו בקשר לחיים.

ג. במערכות יחסים בין אישיים.

השבוע הנושא הוא: רגשותיו בקשר לחיים.

ב. רגשותיו בקשר לחיים

אנשים בעלי הערכה עצמית גבוהה נוטלים על עצמם אחריות ומרגישים שיש להם שליטה על כל חלק בחייהם. הם מקבלים את המציאות כמו שהיא, ולא תולים אשמה במציאות. הם מעמידים מטרות גיבושנות לביצוע וציפיותיהם ריאליות. הם רואים את

הליגת רבי שאקון בר יוחאי
צ"ו אוסדות "חוט של חסד"
אי"ה תתקיים הולקה לכבוד רש"י
בהשתתפות או"ר
הרב שלום ארוש שליט"א
המאגד יתקיים אי"ה באירון באתחם
תולדות אברהם יצחק
סמוך למארת הילל הזקן בשעה 21:00,
ביום רביעי, ט"ז י"ח, ט"ז באב
(22.05.19)
גברים- דרך מהדרין מארת הילל הזקן.
נשים- הגעה מכיוון אתחם תולדות ארון- גלת מצרית

טיסת תמוז
יום רביעי 26
יום ראשון
3/07 ל' סיון
7/07 ד' תמוז

נסעת נושעת!
רבי לוי יצחק ברדיצ'ב
הבעל ש"ט מזוב'ו
רבי נתן ברסלב
רבי נחמן ברסלב

02-5812210

ילדון הידודון

בין הכותרים יוגרלו מתנות

שאלה: איזה דבר יכול אדם אחד לעשות וחמישה אינם יכולים לעשות?

מובא (ויקרא פרק כ ב) על מי שמעביר זרעו למולך: עם הארץ ידמיוןו בראי: וכירש רש"י פירוש ראשון עם שבטנו נבראת הארץ. פירוש שני עם שעתידין לרש את הארץ ע"י מוצת הלל: הזוכה: א. אלמגור אלעד

פתרונות לשלוח למייל | פקס:

al5308000@gmail.com | 02-5812252

חיזוקית-

אייר | לרעך כמור ♥

יש לך סיפור תודה?

המערכת תשמח לפרסם אותך

al5308000@gmail.com

סיפורי תודה

אמרת תודה ונושעת!

גם את האמונה ה' נתן

מעשה ביהודי שבא לפני וישו לי את צערו. שיש לו דאגות ופחדים. אמרתי לו, שדאגותיו ופחדיו נובעים מחסרון אמונה. ענה היהודי ואמר: אמונה? דוקא זה לא חסר לי!

אמרתי לו: אמן, יש לך אמונה שיש בורא לעולם, אבל חסרה לך אמונה בהשגחה פרטית - שאתה בימים טובות, שכל מה שעובר עליך, זה מה שאתה רוצה! ושהכל לטובתך הנצחית. אדם שפאמין - שיהיה לטובה, אין לו שום פחד ודאגה, כי יודע שכל מה שיהיה - זה לטובה. הדאגה והפחד נובעים מהפחד שבה שיהיה רע, וזה הפך האמונה, שאוקרת שכל מה שיהיה - יהיה רק לטובה. יש מי שפחד מהפחד ופחד מהפחד, או שפחדו יזיק לו, או שיעשו לו עין הרע וכדומה; או שלא יתנו לו דבר קטן שרוצה וכדומה. פחדים ודאגות אלו נובעים מחסרון אמונה שהוא בידיו של הקדוש ברוך הוא, ושכל מה שיה עושה - לטובה הוא עושה.

שאל אותי היהודי: אם כן, מה לעשות? איך אצפה לאמונה?

עניתי לו, תבקש מה' ויתברך: תן לי אמונה. תן לי להאמין, שכל מה שיקרה איתי, הכל לטובתי. זכני לדעת, שאני בימים שלך, וכל מה שתעשה איתי, הכל לטובתי. וזכני לדעת, שאני יסורים ללא תכלית. ואם ברצוני להיות טוב, ואני משתדל לעסוק בתקון

אמרת תודה ונושעת! 052-2240696

רוצה לזכות בהגרלה? גם אתה יכול! שלח לנו סיפור תודה ותיכנס להגרלה al5308000@gmail.com

ילדים אומרים תודה סיפור בהמשכים לילדים

מתנה ושמה תודה 052-2240696

תודה לה' מסובת אמונים (חלק ד')

אמרתי תודה ונהיית מלך

הם הושיבו אותי בסלון על שמירה צבעונית מלכותית, שמו לפני שלחן קטן, והביאו אלי מגש ממכסה של משקה, שניראה כמו מגש מלכותי, על המגש הנחה צלחת ובה עוגות, פרות, במבה, וגם קצת ביסלי וכוס שתיה קרה. אבא שלי עבר וראה אותי יושב כמו מלך והתחיל לאחזק, ואמר לי: "תראה מה התפלה של התודה עושה, לא רק שצדפו אותך אלא ה' שם להם בלב את הרעיון לעשות אותך מלך".

ובאמת, פתאום למדתי, כי אם מבקשים מה' ואומרים לו תודה על הכל - הוא מושיע ונותן כפלים. גם קבלתי אמונה, גם הפעם הלק וגם קבלתי פי שנים. ועכשו אני יודע שבכל פעם שאני שותק, אני מרויח. ואני לאט לאט לומד לומר תודה לה' על הכל, ולא לצער ולא להצטער.

ומאז אני תמיד משתדל להודות לה' ממשי יצאתי מהגיהנום שחייתי בו ונהיה לי גן עדן.

ומאז אני תמיד משתדל להודות לה'

לפטור את כל העולם מן הדין, תפטור אותי מכל המניעות שמונעות ממני להיות יהודי כשר..."

אל תוותר בקלות

זה ממש כך. כל כך פשוט. אבל אתה צריך להתעקש ולהזיז על הדברים שוב ושוב. ככל שאתה מתעקש, האמונה שלך בצדיק מתחזקת; וככל שהאמונה שלך בצדיק מתחזקת, אתה מתקרב לצדיק יותר ויותר ונכלל בו יותר ויותר וזוכה יותר ויותר.

כי האמונה בכוחו של הצדיק היא דבר גדול ועוצמתי ביותר, אפילו אם במציאות אתה רחוק מהצדיק מרחק רחני כמזרח למערב, כמו שאומר רבי נחמן: "כשמקורב להצדיק, אף שאינו מקבל ממנו כלל, הוא גם כן טוב מאוד. והאמונה לבדה שמאמין בהצדיק, מועיל לעבודת השם יתברך".

כל דיבור שלך קושר ומחבר אותך אל הצדיק וממש מדביק את נשמתך בנשמת הצדיק עד שתזכה למה שאומר רבי נחמן בהמשך: "כשבדוק להצדיק ומאמין בו - נאכל להצדיק ונתהפך למהות הצדיק ממש!"

וכשאתה מתעקש ומפציה, תבקש עליך ועל כל עם ישראל. אנחנו מחכים לגאולה שלימה, והגאולה תלויה רק בתשובה, כמו שאומר אדוננו רבי שמעון בוזרר הקדוש, שאין דבר זה (שהוא הגאולה) תלוי אלא בתשובה - והכוח והמפתח לתשובה של כל עם ישראל נמצא אצלו, ולכן שרים אצלו את מה שאומר בגמרא על יום הכיפורים: "לפני מי אתם מיטהרים ומי מטרה אתכם". זה הזמן והמקום להתעקש על תשובה לכל עם ישראל.

ובפרט תבקש על הקרובים אליך. זה הזמן לבקש על הילדים שירדו מהדרך, או שאין להם מספיק חוסן יהודי בלב. זה הזמן לבקש על בן או בת הזוג שיחזרו בתשובה שלימה ו"בעירו" אל ה' תגיד שוב ושוב את אותן המילים: "רבי אתה הבטחת, תרחם על הבן שלי, על הבת שלי, על אשתי, על בעלי. קרב אותם לתכלית. תן להם לב חדש, לב בשר, רוח נכון..."

מי שמכיר את הצער הזה, יודע שאין דבר יותר כואב וקשה מזה.

אבל יש תקווה! הציון של אדוננו הרשב"י ביום ההילולה - זה הזמן וזה המקום לפעול ישועות שליומות ולהחזיר את כל הבנים והבנות לאבני שבשמיים.

כל הישועות

עם ישראל יקר וקדוש,

אני לא מחדש לכם כלום, אלא רק מוגלה לכם את מה שאתם כבר יודעים ומרגישים בסתר לְכַבֵּם. ראינו ואנו רואים בכל פעם מחדש נסים ונפלאות, ממש בכל נסיעה ונסיעה. וכל אחד כמו שהוא ללא יוצא מן הכלל - יכול לפעול נסים ונפלאות בנסיעה שלו.

סעו לשלום, תגיעו לשלום, תתעקשו ותפעלו, תרקדו ותשמחו, ותחזרו הביתה עם שלום מלאים בישועות, לחיים חדשים, בשמחה ובשלום.

בברכת שבת שלום ומבורך

חלב שנתעלם מן העין

משמים מונעו ממני לראות את כוס המשקה, ייתכן שישנה שאלה בכשרותו. איני חוצה ללגום היסונו".

"רבי קדוש", כמעט בכה רחמים מועלבו, "האם חלילה חשוד אני בעיני הרב על כשרות? הלא אצל הרב עצמו למדתי את דיני הזהירות בכל ענייני המאכלים, שנים ארוכות הרב סומך עלי בעיניים עצומות. כיצד ייתכן שהסחלב אינו כשר?"

רבי מרדכי הסכים עימו לחלוטין. ובכל זאת לא אבה לשתות מן הסחלב. במילים רכות פייס את רחמים והמשיך לשורר עם כולם את מילות השירים לפי המקאם של אותה השבת.

ביום ראשון נקרא רחמים לביתו של הרב עבאדי, "רחמים, בא נא איתי אל השוק", סנה אליו רבי מרדכי, "אבל איך מדבר מילה. תן לי לנהל את העניינים". רחמים כמובן הסכים.

ה ג י ע
ה ש נ י י
ם
לחנותו של
עלי מוכר
החלב, ורבי
מרדכי פונה
אליו בטרוניה:
"ח'ו'א'ג'ה
עלי, אמור
נא, מדוע זה
השבוע לא
הסכמת לתת
לרחמים שלי
מספיק חלב
בכדי להכין
את הסחלב
כמו כל
שבוע? האם

צרות עין נפלה בך?"

עלי התקומם כולו: "למה יאמר אל-כביר אל-חכם ככה? דווקא השבוע התאמצתי מאוד, למרות שנגמר לי חלב הפרות, השלמתי את כמות החלב לרחמים מחלב של נאקה ומכרתי לו במחיר חלב פרה למרות שזהו חלב יקר יותר..."

שמע רחמים שמן השמים שמרו על רבי מרדכי שלא יישל שחלב בהמה טמאה, שש ושמח מהצדיק ניצל והצטער על יהודי העיר שנכשלו.

מכאן והלאה - קיבל על עצמו - יפקח עיניים בהזירות רבה לבל יבוא מכשול על ידו.

קולות השירה גברו והלכו ככל שהתקרבו הרגליים לבית הכנסת הגדול. באחת מערי ארם-צובה, הונהג מנהג קדוש שמקורו בימות קדם: בליל שבת מתאספים חברי הקהילה יחד באמצע הלילה ומשוררים שירות ותשבחות כשירת הבקשות עד עלות השחר.

בשעה זו של טרם עלות השחר עוד הוגש כיבוד קל לפני המשוררים והמתאספים, שכן מעלות השחר ואילך אסור לאכול טרם תפילת שחרית. אחד הכיבודים המיוחדים שהוגש מלבד תה, קפה שחור ושאר מיני מתיקה, היה ספל סחלב חם ומהביל על פי מותקן "יהודי שעבר דורי דורות במשפחתו של רחמים.

איש אינו יודע מתי זה התחיל, אבל הדבר היה לעובדה שאין עליה חולק, כמו עובדת היות זקנו של רחמים לבן וצה כשלי; מדי ליל שבת בשעה שלוש לפנות בוקר, היה רחמים מביא טס נחשת עמוס בספילונים קטנים מלאים סחלב רותח ומתוק.

עובר היה מאיש לאיש ומנה לפני כל אחד ספל קטן, כמובן, לא לפני שרב בית הכנסת

שהיה גם רב העיר, הגאון הצדיק רבי מרדכי עבאדי - היה מקבל ספלון סחלב לחמם את גופו. ברם, באותה שבת, משהו מוזר התרחש. ספלי הסחלב חולקו, אולם הרב כאילו אינו רואה שהניחו לידו ספל מעלה אדים. רחמים עבר ליד הרב לאחר רבע שעה ולחש ביראת כבוד: רבינו, הספל מתקרר, אנה ישתה ממנו הרב.

רבי מרדכי מביט לימין, מביט לשמאל ומושיך בכתפיו: "איני רואה כאן שום ספל, על מה אתה מדבר?"

רחמים נטל את ידו של רבי מרדכי עבאדי והושיטה לכיוון הספל, אף נגעה היד בקצות אצבעותיה בהרסינה החמה ורבי מרדכי נרתע לאחור "אם

מתיק ספר המידות! אי ציון

המתחיל בדבר מצוה ואינו גומרה, מורידין אותו מגדלתו. [התנשאות ב']

רוצה להכניס את העלון לבית כנסת שלך?
במנוי להפצת העלון
תזכה ב:

- 80 עלונים (לא כולל דמי מעור)
- תפילה בכותל 40 יום
- כוס קידוש מתנת ארט

הזכות שלך בהפצה: 02-5308000

פרשת בהר

בס"ד בר"ה

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

י"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"
רח' שמואל הנביא 13 | ת.ד. 50226
טל: 02-5812210 | פקס: 02-5812252
לפניות בנושא העלון: al5308000@gmail.com

הגדולה שבה כל אחד מתמלא ביום הקדוש
ובמקום הקדוש.

איך נגאלים?

ציון הרשב"י זה לא קבר, אלא זה קִשְׁפוֹנו של צדיק
חי וקיים שהבטיח לנוכלו והוא מצפה שנבוא ונקבל
ונמכש את ההבטחה.

מעשי כוחו וגבורתו והמפוזרים בדברי חז"ל
ונשמות ישראל שנוהרות אל מקור האור - כל אלה
מעידים כאלי עדים שמדובר בהבטחה נאמנה:

אתה יכול לזכות לתשובה שלימה ולתיקון שלם
ביום הקדוש הזה!

תשובה שלימה זו ישועה שכוללת את כל
הישועות, כי כאשר זוכים לתשובה שלימה, מביא
מתבטלות כל הצרות ונמתקים כל הדינים. אתה
יכול להתפלל על ישועות בכל תחום, אבל אם אתה
חכם, תפתור את כל הבעיות מהשורש ותבקש על
הדבר העיקרי והשורשי, שהוא התשובה שלך. זה
גם הדבר העיקרי שעליו יש לך הבטחה מפורשת
מהצדיק שאתה יכול לדרוש אותו ולקבל.

אז איך תעשה את זה?

כשאתה נמצא בהר מירון, אין צורך להידחק
ולהידחק לתוך המבנה פנימה. רבי שמעון נמצא
בכל מקום ושומע אותך מכל נקודה על ההר העיקר
שתגיע ליישוב הדעת ולשקט נפשי. תמצא לך פינה
לעמוד בה ו"להיבלע" בהמון, כנו בתפילה שמונה
עשרה שכולנו בידך וכל אחד מתייחד עם קונו לבד.

ואז תפנה לרבי שמעון ותגיד לו: "רבי, רבי, אדוננו
הקדוש, אתה הבטחת שלא תשתכח תורה
מישראל על ידך. זה אומר שהבטחת שכולנו נזכה
לתשובה שלימה. עד מתי אני אהיה כל כך רחוק.
עזור לי, קים את מה שהבטחת ותחזיר אותי
בתשובה שלימה, שאזכה לחזור אל התורה ולזכור
את התורה ולקיים את התורה בשלימות. אתה יכול

המשך בעמוד 3

מאמר
ראש הישיבה

תעלומה במירון

מה נשתנה?

מקנת שאיפה אדירה וחסרת מעצורים: להתקרב
לה' ולהיות כרצונו בשלימות, לעזוב את כל ענייני
ההבל והשקר ולעסוק רק בתכלית.

והיצר הרע הגדול והיחיד הוא אך ורק הייאוש,
שהאדם מתייאש חלילה מהגשמת המטרה הגדולה
של נשמתו. רק לאחר הייאוש, יכול היצר הרע
לפתות אותו עם כל שאר סוגי הפיתויים, כגון תאוות
ומידות רעות. אך כאשר יש לאדם תקווה שלימה,
היצר הרע לא יוכל לו.

אבל הצדיקים יחידים הדורות - שזכו לתכלית
ההשגה וידעו בידיעה מוחלטת שאין שום ייאוש
והיה להם הכוח הרוחני לתקן את נשמות ישראל -
היה בכוחם להבטיח הבטחות מרחיקות לכת לכל
נשמות ישראל שיזכו לחזור בתשובה שלימה ויזכו
בתיקונים נפלאים.

"רבי שמעון בר יוחאי הבטיח שלא תישכח תורה
מישראל על ידך", אומר רבי נחמן. הוא הבטיח
שבאור התורה שלו, בכוח האמונה בגדלותו - "יצאו
מן הגלות ברחמים!"

זה נוגע גם לגאולה של כל עם ישראל, וגם לכל
יהודי ויהודי באופן פרטי שהוא יכול לזכות לגאולה
שלימה, כלומר לצאת מכל הרע שלו, להתנתק
מכַפְּלֵי העולם הזה, לזכות לתשובה שלימה, לזכות
לחיי תורה מלאים בשמחה אמיתית, לזכות לאמונה
שלימה, לדביקות בה', לעונג בעבודת ה'.

ואכן יש לרשב"י כוח הבטיח. הוא העיד על
עצמו שהוא יכול לפטור את כל העולם מן הדין. זה
נכתב בגמרא. וכל יהודי בעומק נשמתו מרגיש שכל
התקווה שלו למיילי שאיפותיו הכמוסות נמצאת
שם בהר מירון, בתוך המערה, אצל הצדיק הקדוש
רשב"י. לכן אנו רואים את נהירת המונים דווקא
אליו, ולכן יש שם התעוררות גדולה מאוד לתפילה
ולתשובה לצד שמחה אדירה הנובעת מהתקווה

מה גורם למאות אלפי יהודים מכל גווי הקשת,
מכל החוגים ומכל העדות, ומכל רחבי הארץ ואפילו
מחוץ לארץ, לעלות על אוטובוסים דחוסים ביום
קציר חם ולהיטלטל במשך שעות כל הדרך להר
מירון?

במה מתייחד ר' שמעון בר יוחאי מכל עשרות
ומאות קברי הצדיקים הפרוסים בכל רחבי ארץ
הקודש, שעושים עסק כל כך גדול מקברו ומיום
ההילולה שלו?

מה הפשר של אופי החגיגה בהר מירון שבה
משמעות מצד אחד שמחה עילאית, שירים
וריקודים, שפע מאכלים ואווירת חג, וממש במקביל
מן הצד השני, התעוררות ובכייה, תפילה ותחנונים,
תשובה וחזרה?

במאמר זה נשתדל בסייעתא דשמיא להסביר
לכל הנוסעים לָשֵׁם מה הם נוסעים, וניתן עצה טובה
ויקרה כיצד להפיק הרבה יותר מהנסיעה הקדושה
הזאת, כי כאשר האדם יודע את המטרה בנסיעה,
וכל כולו קְנֻקָה וְקֻקָן על פי אותה מטרה - הוא
בוודאי יפיק את התועלת הרצויה. ועל אף שלא ניתן
לשער את מעלת הנוסעים והשמחים ביום הקדוש
הזה יהיו אשר יהיו - אך כאשר המטרה לא ברורה,
ניתן בקלות להחטיא את הייעוד של הנסיעה ולאבד
אוצרות יקרים.

אתה כבר נוסע, אתה כבר זוכה, אתה כבר שם
- עם עוד קצת פִּנְוֵן אתה תחזור עם הרבה יותר
כוחות וישועות.

ההבטחה והתקווה

והתשובה לַשְּׁאֵלוֹת היא זו: כל יהודי, וזה לא משנה
איך הוא נראה ואיך הוא מנהל את חייו - בעומק לבו

גיליון 621
י"ג אייר תשע"ט | כה לעומר

ר"ת	כניסה	יציאה	ירושלים
20:47	20:11	18:54	ירושלים
20:45	20:13	19:11	תל אביב
20:48	20:14	19:06	חיפה
20:46	20:11	19:11	באר שבע

הכנסים של הרב שלום ארוש שליט"א לשבוע הקרוב

מירון

יום ד',
י"ז אייר, ליל י"ח (22/05/19)
הדלקת המדורה המרכזית
במתחם תולדות אברהם יצחק
21:00

אשקלון

יום א',
י"ד אייר (19/05/19)
מוסדות "נחלת דוד"
רח' אורט 13
בשעה 20:30

להזמנת שיעורים: 052-7611100

ועל ידי זה אנו זוכים לחדש את קבלת התורה בכל חג השבועות.

הנה כי כן מבואר היטב הקשר הנפלא בין פירוש הפסוק בדרך הפשט לפירושו בדרך הרמז, כי בדרך הפשט פירוש הפסוק: "אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה, אז תבין יראת ה' ודעת אלקים תמצא", שאי אפשר לזכות להשגות התורה רק בתנאי שהוא מחפש ומשתוקק לתורה, כאדם המחפש אחרי כסף ומטמונים של אוצרות זהב, כי ההשתוקקות מולידה את חלק תורתו שהיה גנוז עד הנה.

יסוד זה מתקשר להפליא עם פירוש הפסוק בדרך רמז: "וכמטמונים תחפשנה", היינו "וכמ"ט מונים", כי כמו שבכל שנה אנו מונים מ"ט ימי ספירת העומר שבהם אנו משתוקקים לתורה, כדי שבזכות ההשתוקקות נזכה לקבל בחג השבועות מ"ט שערי בינה שבתורה, כך כל פעם שאדם רוצה להשיג השגות חדשות בתורה, הרי הוא צריך לעמול לחפש ולהשתוקק עליהן כי בזכות ההשתוקקות יתגלו לפניו שערי בינה.

מתה יאירו עינינו להבין פירוש הכתוב: "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום", היינו כמו שפירש רש"י לספור מ"ט ימים עד יום החמישים ולא עד בכלל, כדי להביע בכך את גודל תשוקתנו לחדש קבלת התורה בחג השבועות. ומפרש הכתוב התועלת בזה: "והקרבתם מנחה חדשה לה'", בזכות ההשתוקקות תזכו להקריב להקב"ה "מנחה חדשה" דייקא, שהם חידושי תורה שיוצאים בחג השבועות על כל השנה.

ומה שסיים דבריו: "לכך מונים עד נ' ימים וכמ"ט מונים תחפשנה", כוונתו לפרש בזה רמז הכתוב הנ"ל: "אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה, אז תבין יראת ה' ודעת אלקים תמצא". ועל כך הוא מרמז כי תיבת וכמטמוני"ם היא אותיות "וכמ"ט מונים", היינו מ"ט ימי ספירת העומר שאנו מונים לפני חג השבועות.

ונראה לפרש לפי זה דברי ה"רוקח" שמקשר בין פירוש הכתוב בדרך פשט: "אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה", ובין הרמז של ה"רוקח" במילת וכמטמוני"ם שהיא אותיות "וכמ"ט מונים", על פי דברי הר"ן הנ"ל שהביא בשם המדרש: "בשעה שאמר להם משה לישראל במצרים, תעבדון את האלקים על ההר הזה, אמרו לו אימתי עבודה זו, אמר להם לסוף חמישים יום, והיו מונים כל אחד ואחד לעצמו, מכאן קבעו חכמים לספירת העומר".

לפי האמור הביאור בזה, כי מאחר שיש בתורה מ"ט שערי בינה שנתגלו למשה רבינו, והוא מסרם לישראל כל אחד לפי השגתו, והרי כבר למדנו כי אי אפשר שיתגלו שערי תורה רק על ידי השתוקקות וגעגועים שמתגלים לישראל לזכות להשגות התורה, לכן כאשר הודיע משה לישראל שהם עתידים לקבל את התורה, התחילו לספור מ"ט ימים אשר בהם השתוקקו לזכות להשגות התורה, ועל ידי ההשתוקקות זכו שנתגלו להם מ"ט שערי בינה, כנגד מ"ט שערי געגועים שגילו במ"ט ימי העומר.

וכך בכל שנה ושנה לקראת חג השבועות שצריך לקבל את התורה מחדש, צריך לספור מ"ט ימי הספירה כדי להביע בהם השתוקקות לקבל מחדש את מ"ט שערי בינה בחג השבועות,

לאויר העולם, שגם במעי אמו למד כל חלקו, אבל המקיים משלים כוונת הבריאה, שלא היה יכול לקיים התורה בעודו במעי אמו, הגם שלמדה".

לפי האמור יש לבאר הענין בזה, כי דרכו של אדם להתגעגע לימים הטובים שהיו לו בימי נעוריו, לכן כאשר העובר נמצא במעי אמו, ואין לו שם שום דאגה כי הוא ניזון מאמו, מלמדים אותו כל חלק תורתו, וכשיוצא לאויר העולם משכחים אותו כל מה שלמד, כדי ששיג את חלקו בתורה בעמל וביגיעה, ועל ידי שהוא משתוקק להיזכר מה שלמד במעי אמו, שעל כך כתוב: "מי יתני כירחי קדם", הוא זוכה לגלות את כל חלקי תורתו.

"וכמטמונים תחפשנה" כמ"ט מונים של ימי הספירה

בדרך זו במסילה נעלה להבין מה שצונו הקב"ה לספור מ"ט ימי ספירת העומר לפני קבלת התורה בחג השבועות, כמו שכתוב (ויקרא כג-טו): "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום והקרבתם מנחה חדשה לה'".

והנה מצינו ביאור נפלא על כך לאחד מן הראשונים בספר "הרוקח" (סימן רצד הלכות העומר) בלשון קדשו: "תספרו חמישים יום. כי נ' שערי בינה הם, מ"ט ימים מונים, כנגד מ"ט שערים שמסר הקב"ה למשה, לכך מונים עד נ' ימים וכמ"ט מונים תחפשנה". כלומר הקב"ה צונו לספור מ"ט ימי העומר כנגד מ"ט שערי בינה שנמסרו למשה, כמבואר בגמרא (ר"ה כא): "חמישים שערי בינה נבראו בעולם, וכולן ניתנו למשה חסר אחד שנאמר (תהלים ח-י) ותחסרה מעט מאלקים".

תודתנו וברכתנו נתונות לאלו שנדבו את הוצאת הגליון לזיכוי אחינו בני ישראל

משפחת מהדב הי"ז לרפואה השלימה של האשה החשובה מרת לאה בת וירג'ני שחתי'

לקבלת המאמרים באימייל: mamarim@shvileipinchas.com

פרשת אמור תשע"ט | ד

ידי היגיעה בתורה מגלה האדם את השתוקקותו האמיתית לזכות לתורה, ועל ידי זה הוא זוכה לגלות חלקו בתורה.

געגועים לתורה במעי אמו "מי יתנני כירחי קדם"

חשבתי דרכי לבאר בזה מה ששנינו בגמרא (נדה ל:): "דרש רבי שמלאי למה הולד דומה במעי אמו, לפנקס שמקופל... ואוכל ממה שאמו אוכלת ושותה ממה שאמו שותה... ונר דלוק לו על ראשו, וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו, שנאמר (איוב כט-ג) בהלו נרו עלי ראשי... ואין לך ימים שאדם שרוי בטובה יותר מאותן הימים, שנאמר (איוב כט-ב) מי יתנני כירחי קדם... ומלמדיו אותו כל התורה כולה... וכיון שבא לאויר העולם בא מלאך וסטרו על פיו ומשכחו כל התורה כולה".

וכתב בספר "מעלות התורה" לגאון רבי אברהם (ד"ה עוד איתא בילקוט) בשם אחיו הגר"א מוויילנא זי"ע, הכוונה בזה שמלמדים אותו את חלק תורתו שהוא צריך לברר בעולם הזה, ואחר כך משכחים אותו כדי שיזכה לך על ידי יגיעתו בתורה. והנה דבריו הבהירים:

"ואמרו בגמרא (ירושלמי ברכות פ"א ה"ב), כל הלומד תורה ואינו מקיימה, נח לו שנהפכה שלייתו על פניו ולא יצא לאויר העולם. ואמר אחי הגאון זלה"ה, שהוא על פי מה דאיתא במסכת נדה, כשהתינוק במעי אמו מלמדים אותו כל התורה כולה, ומיד כשיצא לאויר העולם בא מלאך וסטרו על פיו, ולכאורה צריך עיון מה תועלת יש במה שמלמדים אותו, ואחר כך משכחים אותו והוא כלא למד כלל.

ונראה על פי מה שכתב האלשיך, על מה שאנו אומרים ותן חלקנו בתורתך, לפי שכל הנשמות עמדו על הר סיני וקבלו כל אחד חלקו בתורה, וזה שכתוב בגמרא יגעתי ומצאתי תאמינן, מצאתי דייקא, כאדם המוצא אבדתו, לפי שהוא חלקו. ולפי זה אילו לא היו מלמדים אותו, כשהיה במעי אמו, איך היה יכול להגיע על ידי יגיעתו, ואם לא היה שוכח לא היה צריך ליגע, ואם כן בטל שכר ועונשו.

ולכך מלמדים אותו חלק תורתו במעי אמו, וזה נקרא כל התורה, רצונו לומר מה שנוגע לחלק נשמתו, ובצאתו לאויר העולם הוא נשכח ממנו, ואחר כך על ידי יגיעתו יכול למצוא אבדתו, ואם כן כל הלומד ואינו מקיים מוטב לו שלא יצא לאויר העולם, כי בשביל הלימוד לכד לא היה צריך לצאת

על פי תולעת יעקב: חג השבועות הוא יום הדין
אם השתמשו כראוי בתורה שהשפיע הקב"ה על כל השנה

חידושי הרי"ם: ההשתוקקות של אנשים שהיו טמאים
להקריב הפסח הולידה בשמים את המצוה של פסח שני

תכלית מ"ט ימי הספירה להביע ההשתוקקות הגדולה
לתורה שמולידה את מ"ט שערי בינה כחג השבועות

"תספרו חמישים יום", להביע השתוקקותנו לתורה
והקרבתם מנחה חדשה לה", חידושי תורה לכל השנה

ההשתוקקות לתורה היא שורש לחידושי תורה

והנה ידוע מה שמבואר בכל הספרים הקדושים שכל אחד מיישראל יש לו חלק בתורה, כמו שאנו אומרים בכל תפלות השבת בברכה האמצעית: "ותן חלקנו בתורתך". ומה נפלאים הם דברי הגה"ק החיד"א בספר "חסדי אבות" על מסכת אבות, שדיבר בקדשו לפרש המשנה (אבות פ"ג מ"ח): "כל השוכח דבר אחד ממשנתו, מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו".

"אפשר לומר במה שידוע כי כל אחד קיבל חלקו בתורה בסיני, ואם הוא ירא שמים הוא המוציא לאור אשר קיבלה נשמתו, והחידוש ההוא אין אחר יכול לחדשו כי הוא חלקו, ואם זכה וחיידש החידוש הוא אשר קיבלה נשמתו, ואחר זה שכוח מעיקרא, זו רעה חולה, שהחידוש הוא אין חכם אחר יכול לחדש, וזהו שאמר כל השוכח דבר ממשנתו דייקא, מהשייך לשורש נשמתו ושכחו מתחייב בנפשו".

וזהו שכתב החיד"א עוד ב"דבש לפי" (מערכת ח אות ג): "האחרונים יכולים לחדש מה שלא יכלו הראשונים, כי עדיין לא הגיע זמן החידוש ההוא". ונראה ברור כי מקור דברי החיד"א הוא מדברי זקינו המקובל האלקי רבי אברהם אזולאי ב"חסד לאברהם" (מעין ב נהר כא), הנה הדברים בלשון קדשו:

"התורה ונשמתן של ישראל ענין אחד הוא ובחינותיהן שוה... ובכל נשמה ונשמה יש לה בחינה ידוע בתורה שאי אפשר שתתגלה על ידי זולתו, אלא אותה הנשמה תגלה אותם הסודות, ובעוד שאותה הנשמה לא גילה אותם הסודות אין הקב"ה מגלה אותם לצדיקים כלל, זולתי למשה רבינו ע"ה שאפילו מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש בתורה נאמר למשה, אלא שלא ניתן לו רשות

לגלותו כלל. וזהו בכל ביתי נאמן הוא, והיינו דאמר ליה הקב"ה למשה רבינו עליו השלום אליעזר בני כך אומר, עקיבא בני כך אומר, רצונו לומר דהיינו אותה הנשמה ראוי לגלות לו כך וכך בתורה".

נמצינו למדים מזה, כי בכל דור דור מתגלים חידושי תורה שלא נתגלו עד היום, כי כך גזרה חכמתו יתברך שחידושי תורה הללו יתגלו דוקא על ידי חכמי התורה שבדור ההוא, שלא היו יכולים להתגלות מקודם אפילו על ידי הראשונים כמלאכים. הנה כי כן נשכיל להבין הלקח הנשגב שאנו חייבים ללמוד מפסח שני, כי כמו שבימים ההם נתחדשה בשמים המצוה של פסח שני בזכות ההשתוקקות הגדולה של הטמאים להקריב את הפסח אף שהיו פטורים מכך, כך בכל דור ודור אי אפשר לזכות בחידושי תורה שנפלו בחלקו, רק בתנאי שישתוקק האדם לזכות לתורה בכל לבו ונפשו, כי ההשתוקקות היא המולידה את חלקו בתורה שעדיין לא היה בעולם.

וזהו שאמר החכם מכל אדם (משלי ב-ד): "אם תבקשנה כספי וכמטמונים תחפשנה, אז תבין יראת ה' ודעת אלקים תמצא". דרשו על כך במדרש (ילקוט שמעוני משלי שם רמז תתקלב): "אמר ריש לקיש, אם אין אדם הולך אחר דברי תורה, הם אינם באים אחריו, וכן רבי נהוראי אומר, הוי גולה למקום תורה, ואם אדם מחפש אחריהן, מתוך כך זוכה לחכמה ולבינה, לכך נאמר ודעת אלקים תמצא".

מאמר זה מתאים להפליא עם מה שאמר ריש לקיש עצמו בגמרא (ברכות סג): "מניין שאין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה, שנאמר (במדבר יט-ד) זאת התורה אדם כי ימות באהל". יומתק להבין בזה מה ששנינו בגמרא (מגילה ו:): "אם יאמר לך אדם, יגעתי ולא מצאתי אל תאמן, לא יגעתי ומצאתי אל תאמן, יגעתי ומצאתי תאמן". לפי האמור הביאור בזה, כי על

חינוך: גאולת מצרים כלולה מגאולת הגוף בחג הפסח ומגאולת הנפש בקבלת התורה בחג השבועות

שם: תכלית ימי הספירה מפסח עד חג השבועות להביע את גודל השתוקקותנו להשלים גאולת הנפש

שפת אמת: "בכל שנה ושנה מקבל כל אחד מישראל בחג הזה [שבועות] כל מה שעתיד להבין ולחדש בתורה"

שם: "בעצרת על פירות האילן". פירות האילן הם חידושי תורה שהקב"ה משפיע על כל השנה

ההמה אליו, אנחנו טמאים לנפש אדם, למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל, ויאמר אליהם משה עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם".

ופירש רש"י: "עמדו ואשמעה, כתלמיד המובטח לשמוע מפי רבו, אשר ילוד אשה שכן מובטח, שכל זמן שהיה רוצה היה מדבר עם השכינה". ואמנם כן כפי שהיה מובטח כך זכה לשמוע באותו מעמד מפי הקב"ה מצות הקרבת פסח שני, כפי שמפורש בהמשך הכתובים (שם י):

"איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה לכם או לדורותיכם ועשה פסח לה', בחודש השני בארבעה עשר יום בין הערבים יעשו אותו על מצות ומרורים יאכלהו". ופירש רש"י (שם ז): "וראויה היתה פרשה זו להיאמר על ידי משה כשאר כל התורה כולה, אלא שזכו אלו שתיאמר על ידיהן, שמגלגלין זכות על ידי זכאי".

מצינו על כך חידוש נשגב בשם הגה"ק בעל "חידושי הרי"ם" ז"ע, כפי שהביא נכדו ב"שפתי צדיק" (פרשת בהעלותך אות יג), כי מצוה זו נתחדשה בשמים בזמן ההוא, בזכות לבם הנשבר של האנשים ההם שהצטערו צער רב שאינם יכולים להקריב את הפסח, ובזכות ההשתוקקות העצומה שהיתה להם להקריב את הפסח, חידש הקב"ה לישראל מצות הקרבת פסח שני, הנה הדברים בלשון קדשו:

"זקיני הקדוש ז"ל אמר, יען שהטמאים צעקו למה נגרע, ואין מובן כלל מה צעקו, הלא בפיהם אמרו טעם הגרעון מפני הטומאה, אבל היה צר להם מאד שיחסרו מצוה הקדושה כזו, ולא יכלו להתאפק מלזעוק למה נגרע, ועל ידי גודל התלהבות תשוקתם להמצוה נפתח פתח חדש, שיתמשך אור קדושת הפסח שלשים יום ויוכלו אז לעשות".

מעשה בני אדם, כי הוא יום הבריאה הראשונה וחידוש העולם... כן רצה ביום מתן תורה שהוא מורה על חידוש העולם, להשיג ולדרוש על מעשה העולם ולדונו על פירות האילן... וכבר ביארנו כי הפירות ההם, הם הנשמות הפורחות מאילנו של הקב"ה, והעולם נידון ביום זה על התורה שניתנה בו שביטלו עצמם ממנה, והוא אמרם על פירות האילן, בלא השלימים בתורה ובמצוות כראוי".

ב"כתבי קודש רמ"מ" להגה"ח ר' משה מינדנער ז"ל (אות שלד) מביא על כך בשם הרבי ר' ברוך ממעזיב"ד ז"ע, שהיה רגיל לומר שהוא מתיירא מחג השבועות יותר מראש השנה, כי בראש השנה עיקר המשפט והדין הוא על גשמיות: "א קויליטש ארויף א קויליטש אראפ", כלומר "חלה יותר חלה פחות", ואילו בחג השבועות הדין הוא על רוחניות, אם עסקנו בתורה וקיימנו את מצוותיה כראוי.

וכאשר נצרך את דברי ה"תולעת יעקב" עם דברי ה"שפת אמת", כי אז יצא לנו שיום הדין בחג השבועות הוא על חלקי התורה שקיבלנו בשנה שעברה בחג השבועות על כל השנה, אם עמלנו בתורה כראוי כדי לגלות כל אותם החלקים שגילה לנו הקב"ה, אז ימשיך הקב"ה להעניק לנו שפע חדש של תורה בחג השבועות על כל השנה.

מצות פסח שני נתחדשה בזכות השתוקקות העצומה

הנה מה טוב ומה נעים לבאר בזה משמעות המצוה של ספירת העומר, על פי מה שמצינו במצוה של פסח שני בפרשת בהעלותך (במדבר ט-1):

"ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא, ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא, ויאמרו האנשים

לאו האי יומא, שלמדתי תורה ונתרוממתי, הרי אנשים הרבה בשוק ששמן יוסף, ומה ביני לבינים". הכוונה בזה שבכל חג השבועות עשה סעודה לבני ביתו, כדי להביע את שמחתו על חידושי התורה שמשפיעים לו מן השמים על כל השנה.

ומה נפלאים הם דברי ה"שפת אמת" (שבועות תרס"א) שמוסיף לבאר בזה מה ששנינו במשנה (ר"ה טו): "בארבעה פרקים העולם נידון". ומפרש שם: "בעצרת על פירות האילן". פירוש, בחג השבועות נידונים על פירות האילן. ומבאר ה"שפת אמת" הכוונה בזה:

"התורה נקראת עץ חיים, וכמו שאילן מוציא פירות בכל שנה ושנה, כמו כן התורה מתחדשת פירותיה בכל שנה. ולכן בעצרת על פירות האילן, היינו התחדשות התורה שנקראת עץ חיים. וכן איתא בספרים. ולכן נקרא (במדבר כח-כ) יום הביקורים. וכמו דאיתא במדרש שכל הנביאים וחכמים קיבלו בהר סיני חלקם בתורה, רק שנתפרשו דבריהם כל אחד בשעתו, כמו כן בכל חג שבועות זמן מתן תורתנו, מקבלין בני ישראל חלק התורה המתחדשת על כל ימי השנה, ואחר כך מוציאים מכח אל הפועל כל אחד במקומו ושעתו".

חג השבועות יום הדין של מתן תורה

והנה מה שכתב: "וכן איתא בספרים", נראה שכוונתו למה שהביא השל"ה הקדוש (מסכת שבועות פרק נר מצוה אות ט) בשם המקובל האלקי בעל "תולעת יעקב", כי חג השבועות הוא יום הדין של מתן תורה, שבו נידונות נשמות ישראל שהן בבחינת "פירות האילן", על שיצאו מאילן הנשמות של הקב"ה, אם עסקו בתורה וקיימו מצוות התורה כראוי. והנה הם דברי השל"ה בלשון קדשו:

"חייב אדם לשמוח בזה החג ביותר, כי הוא יום שזכינו בו לכתר תורה, ובפסחים פרק אלו דברים (דף סח): הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם... מכל מקום (תהלים ב-יא) גילו ברעדה כתיב, והשמחה אשר ישמח תהיה שמחה רוחנית, והודות והלל להשם יתברך שנתן לנו התורה, מתעורר מאוד בלבו להתקדש ולתקן מעשיו, ולהיות מוכתר בכתר תורה לקיים והגית בו יומם ולילה, כי היום הקדוש הזה הוא יומא דדינא.

וזה לשון תולעת יעקב דף נ"ח, ודע כי כמו שבראש השנה רצה הקב"ה להשיג ולדרוש

"והקרבתם מנחה חדשה לה"

השתוקקות האדם בימי הספירה לקבלת התורה מולידה בחג השבועות חידושי תורה לכל השנה

התורה בהר סיני, וכפי שמתבטא בלשון קדשו: "להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד בלבנו, כעבד ישאף צל וימנה תמיד מתי יבא העת הנכסף אליו שיצא לחרות".

וכבר העירו המפרשים כי בעיקר הטעם של ה"חינוך", שמצות הספירה היא לגלות תשוקתנו להגיע ליום קבלת התורה בחג השבועות, כן מובא בר"ן (סוף מסכת פסחים דף כח.) בשם מדרש אגדה:

"ובהגדה גם כן אמרו, בשעה שאמר להם משה, תעבדון את האלקים על ההר הזה, אמרו לו ישראל, משה רבינו אימתי עבודה זו, אמר להם לסוף חמישים יום, והיו מונין כל אחד ואחד לעצמו, מכאן קבעו חכמים לספירת העומר". וכן הביא ה"אבודרהם" (ספירת העומר) בשם המדרש: "משל לאחד שהיה חנוש בבית האסורים, וצעק למלך להתירו ולתת לו בתו, והיה מונה והולך עד בוא הזמן, כן עשו ישראל בצאתם ממצרים".

בכל חג השבועות מגלה הקב"ה חידושי תורה לכל השנה

רחש לבי דבר טוב להעלות נקודה יקרה, בתועלת העצומה שאנו מגלים בספירת העומר את ההשתוקקות הגדולה לקבל התורה, על פי מה שכתב ב"שפת אמת" (שבועות תרל"ה ד"ה כמו): "כמו שכתבו חכמינו ז"ל (שמו"ר כח-ו) שכל הנביאים קיבלו נבואתם מהר סיני. כמו כן בכל שנה ושנה מקבל כל אחד מישראל בחג הזה, כל מה שעתידי להבין ולחדש בתורה".

על פי האמור הוא מפרש שם מה ששינו בגמרא (פסחים סח.): "רב יוסף ביומא דעצרתא אמר, עבדי לי עגלא תלתא, אמר אי לא האי יומא דקא גרים, כמה יוסף איכא בשוקא". ופירש רש"י: "היה מצוה לאנשי ביתו להכין לו סעודה [מבשר עגל שנולד שלישי לאמו שהוא מובחר. אמר] אי

גאולת הגוף בחג הפסח גאולת הנפש בחג השבועות

כאשר נתעמק היטב בדברי ה"חינוך", נראה שהוא מבאר בדברי קדשו יסוד גדול בענין גאולת ישראל מגלות מצרים, שנכללו בה שתי גאולות, גאולה חומרית וגאולה רוחנית. גאולה חומרית היא מה שגאל הקב"ה את ישראל גאולת הגוף, מהשעבוד הקשה שנשתעבדו בהם המצרים כאדונים עם עבדים.

אולם גאולה זו אינה אלא הכנה אל הגאולה הרוחנית הבאה אחריה, שגאל הקב"ה גם את נפשות ישראל ששקעו במצרים במי"ט שערי טומאה, ונתן להם את התורה הקדושה המלמדת אותם אורחות חיים. וזהו שכתוב: "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה".

ועל כך מגלה לנו ה"חינוך" בביאורו הנשגב, כי שתי הגאולות הללו מתחלקות לשני ימים טובים שהם חג הפסח וחג השבועות, כי בחג הפסח גאל הקב"ה את ישראל בעיקר גאולת הגוף, החל ביום ראשון של פסח כשהוציא אותם ממצרים, וכלה בשביעי של פסח בנס הגדול של קריעת ים סוף, שבני ישראל עברו בתוך הים ביבשה, ואילו המצרים שרדפו אחריהם טבעו בים סוף, אבל הגאולה הרוחנית שהיא תכלית גאולת ישראל ממצרים, לא נשלמה אלא בחג השבועות כשקיבלו ישראל את התורה בהר סיני, שעל כך שינו במשנה (אבות פ"ו מ"ב): "שאינן לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה".

בדרך זו מבאר ה"חינוך" הטעם שצונו הקב"ה למנות הימים בין פסח לחג השבועות זמן מתן תורה, כדי להראות בכך שעיקר שמחתנו על הגאולה ממצרים בחג הפסח, הוא השלמת הגאולה הרוחנית בחג השבועות כשקיבלנו את

בפרשתנו פרשת אמור דבר בעתו מה טוב להתבונן במצות ספירת העומר שאנו מקיימים בימים אלו (ויקרא כג-טו): "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאתכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום, והקרבתם מנחה חדשה לה".

אחד מן הראשונים ממוני המצוות, בעל ה"חינוך", הפליא לתת טעם למצוות ספירת העומר, כדי להראות בכך את תשוקתנו הגדולה, להגיע אל היום הנכסף של קבלת התורה בחג השבועות, שכל העולם וכל ישראל לא נבראו אלא בשביל התורה, והנה הדברים בשלהבת אש קודש:

"משרשי המצוה על צד הפשט. לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה, ומפני התורה נבראו שמים וארץ וישראל, וכמו שכתוב (ירמיהו לג-כה) אם לא בריתי יומם ולילה וגו' [חוקות שמים וארץ לא שמתין], והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים כדי שיקבלו התורה בסיני ויקיימוה, וכמו שאמר השם למשה (שמות ג-ב) וזה לך האות כי אנכי שלחתיך, בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה. כלומר, שתקבלו התורה שהיא העיקר הגדול, שבשביל זה הם נגאלים והיא תכלית הטובה שלהם, וענין גדול הוא להם יותר מן החרות מעבדות..."

ומפני כן כי היא כל עיקרן של ישראל, ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה, נצטוו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד בלבנו, כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה באדם, כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא".

והנה עלתה זעקתם השמימה, ובפתע פתאום נפתחה הדלת הרחבה ממליה, ומיד רצו וקפצו כולם פנימה אל תוככי הציון הקדוש, ושהו שם בתפילות ותחנונים עד עבור הרעש. והנה התברר אחר כך שהיתה להם הצלה גדולה, וכל אותם שהסתופפו בבנין היכלו של התנא הקדוש היתה להם נפשם לשלל, ויצאו משם בריאים ושלמים, ואילו בשאר המקומות שסביבותיהם נחרבו בניינים רבים, ובכל מקום שהיו מסתכלים בצאתם מן המערה סביב סביב ראו גודל החורבן והצרה לי"ע, כי רבים חללים הפילה רח"ל. ומכל תושבי מירון שהוחבאו בתוך המערה הקדושה לא ניוזק אף אחד, ונעשה מזה קידוש השם גדול בכל רחבי ארץ!

והנה בימים שלאחר מכן המשיכו כמה 'יעדי משנה', [כאשר ידעו ששפטים רבות אירעו רעות האומה, עדיין הארץ מודעתת ברעידותיה], [בחדוש כסליו שבאותה שנה [כ"ד סגלו תק"ג] אירעה שוב רעידת אדמה חזקה פתאומית, כאשר עדיין לא שקטה הארץ. אולם בפעם הזאת החל הרעש הגדול דווקא במירון, ללא שהספיקו לברוח ממנו. וכראות תושבי כפר מירון את הרעה הגדולה שנחתה עליהם, זכרו היטב את ההצלה הגדולה שברעייה הקודמת לפני כחודש, ומיד החלו לרוץ ולטפס במעלה ההר אל הציון הקדוש.

והנה בעודם מטפסים ורצים במעלה ההר למעלה, ראו בבהלתם שדווקא במקום הציון עצמו שם תפסה 'רעידת אדמה' חזקה ביותר, וכל גובה ההר העליון היה רועד ומקפץ הלך ושוב. והנה לפתע לנגד עיניהם יתרו בנין הציון הקדוש כולו וקפץ ממקומו והתנשא למעלה, ובאותה שעה שהארץ עצמה היתה רועדת בחוזקה שם, היה כל בנין הציון בשלמותו מנתר ומקפץ מלמעלה למטה ומלמטה למעלה, כך כל הבנין כמו שהוא בלא שיישבר וייהרס ממנו כלום, כשאר בנייני ארץ שנחרבו והתפוררו עד היסוד. - כך עמדו כולם משתוממים ונהלים למראה הגדול שבמשך כל זמן הרעש והרעידה, היה הבנין כולו מקפץ ומנתר. והנה לפתע לאחר זמן מה שהיה הבנין כך מנתר וקופץ, נחלקה פתאום הכיפה העליונה שמעל הציון הקדוש לשתיים, והמשיך כל הבנין כך בקפיצותיו ורעידותיו מעלה ומטה, כשהכיפה הכחולה של הסלע העליון חלוקה לשני חצאים ופתוחה באמצע. - ובראותם כי כן נפל פחד חרדה נוראה על כל העם, והחלו כולם זועקים וצועקים בקול גדול שהתעבר עם קול רעש הארץ, והיו בוכים ומתחננים על נפשם: רבי שמעון! רבי שמעון! אם בביתך הגדול נאוה קודש אחזה שלהבת מה יהא עימנו?!

כך עמדו בועקותיהם ובפחד נורא כל עת הרעש הגדול, שנמשך כמו חצי שעה! כשכלל אותה עת הארץ רועדת ונוקשת מהכא להתם הלך ושוב, והמוקד הגדול של הרעש עצמו היה דייקא במעלה ההר בציון הקדוש עצמו! וכל בנין הציון הגדול מנתר לנגד עיניהם עם כפיפת החצויה והחלוקה, אך לא נפל ולא נשבר ממנו כלום!

והיה כעבור מחצית השעה שקטה הארץ, הרעש והרעדה חלפו והלכו, והבנין כולו חזר אל מקומו נטוע איתן על הארץ, כמי שלא נעקר משם מעולם! גם הכיפה העליונה שהתחלקה לשניים ברעידתה, שבה אל מקומה והתחברה כאחד על מכונו וגבולה, כמי שלא נחתכה מעולם! ולא היה

רוצה לבוא אצל רבי שמעון עם הכנה פראוי ??? זה הפרק

שם שום נזק בכל הר מירון כלל!

הנס הגדול הזה התפרסם יותר מן הראשון, ונעשה קידוש ה' נורא באתרא קדישא מירון. ואמרו כולם שלקח רבי שמעון בר יוחאי אל עצמו את כל הרעש הגדול אליו בעצמו, ומנע ממנו להתפשט אל בני ישראל חי'.

לאחר מכן עלו ובאו כל התושבים אל הציון הקדוש בתפילות והודאות להשם יתברך על כל הניסים הגדולים והנוראים שראו בעיניהם! והיו בודקים בכל סביבות הבנין היטב מבפנים ומבחוץ אם אין בו סדקים או מקומות רעועים במבנה הציון, כדי שלא תהא שם סכנת מפולת כנודע. ובפרט עלו בנאים מומחים אל הכיפה העליונה שנחתכה לשניים בזמן הרעש, כדי לחזקה ולבססה הדק היטב, ולמנוע סכנת התפרקות וכו'. - אך לגדול תמוהם והשתוממותם לא מצאו שום סימן קל של מקום החתך, אף לא סדק כלשהו, הכל היה עומד חזק כאיתנו הראשון, כמי שלא אירע כאן מהומה מעולם! כך בכיפה העליונה, וכן בכל סביבות הבנין כולו! והיה לפלא גדול בעיני כל ישראל!

ככל טיב הסיפור הנורא הזה מספר לפנינו הגאון הצדיק הג"ל, מפורש על ספרו 'נדרות ביהוסף' הג"ל, ועוד האריך בזה כדי ה' הטובה עליו, עיין שם.

~*~*~

מעין טיב מעשה זה מסופר גם בדור אחרון יידן, בעת ששפכו הישמעאלים ממת זעמם על ראשי עם הקדוש, ורדפו והרגו בבני ישראל בכל אחר ואחר, ה' ישמרנו. והנה כאשר התחילה המחומה והתסיסה הגדולה בארץ הגליל, ובכל מקום טבחו אותם פראי האדם צמאי דם בבני ישראל, כשבעיה"ק טבריה וצפת נפגעו רבים, היו הישמעאלים רודפים את ישראל גם בהר מירון, ובתוך ריצתם אחר בני ישראל בשאגותיהם הנוראות 'איטבח אל יהודי! רחמנא לישזבן, רדפו אחריהם' עד מקום הציון הקדוש,

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ובחמת זעמם רצו פנימה אל תוככי הציון עם כלי המשחית שבדיהם, והיהודים כולם נסו וברחו על נפשם בפחד גדול מן הישמעאלים הרודפים.

והנה בהיכנסם פנימה החלו תיכף בזעם וכעס נורא לשבור ולהרוס את כל מה שהיה בתוך בנין הציון, וכדרכם בכל מקום ערכו שם 'פוגרום', כשהם משברים את כל הרהיטים ומנפצים כל דבר כבעס גדול. [כאשר ידעו שכלל שחט הקדושה גדול יותר, כן אין הסתאה מנגד יסלה לטובלן]. ולבסוף הגיעו עד האבן הקדושה של המצבה עצמה, הניצבת זה מאות בשנים בהדרה ובתפארתה בצד מערבי של הציון, ממול ארון הקודש.

[מסמות בדיוק מעל מקום קבורת התנא האלקי רשביי ז"ע כנודע] - אותם ערבים רשעים הכירו את האבן הקדושה, וידעו שעליה שופכים ישראל קדושים את צקון לחשם ומתפרקים עליה מדורי דורות. זו היא אבן הקודש שהעידו עליה, שהדמעות הרבות שנשפכים עליה לרבותיהם הם הם ששומרים אותה תמיד איתן על תילה!

והנה התקרבו אותם ישמעאלים טמאים עם כלי המשחית שבדיהם אל אבן המצבה הקדושה, והחלו להניף עם הגרזן שבידם על האבן, כדי לשבור אותה ולהרוסה בחמת זעם, ובמכה אחת שהנחיתו הצליחו להפיל אבן קטנה אחת שנעקרה מן המצבה ונפלה לארץ, אבל תיכף ומיד נפלו אותם ישמעאלים בחלישות כוח על הארץ, ושכבו כך מעולפים על ריצפת הציון.

וכשראו היהודים מרוחק שאין הם יוצאים משם, הבינו שהם 'תקועים' בתוך הבנין, ותיכף קפצו פנימה והתגברו עליהם, הרימו אותם ממקומם ואזקו אותם באזיקים, וכל שאר הישמעאלים שבאזור נסו על נפשם כששמעו שהתגברו היהודים כנגדם.

וכראות היהודים שנכנסו פנימה את האבן שנפלה ממצבת הציון הקדוש, הרימו אותה ממקומה בחרדת קודש, והנה כשניסו להניחה על מקומה ממקום שנפלה, תיכף חזרה אותה אבן למקומה והתחברה מעצמה אל המצבה, כמי שלא נשברה ולא נעקרה משם מעולם, והיה המקום לחרדת אלקים!

[כידוע שבאותם ימים נראו גשם נורא כמה פלאות בארץ הקודש, כדומת ציון קדשו של רבנו האור התיים הקדוש ז"ע, בעת שחששו הישמעאלים כמה סחחים בהר התיים. וכשהתקרב הסרקסור אל ציון קדשו של האור התיים למרגלות הר התיים, תיכף נתהפך הסרקסור והתנבא הישמעאלים מה והתנבא בו בפקום, ומיד נסו טולם על נפשם, כנודע].

וללמדנו אנו כהיום הזה לקח מוסר עצום מתוך 'טיב המעשיות' הללו, שהצדיקים במיתתם קרויים חיים! והתנא האלקי הקדוש בעל ההילולא רבי שמעון בר יוחאי ז"ע, עומד ומעתיר בעדנו ובעבורנו תמיד, לקיום נפש ישראל בכלל ובפרט. - ולא נותר לנו כי אם לשפוך צקון נפשנו לפני ה'! נישא לבבנו אל כפיים, אל קל בשמים! בזכות הצדיק נפשנו ברוחניות ובגשמיות, בכל משאלות לב לטובה, עדי ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן.

[פסייט, קובץ 3754]

בר יוחאי אשרי יולדתו, ואשרי העם הם לומדיך,
ואשרי העומדים על ציונך ומ'

לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל הפצו"ב

ניתן להצניח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארצייט

shivti11@gmail.com

ר"ה ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך פוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לייכוו הרבים. הפענויניים יקבלו את העלון כפייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173

טיב המעשיות

בשם שהקב"ה לכל - אף רשב"י לכל!

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, אדונינו בר

יוחאי!

לכבוד האי יומא דהילולא רבא של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי ז"ע"א (ליג בעומר, יום ה' ח' א"י) - נבואה נא להתקרב אל הקודש, מעט מעט זריזו והרי"צ שליט"א, בשבט האי יומא עילאה. (נכר באו הלקם מבגש החופס בספר המופלא שיצא לעת עתה מהדפוס י"ט הרשב"י).

כתב בספר הקדוש בית אהרן מליג (במרחק) חל"ק: "כל מי שיש לו אמונה

ברשב"י, יש לו חיזוק בר' שמעון בר יוחאי. - כשם שהקב"ה הוא ד' לכל, כך רשב"י הוא רשב"י לכל, אפילו לפחותים" עכ"ל"ק.

מקור דברי קדשו, ללמוד מקודשא בריך הוא על רבי שמעון בר יוחאי, הוא כנראה מ"ש להדיא בזוהר הקדוש (ח"ב דף תח): "וכתיב (שמות לו, ט) 'יראה כל זכורך את פני האדון ה', מאן פני האדון ה' - ד א רשב"י" עכ"ל"ק.

ולמדנו מדברי קדשו, שייכותו של רבי שמעון בר יוחאי אל כל איש מישראל. שעל כך הוקש רשב"י להקב"ה, ללמדנו על התקשרותו וחיובו נשמתו בעצם שורש נשמת ישראל קודש. וכמו שהוא יתברך האלקים לכל אחד בישראל בפרטות, כך יש לרבי שמעון בר יוחאי ז"ע שייכות לכל אחד ואחד שבישראל, ואף אל הפחותים ואל הגרועים ביותר, ואין לך איש בישראל שאין מקושר ושייך לרשב"י.

והלכו עינינו הוראות זה הרב דורות, עוד מלפני מאות בשנים, בנסייעת אלפים ורובות מישראל מכל העולם בהאי יומא רבא אל ציון קדשו. - ואף אלו שנבצר מהם לבוא בעצמם מירונה, הרי בודאי הכל פצצים ליראה את שמן, רק מחמת טיבות וקששי חזק וכיוצא נמנעה מהם העליה לציון.

היי כל ישראל כולם מקושרים בנפשם ונשמתם אל האילן הגדול, המדבק לב ישראל לאביהם שבשמים תמיד, אמן.

~ ~ ~

סיפור לי איש נאמן ירא ושלם, אשר מנהגו כפעם בפעם לפקוד את אתרא קדישא מירון ת"ו, וכמעט מדי שנה עורך 'נסיעה' עם כל משפחתו על 'שבת מירון' כמנהג ישראל קדושים, והיא להם שבת של התעלות וקרבת אלקים טוב, בעליה לציון הקדוש בצילא דמהימנותא.

שנה אחת בדרך נסיעתם בחזרה ממרומי הר מירון אל ביתם, ישב האישי וחישב את כל 'הוצאות השבת', אשר השתרגו ועלו למעלה ראש, אחר שנצרך לשכור שם דירה גדולה עבור כל בני המשפחה המורחבת הע"י, וכן בסידור כל הסעודות על הצד היותר טוב, ועלות תעריפי הנסיעה היקרה לכל המשפחה וכו'.

וכשערך את הסיכום הסופי, סך הכל של כל ההוצאות יחדיו, הגיע לסכום גדול נכבד ביותר, ואמר לזוגות בבת שחוק: בסכום נכבד שכזה כבר היינו יכולים לנסוע לבית מלון!...

והנה בשנה לאחר מכן כשרצו לעלות מירונה כדרכם בקודש, היו להם כמה עיכובים ולא עלתה בידם. - גם בשנה השנית של אחריה, בה חגגו שמחת 'חלאק' לבנם הקטן, אחר שכבר היה הכל מותכן ועורך לנסיעה לאתרא קדישא לכבודה של שמהה כנא, חלה לפתע רבן החתן הצעיר ונפל למשכב, והתבטלה נסיעתם גם בשנה ההיא.

אך לצערם של בני המשפחה החשובה גם בשנה השלישית צצו לפנייהם מניעות ועיכובים שונים, וככל שניסו 'לארגן' איזו שבת שיוכלו לעלות אל הקודש כדרכם, לא עלתה בידם בשום אופן.

כך מצאו את עצמם שלוש שנים רצופות שלא פקדו ולא עלו למירון כלל, והצטערו בצדקנות בראותה כי כן חשה בביתנה היתרה שיש דברים בגו, הלא קיימא לן (דביתא 17) דבתלתא זימני הוי זחקה! היא פנתה אפוא אל בעלה החשוב, ואמרה לו: הלא תראה

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

'בו ביום'

בן דודי נסע למירון לשבת, את הדרך למירון התחיל ביום חמישי כאשר עשה תחנה בצפת וביקר אצל קרוב משפחתו, ורק למחרת ביום שישי על הבוקר יצא למירון. כאשר הגיע למירון שם לב כי שכח את בגדי השבת בבית קרוב משפחתו בצפת, אי לכך חזר לצפת כדי לאסוף את בגדי השבת.

כאשר הגיע לבית בצפת נקש קלות על הדלת אך לא היה מענה, הוא הגביד מעט את קצב הנקישות אך שוב לא היה מענה, אי לכך שלף את הסלולרי וצלצל למספר של קרוב משפחתו, הלה ענה לו כי רק בעוד שתיים יגיעו חזרה לביתם...

כדי לנצל את הזמן ביעילות ירד לבית החיים הגדול בצפת להתפלל על קברות הצדיקים, בדרך זכר כי יש לו סבא שקבור שם באותו בית עלמין והחליט לפקוד את קברו, משהגיע ואמר כמה פרקי משניות ותהילים עמד משתומם אל מול כתב המצבה, התברר שהיום זה יום השנה לפטירתו של הסבא והוא זכה בדיק ביום היארצייט לפקוד את קברו באורח פלא...

את הסיפור הג'ל העלה בן דודי לוטסאפ המשפחתי וכולנו התרגשנו...

נזכרתי שגם בני מטייל בצפון, והתקשרתי לעדכן אותם שהיום היארצייט של הסבא... כאשר ענה לטלפון שאלתי היכן הוא מטייל השיב כי כעת הוא נמצא בבית החיים בצפת...

צמרמורת עברה בכל גופי, ואמרתיו לו בהתרגשות על דבר היארצייט של סבא... הוא התרגש וביקש הכונה כיצד להגיע לציון, הסברתי לו היכן הוא נטוהו לו את המספר של הבן דוד שיכונן אותו בדיק...

הצטרף בני לבן דוד שלי והשתטחו על הציון של הסבא בהתרגשות רבה...

בעל המעשה: ה.י.

~ ~ ~

'לכתחילה אריבער'

לכבוד פסח לא מצאנו תחליף מזון תינוקות שבני רגיל אליו עם כשרות לפסח אז קנינו תחליף חליפי...

אחרי פסח אמרה אשתי שהתחליף לא מתאים לתינוק והיא רכשה את מה שהיה רגיל אליו כל השנה... לשאלתי אם לא חבל לזרוק חצי חבילה גדולה לאשפה ושמא עדיף קודם לסיים את הנותר, השיבה שתיתן את הנותר למישהו אחר ולא יהיה כל תשחית.

עדנו משוחחים ובני הנשוי נכנס לביקור, הצענו לו את החצי קופסה של מזון תינוקות, הוא עמד משתומם ואמר: "אשתי בדיק התקשרה אלי ואמרה שנגמר לה כל התחליף מזון ושאדאג לה לפחות לשני מנות עד שתגיע לסופר ותקנה את הקופסה הגדולה שבמבצע... באתי כדי לבקש שתי מנות ואתם מציעים לי מעצמכם חצי קופסה?!!! מה גם שזה בדיק מה שאנו משתמשים עבור התינוק שלנו לכתחילה..."

התרגשנו ושמתנו ושוב ראינו את די ההשגחה העליונה אפילו בפרטים הקטנים ביותר...

בעל המעשה: בר.י.

הפענוח לדכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזק לשלוח אל ר' שפחה סטואלס
בפקס: 15326517922
או: o.y.wines@gmail.com

שזה לנו שלוש שנים ברציפות שלא זכינו לעלות מירונה ברנה כדרכנו בכל שנה, הבה נא נתבוננה, מדוע ולמה עשה לנו ה' ככה?!

כשעקר הרב חשבון נפשו והתבונן בדבר, נזכר באותה אמירה של זלזול שיצאה כסגנה מפיו אחר נסיעתם האחרונה למירון לפני שלוש שנים, ונכנס החשש בלבו שמא היה דבריו זלזול באתרא קדישא ח"ו. שהיה נשמע כמי שמתחרט על

נסיעתם מחמת ההוצאות המרובות, ולכן משאירים אותו מן השמים בבית, כדי לחסוך ממנו את כל אותם הוצאות...

הוא נכנס תיכף לחדרו ואת הדלת סגר אחריו, והחל בוכה בבכי תמרוים על דברי הזלזול שיצאו מפיו, ועל התרחקותו וריחוק נפשו מדבקות הצדיק, וחזו בתשובה שלמה לפני קונו, והתחנן מאוד בתפילות ובקשות לפני השי"ת להסיר מהם את המסך המבדיל, להשיבם לקרבם באהבה בדבקות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, כדרכם תמיד. - ותוך בכיותיו ודמעותיו נרדם מרוב עייפות, וישן שם שעה ארוכה שינת צהריים.

והנה באותו היום, בשעות שלאחר הצהריים פוגש בו שכנו הטוב, ובפנים צוהלות שח לו לפי תומו שזה היום רכש בסייעתא דשמיא 'רכב חדש' גדול ומרווח! ולבו מלא שמחה ותודה להשי"ת, שלאחר רוב חיפשים וביורים זכה לראות סייעתא דשמיא גדולה, הן במציאת מכונית גדולה וטובה כפי שחיפש מדגם יקר וחדש, והן במחיר הטוב שסידרו לו. ועתה חפץ הוא להקדיש את 'הנסיעה הראשונה' עם הרכב החדש לאתרא קדישא מירון יצ"ו, להשתתח על ציון הקודש, ולשפוך נפשו בהודאה לפני קל ח'.

- אך בהיות שאינו בטוח שמכיו היטיב את הדרך, הוא מחפש 'חברותא' שישע עמו יחדיו אל הגליל העליון מירונה. ואכן יצאו השניים בנסייעתם יחדיו, בלב מלא תודה להשם יתברך. ושמוח האיש מאוד, שהראו לו סימן ברור מן השמים, אחר שלוש שנים רצופות שלא היה במירון, כאשר רק עשה תשובה והתפלל וביקש בהשתוקקות נפשו וצ'מאונה להיראות פני ד', שתיכף באותו היום הגיעה אליו 'הזמנה' ערוכה ומסודרת, על כפיים ישאוהו מפתח ביתו עד פתח הציון הקדוש!

[קצר 'מלילות' שיהו מס' 1017]

~ ~ ~

בשנת תשס"ב לפ"ק בעת הרעש הגדול שפקד את ארץ הקודש, היה עיקר מוקד הרעש בארץ הגליל העליון, וכנודע באותה רעידת אדמה אימננית נפגעו רבים מאחינו בני ישראל רח"ל. אך עדות אחת נותרה בידנו מאותה שנה, מן הנסים הגדולים שהיו באתרא קדישא מירון ת"ו.

והיא ערוכה וסודרה לפנינו בספר הנאמן "עדות ביהוסף", שחיבר הגאון מוהר"ר יוסף סופר זצ"ל מעיר הקודש צפת ת"ו [ה'תש"ס] לאשתו בשנת תקיפה לפ"ק. ושם מאריך בסיפור המאורעות הקשות שפקדו את ערי הגליל בצפת ובשאר הערים ברעש הגדול.

ובתוך הדברים מעיד, שבאותה תקופה דרו בכפר 'מירון' מעט יהודים וגם שמעאלים, וכשהחל הרעש לפקוד את הארץ בחודש מחשוון תקכ"ב, החלו לרעוק אל ה', וצ'עקו בקול גדול: אנא רבי ישמעאלים כולם יחדיו לרוץ מהרה אל בני הציון הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי ז"ע.

ברם, בפתח הבנין הייתה דלת ברזל גדולה, שהייתה באותה עת סגורה ועוקלה על מנעול ובריה, כי היה 'שומר' מיוחד לפתוח הדלתות רק בעת התפילה. והתושבים ברוב פחד ובהלה מן הרעש הגדול, החלו לרעוק אל ה', וצ'עקו בקול גדול: אנא רבי שמעון בר יוחאי, התפלל בעבורנו להצילנו מרדת שחת! והיו שם בכיות נוראות של כל התושבים אנשים נשים וטף.

| המשך בעמוד ד' |

טיב הלכה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

הלכות ומנהגי ל"ג בעומר

א. יום ל"ג בעומר הוא יום הילולא דרשב"י, ובו ביום גילה את כל האיראדא זוטא, ולכן הוא יום שמחה, ולכבודו נוהגים קצת שמחה, וי"א שהשמחה הוא שבאותו יום העמיד ר' עקיבא החמש תלמידים שלא מתו, ורבי שמעון בר יוחאי היה ביניהם (פירא סו, וי"א הטעם מפני שאז פסקו התלמידים מלמות רביה דרב סו).

ב. יריבה בשמחה ביום זה לכבוד רשב"י, כי הוא יומא דהילולא דיליה, ונדע שרצונו הוא שישמחו ביום זה, כידוע ממעשה מר"א הלוי ז"ל ומעשים אחרים (פירא סק"ז).

ג. אין אומרים בו תחנון ולא במנחה שלפניו (רמ"א ס"ב ומ"ב סט), ואם הוא ביום ראשון אין אומרים צדקתך בשבת שלפניו (לבוש ס"ד). אבל אומרים בו למנצח יעקב (פירא א"א סק"ז).

ד. יש נוהגין שמסתפרין ביום ל"ג בעומר, ואין להסתפר עד ל"ג בעצמו ולא במערב, ויש ומואחרים שמקליץ להסתפר במערב (סי' תצ"ג סי' מ"ב סק"ז).

ה. וי"א דמקומות שנוהגין שלא לומר תחנון במנחה של ערב ל"ג הוא לפי שסומכין שבתחילת ליל ל"ג פסקו האבילות, ולכן אין אומרים תחנון במנחה שלפניו כמו שאין אומרים במנחה שלפני שאר הימים שאין אומרים בהם תחנון שלילים כימסם, ולפי מנהגם מותרים ג"כ להסתפר ולישא בליל ל"ג (שיע"ה ר"ב ס"ז).

ו. האבל מתפלל לפני התיבה בל"ג בעומר (ר"ב סי' תע"א סק"ז).

ז. אין מתענים בו, ומ"מ אם התענה בו תענית הלום אין צריך למיתב תענית לתעניתו (ר"ב סי' תקס"ח סק"ז).

ח. חתן ביום חופתו מתענה בו, ויש מקילים (ר"ב סי' תקל"ג סק"ז).

ט. מצוה לילן ביום זה על קבר רשב"י ובו ר' אלעזר (סידור האר"י ר"ב סנ"ח).

י. כתב בספר שער הכוונות (פסח דוש"י ר"ב ח"ל: ענין שיהא שנהג ישראל ללכת ביום ל"ג לעומר על קברי רשב"י ור' אלעזר בנו אשר קבורים בעיר מירון כנודע, ואוכלים ושותים ושומחים שם, אני ראיתי למורי ז"ל שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג לעומר הוא וכל אנשי ביתו, וישב שם שלשה ימים ראשונים של השבוע ההוא, וזה היה הפעם הראשונה שבא ממצרים, אבל אין אני יודע אם אז היה בקי ויודע בחכמה הזו הנפלאה שהשיג אח"כ. והיה ר' יונתן שאג"ש העיד לי שבשנה הראשונה קודם שהלכתי אני אצלו ללמוד עם מורי ז"ל, שהולין את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו, ושם גילחו את ראשו כמנהג הידוע ועשה שם יום משתה ושמחה. גם העיד הה"ר אברהם הלוי כי בשנה הנזכר הלך גם הוא שם, והיה נוהג לומר בכל יום בברכת השכון, נחם ה' אלהינו את אבלי ציון כו', וגם בהיותו שם אמר נחם כו', ואחר שגמר העמידה א"ל מורי ז"ל כי ראה במקום את רשב"י ע"ה עומד על קברו, ואמר לו אבוק אל האיש הזה אברהם הלוי כי למה אומר נחם ביום שמחתנו, והנה לכן הוא יהיה בנחמה בקרוב, ולא יצא חדש ימים עד שמתו לו בן אחד וקבל עליו תנומין, וכתבתי

טיב התחזקות

אין יאוש בעולם ■ עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם

רובא דרובא של כלל ישראל חגגו ברוב גילת ורנן את חג המצות כפי שציווה ה' אלוקינו, אולם יחד עם זאת, מספרות לנו התורה הקדושה על חבורת אנשים, ממש מתי מעט, אשר בשעה שכל ישראל היו עסוקים ושומחים בהבאת קרבן הפסח בחבורה, היו אותם אנשים טמאים לפנש אדם, ומשכן נבצר מהם להצטרף אל אחיהם, לא נותר להם אלא לעמוד מן הצד ולראות את כולם ששים שמחים במצוות קרבן הפסח ועיניהם רואות וגם כלות.

אולם בעוד שאנשים אחרים שהיו נקלעים לאותו מצב, היו משלימים - בצער אמנם - עם המציאות שנכפתה עליהם באונס, הרי שאותם האנשים קרוצים היו מחומר אחר, הם לא היו מסוגלים להסכין עם המציאות הזאת שאין להם חלק במצווה הכבירה של קרבן פסח, הם לא אמרו נושא, אלא אפילו שכבר עבר זמנם ובטל קרבנם, אף על פי כן שמו את פעמיהם לעבר בית מדרשם של משה ואהרן, והביעו לפניהם את הכאב הגדול הרובץ על מפתני לבם, עד כי זעקו אליהם מנהמת לבם: "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במעדו בתוך בני ישראל" (במדבר ט, ז), גם לנו מגיע להיות חלק מכל כלל ישראל שזכו להקריב את הקרבן במועדו, מדוע יגרע חלקנו?!

משה רבינו, שכאבם העמוק נגע בנפשו, הוא הרגיש בזעקתם הנובעת מתוך לב טהור ונפש חפצה באמת, נענה אליהם באמרו: "עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם", מציון שם רש"י מיד - "אשרי ילד אשה שכן מובטח, שכל זמן שהיה רוצה היה מדבר עם השכינה", ואכן באותו שעה גילה הקב"ה למשה רבינו את המצווה של פסח שני, ומעתה, כל מי שהיה אנוס שלא לקיים את הפסח במועדו, ניתוספה לו הדמיונות פז לעשות את הפסח ככל משפטו וחוקתו, להשלים את מה שחסר ביום י"ד אייר.

מביא שם רש"י עוד מדברי המדרשות, שלעולם הייתה ראוייה פרשה זו של פסח שני להיאמר לכתחילה למשה רבינו, כמו שאר המצוות שנאמרו לו, אלא היות ומגלגל זכות על ידי זכאי, על כן זכו אותם האנשים טהורי הלב, שרק בזכות בקשתם והפצרתם במשה רבינו אמר לו הקב"ה את הפרשה הזאת. וביארו בספרים הקדושים (עיי' פרי צדיק' לפסח שני), שהשתוקקותם והתשווקה הגדולה שלהם לזכות ולקיים את המצווה, למרות שלכאורה כבר היה להם להתייחס מכך לגמרי, היא זאת שעמדה להם להמשיך עליהם את המצווה של פסח שני.

היו לו תלמידים בילדותו יהיו לו תלמידים בוקנתו

ידוע לכל מה שאמרו בגמרא (יבמות ב:): "רבי עקיבא אומר למד תורה בילדותו ילמוד תורה בזקנתו, היו לו תלמידים בילדותו יהיו לו תלמידים בוקנתו, שנאמר (קהלת יא, ו) 'בבוקר זרע את זרעך ולערב אל תנח ידך'. אמרו, שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא, מגבת עד אנטיפריס, וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמם, עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום, ושנאה להם, רבי מאיר, ורבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי שמעון, ורבי אלעזר בן שמעון, והם הם העמידו תורה אותה שעה".

והדברים מבהילים ביותר, האם היה דובר הזה שבימים ספורים בלבד יסתלקו מן העולם כ"ד אלף חכמים וצדיקים, ולפי החשבון, הרי שבכל יום ויום מאלו הימים מתו כמה מאות תלמידים, נורא נוראות, כלום יש לך הסתר פנים גדול מזה, ומתוך דברי הגמרא אנו מבינים שלא היו הם סתם תלמידים, הם היו אורו של עולם שהאירו את העולם באור התורה הקדושה, ומשמטו היה העולם שמם, כפשוטו, עד עצם היום הזה עדיין נוהגים אנו באבולות על פסדתם מן העולם טרם עת, כפי הנפקס בשולחן ערוך (א"ח סימן תצג), שנהגו שלא לישא אשה בין פסח לעצרת עד ל"ג לעומר, מפני שבאותו זמן מתו תלמידי רבי עקיבא.

נקל לנו לצייר בנפשנו, איזה שברון לב וייאוש נורא היה תוקף אותו, אילו היינו עדים וחיים באותה תקופה איומה, שהרי רבי עקיבא היה גדול הדור ממש, ומסר את נפשו להעמיד עשרים וארבע אלף תלמידים, והנה כל עמלו יורד לטמיון באופן מבהיל נורא, עד שאפילו האחרון שבהם לא נותר לפליטה, כל עמלו ובינוני ירד במצולות בימים ספורים, עד שהיה אפשר לומר כי מן השמים מאסו בו ובתורתו.

אולם רבי עקיבא דעת אחרת הייתה עמו, בטוח היה בצדקת דרכו, ובמקום שישקע בייאוש וחידלון הרי הוא מחדש כנשר נעורי, ומקיים את מאמרו "היו לו תלמידים בילדותו יהיו לו תלמידים בוקנתו", הוא השיים פעמיו לדרומה של ארץ ישראל, שם מלקט סביבותיו קומץ קטן ונבחר של תלמידים, יחד עמם החזיר עטרה ליושנה וקומם מחדש את עולה של תורה, כשמעמיק מים חיים אלו אנו שותים עד עצם היום הזה לרוייה, והתקיים בו ברבי עקיבא המאמר (מוסף לר"ה) "אשרי איש שלא ישכח וכן אדם יתאמן בך, כי דורשין לעולם לא יכשלו ולא יכלמו לצנח כל החוסים בך".

בזכות הקריאה של 'למה נגרע' זוכים להתחדשות

ממוצא הדברים אתה למד, ששני עניינים אלו של פסח שני ול"ג בעומר מתקשרים היטב בהדי הדדי, היות ששני הימים הקדושים האלו היו לעם ישראל רק בזכות מה שלא התייאשו בעליהם מדעת, תחילה היו אותם האנשים שלא אמרו נושא מלהקריב את קרבן הפסח, עד שזכו לקבל את המצווה של פסח שני, ואחרים היה זה התנא רבי עקיבא, שגם הוא לא התייאש אחר הסתלקות כ"ד אלף תלמידיו, אלא נאזר בגבורה וברוב עוז ותעצומות הקים שוב את עולה של תורה, בהעמידו חמשה תלמידים הוגנים שקוממו את התורה מעפרות, כשבראשם נמצא התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי שיום ל"ג בעומר הוא יומא דהילולא דיליה, והוא גלה לנו את תורת הנסתור והזוהר הקדוש, ואין זה הכל אלא מכח אותה הזעקה של 'למה נגרע'.

כז לה חורות כי יש שורש במנהג הזה הנזכר, ובפרט כי רשב"י ע"ה הוא מחמשה תלמידיו הגדולים של ר' עקיבא ולכן זמן שמחתו ביום ל"ג לעומר עכ"ל.

יא. **זוהר ובימי הפצרה אמר בריקדום ומחולות וכן לשמוע כלי שיר, ע"כ במצוה ל"ג בעומר אמר השקיעה או ר"ת** (כל אורו לפי מנהג) **אין לשמוע שירי דזי מחולקה אם שומעים שירים ע"י כלי שיר.**

יב. מחזכים את הבנים במצות לא תעשה של לא תקיפו פאת ראשכם.

יג. כשמגלח האב את בנו יניח לו פיאות ואמר לו כך צוה ה' שאנו בני א-ל-ח' (משכיל אל דל כלל א"ר ב').

יד. מנהג ארץ ישראל שעושין שמחה בתגלחת הראשונה של קטן שמחזקין אותה במצוה להיות לו פיאות הראש (שפירא סי' תקלא סק"ז).

טו. התחיל להסתפר בל"ג בעומר ולא הספיק לסיים עד ששקעה תורה, מותר לסיים את התספורת (ארחות רבו בשם האר"י).

טז. כתב בביאור הלכה (סי' ת"א ו"ה אפילו) ח"ל: אגב דאיריין בענין תספורת אריתו להזכיר ענין אחד מה שאיזה מהמון נשלשין בו בעונותינו הרבים, והוא בענין איסור דהקפת פאת הראש וכמו שאבאר, כי ידוע דעל איסור הקפת פאת הראש יש ג"כ לא בתורה והוא הלאו דלא תקיפו פאת ראשכם, וי"א דפאת הראש חמור עוד מפאת זקן דעובר על הלאו אפילו אם מעבירים במספרים כעין תער דהיינו סמוך לבשרו, ושיעור הפאה הוא מנגד שער שעל פדחתו ועד למטה מן האחן מקום שהלחי התחתון יוצא ומתפרד שם, וכל הוצב השערות שבמקום זה לא תגע בו די להעבירים מצד שהוא הכל בכלל פאת הראש, ומשם ולמטה מתחלת פאת הזקן, וכמבואר כ"ז בש"ע י"ד סימן קפ"א עיי"ש, גם אחד המקיף ואחד הניקף הוא בכלל לאו זה וכמבואר שם.

בעונותינו הרבים מצוי שמעבירין את הפאות עד סמוך לבשרן ממש ואין משיירין כלל ויש בזה חשש דאורייתא והיה להם לשייר עכ"פ קצת מן הקצת, וביותר מזה יש מהבזוירים שבעת שהספר מספר ראשו הוא מגלח לו השער שאצל אזנו, והוא מחמת שמוטעין שחושבין שפאת הראש נקרא רק מה שאנו קורין פאה, ולא כן הוא כאשר כתבנו והוא לא גמור דאורייתא ל"ה, וגם זה הלאו הוא אפילו על הניקף וכנ"ל עכ"ל.

יז. יש נוהגים לירות בקשת ביום ל"ג בעומר (ליקוטי מו"ק"י בשם הר"ב צדק"ט).

יח. ולסיים נעתיק דברי הבני יששכר (מאמר חדש אייר מאמר ג) שכתב ו"ל: מנהג ישראל תורה להדליק נרות ומאורות לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג בעומר, ט"ב ימים קודם מתן תורה, ולכבוד שמת מאורי התורה בוצינא קדישא אשר נגתה ביום הזה, ולכבוד ספירו הוזהר הקדוש המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד סופו, והיא מאיר לנו בגלותנו עד כי יבוא משיח צדקינו, ונחין לפי זה אשר נתאמת לנו מאנשי אמת אשר השמחה ביום זה על ציון הרשב"י הוא שלא כדרך הטבע, דכתיב אור צדיקים ישמח עכ"ל.

טיב הקהילה

יו"ל ע"ק הילה שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורכנו הרה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

חובת הטהרה במקוה ומעלתה

וראה גם במשנ"ב (שם ס"ק ב-ד) שכתב שגם אחר שנתבטלה תקנת עזרה מכל מקום מי שרוצה לנהוג גם כהיום בטבילה זו תבא עליו ברכה, וגם הביא שיש אנשי מעשה שנוהגים בתקנה זו.

ודע עוד שהטהרה במקוה היא המכשרת את האדם לבוא לידי היראה הרצויה וכלשונו הקדוש של בעל המאור ושמש' בפרשתו, שכתב: נמצא למידין מכאן, שאי אפשר לו לאדם שישגי תכלית יראת ה', אלא אם נזהר בטבילה עזרא וכו', הרי שבלתי אפשר לידע מה היא יראה, שילמוד ויתפלל ברתת וזבוע, כי אם שיהיה נזהר בטבילת עזרא. ואם הוא לומד או מתפלל, ואינו נזהר בטבילה זו, אי אפשר בשום אופן להגיע לגופי תורה ומצוות. ואם הוא לומד ספרי קבלה, והוא בלתי טהור, וכו' ובזמנים הקודמים שהיה דבר ה' יקר בימים ההם, ולא היו יודעים מיצאת הרוממות כלל, זאת היה מחמת שהיו למדינים תורה, ולא נזהרו בטבילה זו וכו', והיה העולם שם, עד שבאו שני המאורות הגדולים לעולם: הבעל שם טוב הקדוש, ואדמו"ר הרב רבינו אלימלך נשמתו בגזעי מרומים, והם פתחו שערי לה' צדיקים יבואו בו, שלא יהיה אדם שום הרהור תורה עד שיטבול עצמו לקריו, וכו' אבל אותן האנשים הרוצים להשיג גופי התורה ומצוות צריכים להיות נזהר מאד בטבילה זו. ועוד זאת אנו למידין מסמיכת הכתובים 'והרועים לבנין ולבני בנין' וסמך ליה 'יום אשר עמדת וגו', שאות גם כן בלתי אפשר ללמוד לתלמידים ולהכניס בלבם יראת ה' אם אינו נזהר בטבילה זו. עד כאן מדבריו הק' של בעל המאור ושמש'.

ומה נפלאים המה דבריו הקדושים והמעוררים של בעל ה'ראשית חכמה' (שער האהבה, יא) שכתב: הנה הטהרה על ידי הטבילה הוא סיוע גדול לידבק האדם נפשו באלקיו ובעבודתו, שבהיותו טמא - הטומאה מטממת לבו של אדם וכו', ועיקר האהבה והדבקות תלוי בטהרת הלב מהמחשבות הזרות וכו', וכן כתב רבינו תם ע"ה בספר הישר, כי טהרת הגוף יחדש טהרה בנפש, ובהיות הגוף טמא בוודאי יגיע קצת פגם לנשמה, ענין שם.

מסופר על מרא דארעא קדישא הגאון הצדיק רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל שהיה הולך כל יום יום למקוה, ולפעמים אפילו כמה פעמים ביום, ואפילו בעת זקנתו שהיה קשה עליו ההליכה. וכשנשאל לסיבת יגיעו השייב שאם מקוה יכולה להפוך גוי ליהודי, בוודאי שיקולה לעשות מיהודי - יהודי יותר טוב ויותר טהור.

ומטגולות הטבילה במקוה גם לטהר את נפש האדם מן החטאים שעבר עליהם, וכפי הידוע על אחד מגדולי הצדיקים, שהתבטא ואמר: כי כשהייתי נכנס לפניו רואה הוא על פניו את כל הדברים הבלתי רצויים שעבר עליהם, אך אם מטהר את עצמו במקוה טהרה קודם בואו אוי נמחק ממנו הכל, עד שאי אפשר להכיר עוד במעשיו. העולה מדברינו אלו שמן הנכון והראוי להקפיד ביותר על טבילה במקוה, כי היא מטהרת את הנפש ומזכה את האדם ברוח טהרה, ומכשיר את עצמו לקרבת אלקים שהוא מקור הטהרה, וכלשונו של רבי עקיבא במשנה (יומא פה): מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל.

אָמַר אֱלֹהִים לְדַרְתֵּיכֶם כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִקְרַב מִכָּל דָּרְעֵכֶם אֶל הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר יִקְרְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵה' וְטַמְאֵתוּ עֲלָיו וְנִבְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִלִּפְנֵי אֲנִי ה' (בבב.)

הנה תורתנו הקדושה היא נצחית, ובהכרח שגם באלו המקראות המדברים על דברים הנוהגים בזמן שבית המקדש עומד בתוקפו מורים גם על הליכות חיים הנחוצים לימי הגלות, ועל כן מן הראוי להתבונן במקרא שלפנינו מה כיוון הכתוב להורות בדבריו לזמנים אלו כשאין עלינו לקיים את המכוון כמשמעו.

ועלה בדעתו שאפשר שכיוון הכתוב להאיר את עינינו כדי שנעמוד על מהותה של הטומאה, דהנה כל רב בי רב יודע שמציאות הטומאה הינו תקלה לטהרות, ומאחר שמוהלים אנו על אכילות של קדשים וטהרות שחובת אכילתם הוא בקדושה ובטהרה, על כן היה מחובת האיש הישראלי לישא באחריות הקדשים והטהרות שהיו מצויים ברשותו או ברשות אחרים, והיה עליו לטהר את עצמו מכל טומאה כדי שלא יפסיד את אלו הטהרות, וחתו הטעם הפשוט לחובת הטהרה והקדושה, אך בנוסף לכך מגלה לנו המקרא שלפנינו שהתקרבנות של הטמא אל הקדשים הינו גם הזיק לעצמו, ואין המדובר בהזיק קטן אלא בהזיק גדול הגורם כליון וכריתת הנפש ה"ל.

וענין זה שייך גם בימינו אנו, כי על אף שאין לנו כהיום ענין אכילת קדשים וזכה כל אדם מישראל להתקרב אל הקדושה היא קדושת התורה, ועליו להיות זהיר שלא להתקרב אליה כשטומאה שורה עליו, ואף שדברי תורה אינם מקבלים טומאה (ברכות כב.) זהו לסיבת גדול קדושתה, אך אין בכך טענת פטור לזה המתקרב אליה שלא בטהרה, ואדרבה מאחר שקדושת התורה היא מעל כל הקדושות עלול המתקרב אליה בלא טהרה לגרום בכך הזיק יותר גדול לנפשו, ובפרט בלימוד סתרי תורה כמבואר בספר הקדוש 'מאור ושמש' בפרשתו שהוזהר בה בלא טהרה עלול לבוא לידי אפיקורסות ו"ל. ועל כן מן הראוי שכל אדם יטהר עצמו ע"י טבילה במקוה טרם שמציא בפיו דיבורי קדושה של תורה ותפילה.

והאר"י הקדוש אר"ן בכמה וכמה מקומות גודל פגם ההוזהר בתורה בלא טהרה, ועל הקדושה היתירה הנדרשת מהוזהר בתורת הח"ו, ועל כן על אף שמצד ההלכה אין בזה חוב כמבואר בשו"ע (אורח חיים פה, א) שבימינו נתבטלה חובת טבילת עזרא, הקפידו הרבה צדיקים לעשות כאהר"ה האר"י הקדוש, וטהרו את עצמם במי המקוה טרם בואם בשערי הלימוד. וגם אלו ההולכים לאורה של ההלכה ראוי להם להיות זהיר בטהרת המקוה, כי לא היתרו חכמינו ז"ל תקנה זו כי אם מחמת הקושי שהיה בקיומה, כי ביטויים היה צורך לבקוע כפור ושלג לצורך קיומה והיתה בכלל אלו הדברים שאין בכך רוב הציבור לעמוד בהם, אך כהיום שזכו ישראל בכל מקומות מושבותיהם למקוואות כשרים ומהודרים, ועל פי רוב גם מימי הבורות זכים ונקיים וחמים, לכן אינו מן הראוי להשתמש מתקנה זו,

פ' אמור
י"ג אייר תשע"ט
גליון 460

זמן הילקת תורות ומצוות

הדר"ג 8:50
מוצש"ק 8:05
ר"ת 8:43

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א' 8:19
סוזק"ש ב' 9:07
סוד"ת א' 9:44
סוד"ת ב' 10:17

טיב המערכת

וכי תזבחו-לרצונכם תזבחו

מורנו הבעש"ט הקדוש זי"עא נישג פעם אחרי התפילה אל אחד המתפללים ושאלו: 'נו, איך היה בשוק? קנינו? מכרתו?' האישי השיב בפליאה 'לא רבינו, עדיין לא הייתי היום בשוק, רק הייתי כאן בבית הכנסת, אך הבעש"ט מתעסק ואומר: 'ראיתי שהיית עכשיו בשוק, אז הבין אותו חסיד כי הבעש"ט הק' ראה את מחשבותיו בשעת התפילה, שכן בשעת התפילה שוטטו מחשבותיו בשוק, הוא תכנן מה יעשה, מה יקנה ומה ימכור..

התורה אומרת 'וכי תזבחו זבח תודה ל' לרצונכם תזבחו', ורש"י הקדוש מטביר 'ותחלת זבוחתכם תהא לרצון לכם, ומהו הרצון: ביום ההוא ייאלל - לא בא להזיז אלא שתהא שחיטה על מנת כן, אל תשחטוהו על מנת לאכול למחר, שאם תחשבו בו מחשבת פסול לא יהא לכם לרצון'. ביאר בזה רש"י שאם חשב אדם בשעת שחיטה מחשבת רצון לזמנו, נפסל הקרבן בזה, ואפילו אם התחרט לבסוף, ולא אכלו חוץ לזמנו, א"ע"פ כן כבר נפסל הקרבן על ידי מחשבתו זו.

מכך אנתנו יכולים ללמוד מהו כח המחשבה, וכמה חשוב שהמחשבות שלנו יהיו טובות ונכונות, ובפרט כשאנו עוסקים בדברים שהם בבחינת קרבנות, כגון בתורה ובתפילה, ובאמצע נכונות מחשבות זרות, מחשבות שאינן רצויות, הרי זה ממש כמו קרבן שמוקרב במחשבת פסול, וכל אותה עשייה של תורה ותפילה ומעש"ט עלולה לרדת לטמיון ולהיות פסולה, וכתב בשו"ע שהתפילה היא דומיא דקרבנות שבמקדש 'ולא יעור בה מחשבה אחרת כמו מחשבה שפוסלת בקדשים', ובשיחות הר"ן כתב 'צריך לשמור את המחשבה מאד כי ממחשבה יכול להיות נעשה דבר חיוני ממש', דהיינו, שגם אם אנתנו חושבים שהמחשבות הם 'סתם' ואין בהם שום ממשות, הרי שבפועל ההיפך הוא הנכון, כי המחשבות יוצרות מציאות, וכמו שאמר הבעש"ט הקדוש 'כי במקום שנמצאות מחשבותיו של האדם, שם הוא נמצא', ויכול אדם לשבת בביהמ"ד ולעסוק בתורה ובתפילה, אבל בפועל הוא נמצא בשוק או במקומות יותר גרוועים רח"ל, וכבר הזהירו חז"ל כי 'הרהורי עבירה קשים מעבירה', על כן עלינו להתאמץ ולשמור את מחשבותינו בקדושה ובהטהרה.

(עפי"י טיב הטהרה-אמור)

זמני קבלת קהל בבית פורנו ורכנו שליט"א
אך ורק בתא קולי שפספרו
052-7168366

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורכנו שליט"א בפספר פינחוד וישיור לשיחות בלשון הקודש: 073-2951320 לשיחות באידיש: 073-2951321

טיב הודעות

י"ר הועדה הרוחנית ר' יעקב רבינוביץ עורר: ש' גולדשטיין

YOUR FREE AD HERE! Send your artwork to mitzvov@ramapost.com to secure your ad space.

POMONA ENTERPRISES CORP.
Custom Home Builders
 845-354-0018

www.POMONAENTERPRISES.com

YOUR LOGO HERE

ROCKLAND TRANSFERS
 CAR SERVICE

- ◆ Airport car service (departures and arrivals)
- ◆ City to City
- ◆ Per Hour Hire
- ◆ School (out-of-town) Drop-off and Pick-up
- ◆ Reliable and Safe
- ◆ Fixed Rates
- ◆ No Added Fees
- ◆ Credit Cards Accepted

Easy Booking Online

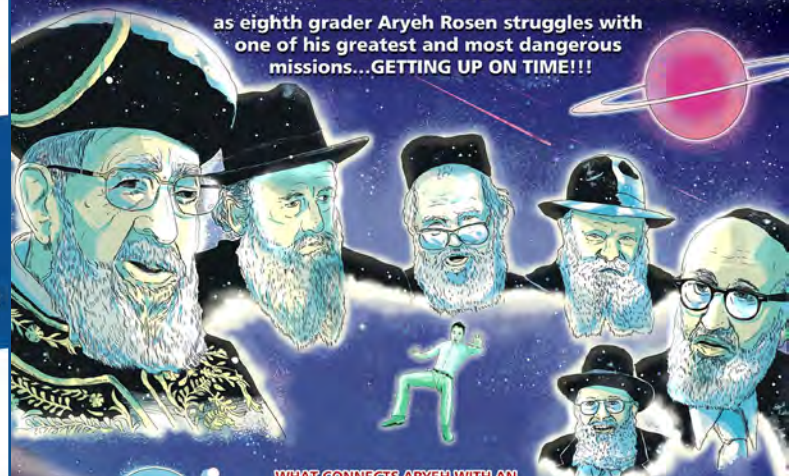
Reserve Online
www.RocklandTransfers.com
 Call / Text
 (845) 288-8888

ACHDUS | אַחְדוּת
 ENTERTAINMENT | תּוֹרָה בְּתוֹרָה

ENTER A NEW UNIVERSE OF KOSHER ENTERTAINMENT

as eighth grader Aryeh Rosen struggles with one of his greatest and most dangerous missions...GETTING UP ON TIME!!!

WHAT CONNECTS ARYEH WITH AN ANCIENT STORY FROM THE DAYS OF THE FIRST TEMPLE?

WHO IS THE CHACHAM CHINOM, AND WHAT'S HIS CONNECTION TO ARYEH'S REBBE, RAV MARKOWITZ?

WHAT SLEEPS UNDER THE KOTEL, AS IS ABOUT TO AWAKE, OPENING A DOOR THAT WILL CHANGE THE WORLD FOREVER?

WITH EVERY ISSUE IN BOTH HEBREW AND ENGLISH

WWW.ACHDUTENT.COM @AchdutEnt

SUBSCRIBE ONLINE!

FILL OUT THE ONLINE FORM TO SUBSCRIBE:
RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH

בסייד

Ramapost offers a weekly printed subscription to the following Divrei Torah:

Please fill out the online form at RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH to subscribe. We ask that your free printed divrei torah be picked up every Friday at our Monsey (Rt 59) or Wesely Hills/Pomona location.

Ram HaTorah

Compilation of Divrei Torah
(English & Hebrew)

Ramapost.com/ram-hatorah
SEE BELOW

Meoros Hatzadikkim

Dvar Torah &
Weekly Yahrzeits
(English)

Ramapost.com/meoros-hatzadikkim

Hitkashrut

(Hebrew)

Sicht Hashavua

(Hebrew)

Ohr Chaim

(Hebrew)

Torah Wellsprings

R' Elimelech Biderman
(English \ Yiddish)

רם התורה

SEE BELOW FOR THE DIVREI TORAH
THAT ARE CURRENTLY INCLUDED
IN RAM HATORAH:

**ENGLISH
DIVREI TORAH**

**ענפי ארץ
ALL NEW ORIGINAL CONTENT**

TIV HAKEHILA · SHVILEI PINCHAS · AREIVIM · MIZMOR L'DOVID · PENINIM · KINDER TORAH · PARSHA PSHETEL · RAV BRAZIL

RAM HATORAH is a free weekly compilation of divrei torah that is organized, printed and distributed by Ramapost to hundreds of readers. You can view/download past and present editions at

**דברי תורה
עברית**

MONTHLY

RAMAPOST.COM/RAM-HATORAH. טיב הקהילה · שבילי פנחס · דברי חיזוק והתעוררות · חוט של חסד · המברך · דברי שי"ח

FOR MORE INFORMATION PLEASE CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM

RAMAPOST
ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

info@ramapost.com | www.Ramapost.com

P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601

382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

ISSUE #031 • 8:59 - מוציש"ק • 7:51 - הדלקת נרות • מאנסי: 2019 • 18 מאי תשע"ט • בסייד • י"ג אייר תשע"ט

רס התורה

דברי תורה מודפסים ומופצים על ידי ראמפוסט

פרשת **אמור**

EVENTS THIS WEEKEND!

THIS FRIDAY NIGHT:
 ONEG SHABBOS - TISH WITH THE BIALE REBBE

THIS SUNDAY:
 KOLLEL LOMDEI SHAS PARLOR MEETING

SEE INSIDE FOR DETAILS >>

בקרוב! ענפי ארז
 מקורי תוכן חדש

טיב הקהילה • שבילי פנחס • חוט של חסד • המברך • דברי שיח

דברי תורה
 עברית